

LEA ȘI PERLELE MAGICE
FAYRENE PRESTON

PROLOG

Presepolis, anul 515 înainte de Christos

În adâncurile misterioase, întunecoase ale mării primordiale, sub valurile învolburate, perlele creșteau, așteptând să fie culese.

Până când...a venit regele Darius. Lângă lacul cu ape limpezi stătea prințesa Shara. O slujnică îi pieptăna, cu mișcări domoale, părul lung și negru. Flori de lotus plutesc pe undele clare, ce reflectă ca într-o oglindă chipul senin al prințesei. Dar așa cum adâncurile apei ascund privirilor rădăcinile plantelor de apă, tot astfel seninătatea feței ei nu lăsa să se ghicească gândurile ce o frământau. Cu un gest al mâinii o concedie pe slujnică. Nici un servitor nu simțise

apropierea stăpânului,dar Shara n-avea nevoie să-l vadă sau să audă foșnetul ușor al pașilor săi,ca să știe că este aproape.N-avea nevoie ca Darius să fie prezent pentru ca să-i simtă răsuflarea.Nu putea explica lucrul acesta și nici nu avea nevoie.Era o prințesă din tribul nomad Karzana și știa că există puteri ce nu puteau fi personale.Slujnicele au început să se agite.Una după alta încep să chicotească.Acum știi și ele că el vine.Se apropia Darius.

În nopțile când Darius venise în dormitorul ei,îi acceptase sărutările,peu ce o obligaseră împrejurările.Gemuse de plăcere sub îmbrățișările lui,fiindcă era un amant minunat.Apoi îl ținuse în brațele ei până în zorii zilei,deoarece în adâncul inimii se născuse o mare și profundă dragoste.

Era însă foarte mândră și refuza să-i dăruiască inima ei,așa cum dorea el...

Darius își făcu intrarea în cameră și imediat bătutu din palme cu nerăbdare.

-Plecați!Tinerile servitoare se înclinară și plecară.Shara ridică capul și-l privi.Întreaga lui înfățișare respira autoritate și putere.Chiar și fără veșminte regale ar fi avut un aer regesc.Sub mantia de purpură,straiele erau croite din stoffe țesute cu fir de aur și din mătase,împodobite cu rubine,smaralde,safire și diamante.Zei îi înzestraseră pe Darius cu toate darurile omenești,se gândi Shara,iar ea știa bine că inima oricărei femei începea să bată cu putere când ochii lui se opreau asupra ei.Dar el nu avea ochi decât pentru Shara.

-Vino,iubita mea!Ea se ridică și se apropie.Șalvarii și tunica din mătase albastră foșneau ademenitor,iar mișcările ei aveau o grație naturală.

-Da,stăpâne.El o mângâie pe obraz și îi ridică fața spre el.

-Shara,au trecut cinci ani.De ce continui să-mi spui „stăpâne” când suntem doar noi singuri? Te-am rugat să nu mi te mai adresezi astfel.

Cu ochii plecați,ea îi răspunse:

-Ești regele Darius,stăpânul Persiei.Eu sunt concubina ta.El replică cu iritare:

-Ești iubita mea.

-Sunt proprietatea ta.M-ai luat de lângă ai mei când ai năvălit în țara mea,în dorința ta de a-ți extinde imperiul.

-Cum aș fi putut să nu te iau? șopti el răgușit.A fost deajuns să-ți văd chipul o singură dată și inima mea a fost subjugată.Ochii ei negri îl săgetară.

-Dar mă ții prizonieră.

-Prizonieră,Shara? Uită-te în jurul tău!Ești într-unul dintre cele mai fastuoase apartamente din palat.Într-un acces de mânie și nemulțumire,el își smulse de pe cap mitra imperială și o aruncă pe jos.Nu,eu sunt prizonierul tău!Izbucnirile temperamentale ale lui Darius erau legendare și nimeni nu avea curajul să le înfrunte.Shara răspunse însă mâniei lui cu o simplă întrebare:

-Deci sunt liberă să plec?

-Știi că nu pot să-ți permit așa ceva.Nu pot să trăiesc fără tine! Nu poți pleca.

Ea zâmbi cu tristețe și se întoarse.Darius o cuprinse de umeri înainte ca ea să se poată îndepărta și o trase la pieptul său.

-Prezența mea în patul tău îți este chiar atât de neplăcută? îi șopti el la ureche.

Ea închise ochii și un fior de plăcere îi străbătu trupul.

-Știi că nu este așa.Ești un amant foarte priceput.Trupul meu te dorește, chiar dacă mintea mă îndeamnă să te resping.Dar sângele celor din tribul Karzana, care îmi curge în vene, îmi poruncește să fiu liberă ca să pot să mă duc la ai mei când au nevoie de mine.

-Eu am nevoie de tine! Dăruiește-mi iubirea ta, Shara!

-O voi face cu bucurie când îmi vei reda libertatea.El oftă din greu și își lăsă mâinile să cadă de pe umerii ei.Apropierea trupurilor lor calde o tulbura.Se îndepărta câțiva pași și apoi se întoarse din nou spre el.Darius scoase din faldurile mantiei un săculeț roșu.

-Ți-am adus un dar pe care l-am comandat special pentru tine.Ea nu spuse nimic.Darius zâmbi în sinea lui.Draga lui Shara era atât de încăpățânată, de mândră! Întinde mâinile, îi spuse el blând.După ce ea întinse mâinile, el desfăcu sforile de mătase și îi răsturnă în palme conținutul săculețului: un șirag lung de perle mari; rotunde.Clipsul era format dintr-o perlă în formă de inimă.Ea ridică șiragul de perle în lumină, neputând să-și rețină o exclamație admirativă.Fiecare perlă era o perfecțiune, iar albeața lor lăptoasă avea vagi sclipiri trandafirii.Darius i le luă din mâini și i le trecu în jurul gâtului cu mișcări delicate.

-Shara, acest dar semnifică marea mea dragoste pentru tine, spuse el abia auzit.

Ea privi șiragul de perle care îi ajungea până la genunchi, dar simți din nou că mândria ei este rănită.Darius îi oferise aceste perle magnifice ca să încerce s-o facă să uite că până și păsările cerului puteau zbura libere, doar ea rămânând prizonieră.Ridică capul, scuturându-și cascada mătăsoasă a pletelor negre ce-i veneau până la brâu.

-Pot să fac ce vreau cu aceste perle?

-Desigur, sunt ale tale.Ea se îndreptă spre una dintre ferestrele din arcadele turnului.

-Pot deci să le arunc? Pe fața lui se citi surprinderea, dar dădu din cap afirmativ, dorind să-i mai alunge tristețea.

-Da, zise el, deși aș dori să n-o faci.

A fost nevoie de mult timp și efort pentru ca să fie adunate aceste perle perfecte.

-Dar pot să le arunc? insistă ea.Încruntat, el spuse:

-Dacă asta e dorința ta! Ea se aplecă și se uită pe fereastră. Până jos mai erau câțiva zeci de metri.

-Și pot să sar și eu după ele?

-Nu! Îngrozit, el se repezi spre ea și o trase de la fereastră. Shara, ce-ți trece prin cap? Dacă ai sări, ai muri. Ea îl privi serioasă.

-Deci sunt liberă să fac ce vreau cu perlele, dar nu și cu mine.

-Shara...

-Mi-ai dat aceste perle de bunăvoie, ca dovadă a dragostei tale. Și eu vreau să-ți dau de bunăvoie dragostea mea. Dar nu pot, atât timp cât sunt ținută aici împotriva voinței mele.

-Shara, cum aș putea să te las să pleci? Vocea ei se frânse de durere. Tu ești viața mea. Ea îi mângâie fața, atât de dragă inimii ei, și zâmbi cu duioșie.

-Nu, Persia e viața ta. Dar mă vei avea și pe mine, dragul meu. Lasă-mă să trăiesc așa cum mi-a fost dat, adică în libertate, la fel ca toți ceilalți din tribul meu, să mă adăpostesc sub cerul liber, să simt adierea vântului. Dacă vei face tu asta pentru mine, îți promit că mă voi întoarce mereu la tine.

-Shara, nu pot... El se opri, văzându-i hotărârea nestrămutată. N-am de ales, nu-i așa? Trebuie să te cedez cerului și vântului dacă vreau să te păstrez.

Ea îi cuprinse palma cu ambele mâini și o duse la buze.

-N-o să-ți pară rău. Poate că n-o să fiu aici când vei dori, dar voi fi întotdeauna aici când vei avea nevoie de mine. Darius puse pe giuvaergiul său să graveze pe spatele perlei în formă de inimă un semn special: două cercuri înlănțuite, simbolizând iubirea eternă dintre Darius și Shara.

Tot restul vieții lui Darius, Shara a venit și a plecat de la palat după voia ei. Se spune că la moartea lui, Shara s-a aflat lângă patul lui, purtând la gât șiragul de perle. Apoi, ea și perlele au dispărut și nimeni nu le-a mai văzut la Curtea Persiei. Dar povestea iubirii lor și a magnificelor perle a dăinuit, devenind legendă.

CAPITOLUL 1

Bătrâna țigancă depuse în mâinile tinerei femei, cu ochi negri și păr negru, așezată la măsuță în fața ei, un șirag de perle lucioase.

-Perlele acestea îți vor aduce noroc. Curând, un bărbat cu păr brun-deschis va apărea în viața ta și vei fi fermecată! Lea se înfioră, așa cum se întâmpla ori de câte ori asculta prezicerile Zarei. Apoi clătină ușor din cap.

-Știi că nu cred în farmece.

-Copila mea, cunoști practicile mistice ale țiganilor de când erai mică.

Poate cu mintea nu crezi în farmece, dar cu sufletul știi care este adevărul, că

există multe lucruri care ies din obișnuit și care nu pot fi explicate.

Știind că era inutil s-o contrazică pe Zara, Lea îi zâmbi bătrânei și apoi începu să studieze șiragul de perle. Interiorul cortului Zarei era luminat de o mulțime de lumânări, iar la flacăra lor molcomă perlele aveau sclipiri minunate, ce păreau a-i curge printre degete, și pielea ei căpăta o luminozitate aproape nefirească. Lea avea un sertar plin de mărgelile și alte fleacuri fără nici o valoare, pe care Zara i le dăduse de-a lungul anilor, dar acest colier...

-Ești sigură că vrei să mi-l dai mie? E atât de frumos!

-Aceste perle nu aparțin nimănui și deci nu ți le dau. Simt însă că ești tulburată. Vreau să le primești și să le porți. Era tulburată, dar faptul că Zara putea să-și dea seama de starea ei de spirit n-o mai mira. Avea doar cinci ani când venise singură în șatra țiganilor și o văzuse pentru prima oară pe Zara. Cel nouăsprezece ani care s-au scurs de atunci nu-i schimbaseră părerea că Zara era cea mai frumoasă și mai înțeleaptă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

-Tu întotdeauna ai ghicit ce simt! murmură ea.

-Ce s-a întâmplat, copila mea?

-Postul de radio la care lucrez a fost vândut și sunt îngrijorată de ceea ce mă așteaptă după această schimbare.

-Dar ești directoarea postului. Cu siguranță că nu vor face nici o schimbare fără consimțământul tău. Zara era dotată cu o capacitate cu mult peste normal de a înțelege o mulțime de lucruri, dar nu și când era vorba de afaceri, se gândi Lea cu duioșie.

-Cei de la societatea care a cumpărat postul au o reputație de duri, explică ea. Ar putea să mă concedieze și să aducă pe altcineva în locul meu. Sau ar putea să desființeze chiar și postul. Suntem un post mic, știi?

-O, copila mea, uneori ești mai fragilă decât un fluture, dar, în același timp, ai în tine și multă forță pe care însă n-ai descoperit-o încă. Pune-ți colierul. Ți se vor întâmpla numai lucruri bune, vei vedea. În timp ce Lea își înfășură colierul în jurul gâtului, Zara o privea amuzată. Nu mi-ai spus nimic despre bărbatul brun pe care ți-am prezis că-l vei întâlni.

-Zara... Bătrâna țigancă ridică mâna.

Nu-i nimic. Ai inimă de țigancă, bună și credincioasă. Curând, vei crede. Dar deocamdată este suficient să știi că doresc fericirea ta la fel de mult ca a lui Rafael, propriul meu fiu. De afară răzbătura până la ele râsete și sunet de chitară, dar Lea pregeta să părăsească cortul. În copilărie dormise adesea pe lavița din spatele cortului, în timp ce Zara citea în palmă sau ghicea în cărți. Acest cort fusese întotdeauna pentru ea un refugiu sigur și în același timp exercita o

atracție; trecerea anilor nu schimbase cu nimic situația. Pânza lui groasă, fastuoasă era la fel de ponosită, iar culorile ei-purpuriu, auriu și verde-la fel de decolorate ca întotdeauna. Același era și parfumul, cu o aromă florală, vag misterioasă, care-i stăruia în nări. Zara plescăi zgomotos și o trezi pe Lea din reverie.

-Câte femei tinere, care ar primi un asemenea colier, ar rezista atât de mult fără să se uite în oglindă ca să vadă cum le stă?

-Lea zâmbi și se ridică.

-Scuză-mă! Oglinda, aflată într-un colț, înfățișă imaginea unei femei tinere, zvelte, de înălțime potrivită, cu părul de culoarea abanosului, ce-i cădea în onduleuri mari pe umeri. Purta o bluză albastru-Închis și o fustă multicoloră, în care se îmbinau nuanțe de roșu, roz, verde și albastru. Pe piciorul gol purta sandale din piele. Hainele ei erau noi. Dar, în timp ce chipul, trupul și hainele ei, reflectate în oglindă, îi erau bine cunoscute, totuși ceva părea că se schimbase. Era uimitor, însă perlele din jurul gâtului păreau a radia energie, iar frumusețea lor strălucitoare se reflecta asupra ei, făcând ca pielea să capete o luminozitate și...

-Mă fac să arăt...aproape frumoasă!

O ușoară uimire se simțea în vocea fetei, iar, în spatele ei, Zara zâmbi.

-Poate că șiragul acesta nu face decât să te vezi așa cum ar trebui să fii: strălucitoare și fericită.

Lea se apropie de țigancă, îngenunche lângă ea și își culcă capul în palma ei.

-Îmi va fi dor de tine, Zara. Nu poți să mai rămâi câteva zile?

Zara își puse ușor mâna pe capul fetei, în semn de binecuvântare.

-Astrele au un ciclu al lor pe care nu trebuie să-l punem la îndoială. Nu te-am învățat lucrul ăsta? Ascultă-mă, copila mea. Astăzi este ultima seară de bâlci. Mâine, bărbații vor începe să pregătească următoarea noastră călătorie.

Du-te deci afară, distrează-te și bucură-te de seara asta!

Lea se ridică și-și netezi fusta cu mâna. Simțea în piept greutatea șiragului de perle cu care încă nu se obișnuise.

-Ai dreptate. Eu te țin ocupată, când ai putea primi clienți care plătesc. Putem vorbi și mâine. Zara o apucă de mână și o strânse uimitor de puternic.

-Tu ești mai importantă pentru mine decât banii clienților întâmplători. Să nu uiți niciodată asta. Ca să-și ascundă ochii încețoșați de lacrimi, se aplecă și o sărută pe Zara pe obraz.

-N-o să uit. Ieșind din cort, Lea se opri și privi bâlciul. În toți copacii, în jurul barăcilor și pe toate aleile erau atârinate becuri colorate. Pe când era copil, aștepta cu nerăbdare începutul verii, când țigani veneau și stăteau cam două săptămâni.

Când împlinise optsprezece ani, plecase să trăiască în mijlocul țiganilor, călătorind împreună cu ei timp de trei ani. Bâlciul însemna culoare și viață. Îi plăcea și se considera o pârțică din el. Dar în seara asta culorile erau orbitoare, luminile păreau deosebit de strălucitoare și sunetele o izbeau cu o intensitate ireală, tocmai pentru că totul era prea real. Simți că, ieșind din cortul Zarei, pășise într-o altă dimensiune, că nu se putea adapta la căldura, veselia și energia acestei nopți. Își dădea seama că noaptea asta nu era ca toate celelalte și că ea făcea parte din atmosfera ei. Nimic nu părea real. Nici chiar ea. Oare totul se datora într-adevăr perlelor fermecate? Lea își răspunse repede la propria întrebare: sigur că nu. Ea nu credea în vrăji!

Își croi drum spre mulțimea vizitatorilor la bâlci, salutându-i pe unii și oprindu-se des pentru a vorbi cu câte un țigan. Treptat, îngrijorarea ei dispăru. Când îl zări pe Rafael, se îndreptă spre el. Stătea rezemat de un ulm, cu țigara în mână, sprijinindu-se cu piciorul ridicat de trunchiul copacului. O urmări, apropiindu-se, cu ochii lui negri, cu pleoapele grele.

-Bună, fetiță frumoasă, zise el blând când ea se apropie.

Ea zâmbi. Îi vorbise la fel ca în urmă cu nouăsprezece ani, când o găsisse rătăcind pe câmp, și cu timpul devenise formula cu care o saluta de obicei. Dar chiar dacă Rafael îi spusese atât de des „fetiță frumoasă”, mama ei îi zisese și mai des că, cu părul și cu ochii de culoare închisă, arăta prea mult ca o țigancă pentru ca să poată fi frumoasă. Pe măsura trecerii anilor, ajunsese la concluzia că, de fapt, îl prefera pe tatăl ei, chiar dacă o părăsise pe maică-sa, iar ea nu-l cunoștea; murise într-un accident de avion cu doi ani mai târziu. Aflarea motivului amărăciunii mamei ei nu o ajutase deloc să suporte persecuția maternă. Mama ei murise în urmă cu trei ani, dar Lea simțea și acum urmele durerii pe care i-o provocau vorbele ei de dojană.

-Faci o pauză? El încuviință și trase cu putere din țigară.

-Mikalo îmi ține locul la prăvălie. Rafael era un foarte talentat și priceput lucrător în argint. În timpul iernii, când el și șatra lui locuiau în Florida, executa bijuterii fine și vase ornamentale.

-Nu va avea mulți clienți, zise ea pe un ton glumeț, pentru că toate femeile vor aștepta până te vei întoarce tu. Rafael era cu cinci ani mai mare ca ea și îi era ca un frate, dar asta n-o împiedica să-i aprecieze frumusețea tipică. El se strâmbă amuzat.

-Nu începe cum știi tu!

-Nu-i vina mea că femeile te găsesc atrăgător. Aerul tău misterios naște tot soiul de fantezii în mintea lor. Le-am auzit vorbind.

-Lea...Privirile se fixară într-un punct deasupra ei. Curioasă, Lea se uită în spate și o zări pe Sheila Donaldson privindu-l cu înțeles pe Rafael. Frumusețea blondă a Sheilei era pusă în valoare de rochia ei de sifon, în culori pastelate, și de eșarfa lungă, asortată, de la gât. Lea se întoarse și îi spuse lui Rafael cu seriozitate:

-Rafael, trebuie să fii atent.

-Nu e nevoie să mă avertizezi.

-Nu înțelegi. Eu trăiesc în orașul ăsta și știu ceea ce tu nu știi. Sheila este măritată cu un bărbat foarte important. Este o căsătorie nefericită și ea e vulnerabilă.

El aruncă țigara și o strivi cu tocul cizmei.

-Am auzit despre căsătoria ei nefericită și despre soțul care o chinuiește. Tu ar trebui să ai mai multă simpatie pentru ea.

-Mi-e milă de ea... în fine, am observat că era ceva între voi doi. Am bănuțit că te întâlnești cu ea, și am crezut... Rafael, să nu faci vreo prostie! El îi atinse ușor obrazul cu degetele lui lungi.

-Nu trebuie să-ți faci griji. Nu se va întâmpla nimic. Legătura mea cu Sheila s-a terminat vara trecută. Lea zâmbi ușurată și parcă dornică să-și ceară scuze.

-Iartă-mă, nu e treaba mea. Doar că...

-Unde e dragoste e și îngrijorare. Înțeleg și acum putem să uităm totul. Atinse o perlă din colierul de la gâtul ei. Văd că Zara ți-a dat acest colier. Spunea că ți-l va da. Ea râse.

-Perlele acestea par a fi adevărate, nu? Dar n-am văzut niciodată cum arată cele adevărate.

-Adevărate sau nu, asta depinde de ceea ce crede fiecare. Sunt frumoase și tu ești frumoasă. Ți-a spus Zara ce-ți este hărăzit în viitor?

-Asta-i magie! Tonul îi trăda neîncrederea în magie.

-Viața ta a fost plină de durere, nu de magie, și de aceea nu crezi.

-Rafael, nu-i voie să-ți fie milă de mine; Oamenii trăiesc și fără să creadă în farmece.

-Da, dar ce fel de viață este aceea?

-E o viață bună, sunt sigură. Viața mea e minunată și sunt foarte recunoscătoare pentru asta, zise ea cu convingere. El o mângâie pe păr.

-Nu și după concepția țiganilor, singura care contează, zise el.

Pe fața ei apără brusc o expresie de curiozitate.

-Zara nu mi-a mai prezis niciodată viitorul până acum. Oare ce puneți voi doi la cale? Vreți să plec din nou cu voi pe drum? Asta vreți? El zâmbi.

-Întotdeauna am dorit să fii împreună cu noi, știi doar.

Nu te-am furat pe când aveai șase ani? Ai fi crescut ca țigancă, dacă vrăjitoarea

de maică-ta nu ar fi venit după tine.Acum însă Zara ți-a dat ,perlele astea și...

El se opri,dar ea îl îndemnă să continue.

-Da,și?

-Și ai de lucru la postul acela de radio.

-Asta voiai să spui? O privi un moment cu ochii lui negri,enigmatici,și apoi zâmbi.

-Nu,voiam să spun că altădată doream să vii nu noi,dar acum nu mai vrem.Când erai cu noi,aveai supărătorul obicei să dai clienților restul exact.Asta ne-a stricat reputația.

-Rafael,ești unul dintre cei mai cinstiți oameni pe care-i cunosc.De fapt,sunt singurul lucru pe care l-ai furat vreodată,așa că încetează să mă mai necăjești.

-Dar de ce? E atât de amuzant să necăjești fetițele frumoase!

O trase din nou de păr în glumă.Ea vru să-l apuce de mână,dar el se ascunse repede după trunchiul copacului.Râzând,ea alergă în jurul pomului ca să-l prindă.

Stephen Tanner opri motorul bărcii la cheu și se îndreptă spre luminile bâlciului.Agitația îl făcuse să iasă din casă și s-o ia spre lac.Gonise pe apă în noua lui barcă cu motor și o vreme viteza îi satisfăcuse nevoia de acțiune.Dar când văzuse luminile bâlciului,opri motorul și timp de aproape cinci minute rămăsese pe lac,urmărind iluminarea și ascultând muzica și râsetele.Apoi,luând brusc hotărârea,pornise motorul și se îndreptase spre țărm.

Presupunea că brusca lui dorință de a vedea bâlciul se putea datora faptului că nu se putea obișnui cu noua lui casă de vacanță.Fusese terminată doar cu câteva săptămâni în urmă și era pentru prima dată când încercase să rămână în ea peste noapte.Vederea țigăncii care stătea sub copac,zâmbindu-i țiganului chipeș,îi întrerupse șirul gândurilor și-l făcu să se oprească.Nu își dădea seama ce anume îl interesa.Ea nu făcea nimic extraordinar.Deși era destul de frumoasă,nu era mai frumoasă decât celelalte zeci de femei pe care le cunoscuse.

O privi mai îndeaproape.Poate că era doar starea de agitație,se gândi el tulburat,dar luminile multicolore,care îi serveau de fundal,păreau vii,dându-i aproape senzația că pulsează.I se părea că ea era chiar una dintre acele lumini.

Era ca lumina însăși!Închise ochii strâns,îi deschise din nou și văzu nu totul altceva; era ceva de o esență total diferită,care îl intriga și-l lăsa perplex.Cum putea ea să pară a avea calitatea pulsatorie a luminii și să pară,în același timp, extrem de liniștită? Probabil că vedea lucruri care,de fapt,nu existau.Brusc,ea se mișcă,încercând să-l prindă pe bărbatul care,făcând o fentă,reuși să-i scape.Se

jucau ca niște copii,realiză Stephen cu surprindere,întrebându-se cum este oare să te poți abandona astfel jocului sau oricărei alte ocupații în afară de muncă.

Părăsi acest gând,dar țiganka continua să-l fascineze.Când ea alunecă pe pământul noroiu,simți cum trupul i se încordează,fiind gata să-i sară în ajutor, dar țiganul o apucă repede și o împiedică să cadă.Uimit de reacția sa față de această femeie,Stephen se întoarse,făcu câțiva pași,se opri și se întoarse din nou, tocmai în momentul când cei doi se îmbrățișau,fiecare pornind în direcție opusă: bărbatul spre bălci,femeia spre cortul improvizat.Stephen o urmări.

La cort,Lea își descălță sandalele,deschise robinetul de apă,își ridică poalele fustei largi,le prinse în cordon și începu să-și spele picioarele murdare de noroi.În timp ce se spăla,ea își aminti cum cele câteva minute petrecute în cortul Zarei îi alungaseră tristețea.Întotdeauna fusese așa.În afară de faptul că de data asta,Zara îi dăduse colierul de perle și-i făcuse o prezicere stranie.Ca și când un colier de perle ar putea schimba ceva...După ce își spălă un picior,îl vârî în apă și pe celălalt.

-Bună ziua.Ea ridică brusc capul și pulsul i se accelerează la vederea bărbatului înalt aflat în fața ei.Era un bărbat cu părul brun-deschis,de culoarea scorțișoarei. M-am înșelat,se gândi Stephen.Nu era la fel de frumoasă ca alte zeci de femei pe care le cunoscuse.Frumusețea ei era incomparabilă și în momentul acela încordarea îi dădea un aer de sălbăticiune,gata parcă să facă un salt.El ridică mâna.

-Nu te speria.Vreau doar să vorbim.Ea își reveni treptat și se uită fix la părul lui,cu niște ochi mari,bănuitori.Culoarea asta era o coincidență!

-Despre ce vrei să vorbești cu mine?

-Văd că vorbești engleza.Pielea și părul ei închis la culoare îl făcuseră să creadă că era străină,constată ea.De fapt,el crezuse probabil că e țigancă.

-Sunt americană.

-Scuză-mă,n-am vrut să te jignesc.

-Nu m-ai jignit.Primăria din Sunnyvale prevăzuse baraca,ce adăpostea cortul,cu becuri fluorescente.Luminile colorate ale bălciului rămăseseră mult în urma ei,dar Lea continua să aibă senzația că realitatea acestei nopți era prea vie,prea puternică și deci era o iluzie mentală.Dar el era tot o iluzie?

Contururile feței lui erau incredibil de puternice,iar cicatricea de pe obraz parcă fusese făcută cu dalta și ciocanul! Era un bărbat adevărat,ce nu ar fi putut lăsa indiferentă nici o femeie,oricât de stăpână pe sine ar fi fost.În condiții normale,era un bărbat pe care l-ar fi evitat,dar în noaptea asta părea că are un efect ciudat asupra ei.

Neștiind ce să facă,ea ridică inconștient mâna la gât și pipăi perlele.Simpla lor atingere îi risipi ca prin farmec neliniștea.

-Despre ce voiai să vorbești cu mine?

El ridică din umeri,ca și când ar fi vrut să spună că,de fapt,nu prea știa nici el ce voia.

-Te-am zărit și te-am urmărit.Am vrut să vorbesc cu tine,dar nu știu prea sigur despre ce anume.Zâmbi.Ea se dădu un pas înapoi.Își imaginează că zâmbise la fel de încântător ca un rechin în fața prăzii lui!

-Cred că te aștepti la așa ceva,nu? murmură el.

-La ce? Pielea ei era de un arămiu-Închis, strălucind ca mierea în soare.Simți nevoia irezistibilă s-o atingă,să-i mângâie cu degetele umărul gol.

-Te aștepti ca bărbații să vrea să-ți vorbească.Atingerea lui avu efectul unei adevărate revelații pentru Lea,când o căldură bruscă o cuprinse și i se răspândi în tot trupul.Dar reacția de protecție se produse imediat și impulsul de a o lua la fugă reapăru în mod firesc.El îi sesiză intenția și îi puse mâna pe braț ca s-o oprească.

-Nu fugi!Ea se feri de atingerea lui.

-De obicei comanzi doar cu vorba sau cu gestul? El se încruntă.

-De ce vorbești așa?

-Fiindcă pari atât de sigur că voi rămâne pe loc.

-Greșești,zise el cu gravitate,conștient că discuția lor avea ceva neobișnuit.Și ea era neobișnuită.Pradă emoțiilor de tot felul,ea se aplecă să închidă robinetul, simțind încă pe piele urma atingerii mâinii lui.Când se îndreptă,își deznodă poalele fustei din șold și își luă sandalele în mână,ținându-le de curele.

-De unde ești?

-Fac afaceri la Dallas.Dintr-o mișcare a capului își dădu părul pe spate.Acum înțeleșese.Era străin și nu avea nici o idee preconcepută despre ea.Gândul acesta era ciudat de încurajator pentru ea.

-Mi-am dat seama că nu ești de aici.

-Cum?

-Pentru că eu aici locuiesc.M-am născut și am crescut în Sunnyvale.

El se uită spre iluminarea bâlciului,evident încurcat.

-Dar am crezut că voi ați călătorit până...

-Care voi?

-Țigani.

-Eu nu sunt țigancă,deși uneori simt ca și cum aș fi.

-Dar te-am văzut împreună cu un țigan sub copac.

-Era Rafael,un bun prieten.

-Adevărat? Interesant.Am auzit că țigani nu-i primesc printre ei pe cei ce nu sunt țigani.

-Da,așa este.Ea se întoarse și o luă spre luminile bâlciului.Fusta multicoloră se înfoie și părul negru îi flutură pe umeri; chiar dacă era în picioarele goale,pășea cu destulă ușurință pe pământul pietros.

-Stai o clipă.Îl auzi că vine după ea și își dădu seama că îl interesa cu adevărat persoana ei.Tot ce trebuia să facă era să-l lase s-o abordeze.Magie,zisese Zara, iar aceasta nu-i spusese niciodată ceva neadevărat.Poate că...noaptea asta...Ce s-ar întâmpla dacă ar crede și ea? O senzație amețitoare luă locul panicii și o făcu să simtă un curaj ciudat.El o ajunse din urmă și pași alături de ea.

-Cum te cheamă?

-Lea,răspunse ea,privindu-l cu coada ochiului,în mișcare,trupul lui putea servi pentru un studiu al forței controlate.Pantalonii i se mulau perfect pe șolduri și pulpe.Purta o cămașă elegantă cu mâneci scurte;brațele puternice nu păreau musculoase.Instinctul îi spunea că el își controla,în mod deliberat,forța și capacitatea de seducție și că trebuia să fie prudentă.Dar magia nu a ținut niciodată seama de instinct.

-Mă numesc Stephen Tanner.Ajunși într-un loc unde iluminarea era mai puternică,ea se opri,se uită la el și se hotărî să fie sinceră cu el.

-Știi că ai păr brun-Închis,ca scorțișoara? El râse.

-Mama spune că e brun-roșcat.

-Sper că nu spune că și ochii tăi sunt verzi.

-De ce nu?

-Pentru că ar fi inexact.Culoarea lor este ca a pădurii de pini,rece,întunecată și...mă fac să doresc parcă să intru în ei!

-Care e numele tău întreg?

-Lea Jayne Kellerman.Îi privi gura și apoi ochii.

-Deci,Lea Jayne Kellerman,unde mergem noi acum?

-Noi?

-Noi! reafirmă el ferm,dar având acel zâmbet fermecător care,dacă nu erai atentă,putea face ravagii.În această clipă mi-ar fi imposibil să te las să dispari.

-De ce? Se simțea ca un copil care făcea primii pași: libertatea era ceva extraordinar,însă știa ce dureroasă poate fi o cădere.

-Pentru că mă fascinezi,ești frumoasă și vreau să te cunosc mai bine!Dorise să i se facă un compliment,dar acum acesta o luase prin surprindere.El surâse.Ochii mari,întunecați,erau foarte expresivi,iar uimirea ei era autentică.

Oare când va înceta să-i stârnească curiozitatea? se întrebă el.

-În afară de aceasta,n-am mai fost niciodată la bâlci,adăugă el.Era sincer mirată.

-N-ai mai fost niciodată? Dar asta e îngrozitor!

-Dar de ce e atât de îngrozitor? întrebă el,arătând spre locul unde bâlciul era în toi.Ea ezită.Ar fi periculos să-și petreacă timpul cu el; nu era obișnuită să riște.

Pe de altă parte,bâlciul era pentru ea un lucru cât se poate de obișnuit.Ar fi un loc arhicunoscut,unde s-ar simți ca la ea acasă,fără pericolul de a face vreun pas greșit.În plus,era și colierul...și noaptea asta...Îl luă de mână.

-Bine,haide!La început s-au oprit să urmărească plimbările călare pe ponei.

Toma,un țigan la vârsta adolescenței,cu păr negru și creț,dotat cu om infinită răbdare,se străduia să-l facă pe un băiețel de patru ani să-și învingă teama și să se lase așezat pe spatele poneiului.Acesta o zări pe Lea și îi făcu un semn.Ea îi zâmbi și-l conduse pe Stephen mai departe.Ajunși în dreptul roții mari,îl întrebă:

-Ai vrea să încerci?

-Nu cred.Ridică privirile spre vârful roții,în timp ce o pereche părăsea locurile de jos.Nu mă atrage deloc să stau atârnat în aer într-un vehicul fără motor.

-M-am dat în roata asta de nenumărate ori,în schimb,nu m-am urcat niciodată în avion,spuse ea.

-Nu te-ai urcat niciodată în avion?

-Nu.Este nefiresc să zbori în înaltul cerului într-un aparat de oțel,care se menține în aer cu mijloace artificiale.

-Dar aerul nu e ceva artificial.E ceva real,dar...

-Dacă e să zbori,trebuie s-o faci ca păsările,liber,fără grijă și fără să-ți stabilească cineva itinerariul!

-Itinerariul?

-În afară de aceasta,în avioane,totul este prea organizat.Scaunele sunt așezate în rânduri,personalul e îmbrăcat în uniformă și servește pe toată lumea cu aceeași mâncare.Roata asta oferă o siguranță perfectă,să știi! Kore este un mecanic nemaipomenit.Îi trebui ceva timp ca să sesizeze că ea schimbase subiectul.

-Kore? îl privi pe bătrânul țigan,căruia ea îi zâmbise.Îi cunoști pe toți ăștia?

-Să știi că toți „ăștia” nu sunt vreo specie de insecte.Țiganiii sunt o străveche rasă nobilă și mândră.Dându-și seama că ridicase prea mult tonul,se opri și reluă: Da,îi cunosc pe toți țiganiii aceștia.Bâlciul lor vine de ani de zile în orașul nostru. El își roti privirea de jur împrejur.

-N-am vrut să fiu jignitor.Doar că n-am observat ca țiganiii aceștia să fie prietenoși cu alți oameni din oraș.

-Nici nu vei vedea așa ceva.

Deși o cunoștea doar de câteva minute,își dădea seama că este cea mai complicată femeie pe care o întâlnise vreodată.Era convins că dacă i-ar fi putut pipăi trupul,mâinile lui ar fi putut simți rețeaua fină a nervilor pe sub piele.

Dintr-o singură mișcare,ea își dădu părul pe spate și atunci el simți un parfum subtil,senzual,care avea ceva floral și catifelat,care îi stimula imaginația.

-Vrei să te dai în roata mare? îl întrebă ea încă o dată.

-Poate mai târziu.

-Nu-mi ușurezi deloc sarcina de a-ți arăta bâlciul.Se pare că nu vrei să faci nimic.

-Motivul este că nu bâlciul mă interesează,ci tu.Chiar în acel moment,un bărbat,de vreo treizeci de ani,o lovi din greșeală pe Lea.Omul privi peste umăr,scuzându-se zâmbind,însă zâmbetul îi pieri când văzu despre cine era vorba.

-Scuzați-mă,zise el,și se îndepărtă repede,încruntat,Stephen îl urmări cu privirea pe individ.

-Cine era?

-Gary Mercer.Este profesor la liceu.Ea întoarse privirile în altă parte,nedorind să-i explice că fusese crescută de o mamă care abia o suportase.Și nici cum,la o vârstă încă fragedă,nedumerită și dezorientată,se dusesse la țigani în căutarea dragostei materne ce-i era refuzată.Dar lumea din oraș nu înțelese acest lucru.Toți văzuseră în ea doar pe copilul lăsat să umble de capul lui cu țigani,îmbrăcată în straie viu colorate,pe care i le confecționa Zara.Ea și mama ei fuseseră izolate de comunitate,fiind percepute ca diferite de toți ceilalți.Deși acceptau distracția pe care bâlciul o aducea periodic în rutina vieții lor și apreciau faptul că țigani plăteau impozit municipalității,oamenii aveau o inerentă neîncredere față de țigani și îi țineau la distanță.Lea era și ea ținută la distanță,dar nu încercase deloc să schimbe această situație.Accepta acest mod de a fi tratată,la fel cum accepta și faptul că a doua zi orașelul va comenta că fusese la bâlci cu un străin care nu era țigan și că se simțise atât de bine în compania lui,încât îl ținuse de mână.Își îndreptă imediat privirea spre mâinile lor împreunate.Avea o mână puternică,capabilă de multe.Se întrebă ce ar fi putut citi Zara în palma lui.

-Ți-ar plăcea să ți se ghicească norocul în palmă? Madam Zara,ghicitoarea noastră,este foarte pricepută.

-Nu cred nici în ghicit,nici în astrologie,îi răspunse el categoric.

-Nu? El negă din cap.

-Dar tu crezi? Mângâie cu privirile părul lui șaten,cu reflexe roșiatice,jucându-se cu colierul de perle de la gât.Ca un înotător ce simte că se îneacă și se agață de

colacul de salvare,încerca din nou să-și dea seama de realitate,înainte ca noaptea aceasta să ia sfârșit.Culoarea părului lui nu era decât o coincidență,desigur,iar reacția ei de acum putea fi explicată prin regretul pe care îl încerca pentru faptul că în două-trei zile Zara,Rafael și ceilalți vor pleca.

-E mai bine să nu respingi ceva,doar pentru motivul că nu înțelegi,murmură ea. O clipă,se întrebă dacă îi răspunsese la întrebare,însă conchise că nu avea nici o importanță.Luminile multicolore,reflectate în părul ei negru păreau ca niște panglici strălucitoare.

-Ce ți-ar plăcea să faci? întrebă el domol.Ceva îi spunea că el folosea tonul acesta,doar în două situații: când seducea o femeie sau când amenința pe un alt bărbat.Tonul insinuant urmărea s-o liniștească și astfel se hotărî să mai rămână o vreme cu el.

-Hai să ne plimbăm.

-Lea,adu-l aici pe gagiu,strigă Bertole,un bărbat scund și rotofei,pe când treceau prin fața chioșcului lui.

-Ce înseamnă „gagiu”? întrebă Stephen în șoaptă.

-Despre tine este vorba și înseamnă cineva care nu e țigan.Vino! îl împinse în baracă și îi explică jocul.Biletul îți dă dreptul la trei lovituri cu mingea.Pentru fiecare pisică de lemn doborâtă,primești un premiu.Dacă dobori două pisici,poți să-ți alegi un premiu de pe raftul al doilea.Premiile cele mai mari sunt pe raftul al treilea.Îi arată urșii și căteii de pe raftul cel mai de sus.

El îi dădu lui Bertole doi dolari și țiganul îi puse în față șase mingi.

-Te avertizez că nu am mai jucat niciodată așa ceva.

-E doar un joc.Ce ai de pierdut? îl încuraja ea.

-Nu sunt sigur.Se uită bănuitor la Bertole,care îi zâmbea amabil,și apoi se întoarse spre ea și cercetă premiile.Cred că o să câștig pentru tine ursulețul acela roșcat,Lea.Îți place?

Bertole nu-și putu ascunde expresia de neîncredere din Ochi.Lea se gândi la uriașa ei colecție de animale de pluș,pe care țiganii i le dăduseră de-a lungul anilor.

-Nu trebuie să câștigi nimic pentru mine.

-Dar eu vreau.În clipa imediat următoare,toate cele șase mingi zburară prin aer,fără să atingă vreuna dintre ținte.Lea nu văzuse niciodată un țintaș atât de slab.Bertole chicoti disprețuitor.

-Lea putea încă de la opt ani să lovească trei pisici la rând.Ea se uită cu reproș la Bertole.

-Stephen,hai să încercăm alt joc.

Dar el puse pe teigheaua de lemn încă doi dolari.

-Niciodată nu mă dau bătut.Râzând,Bertole puse pe teighea încă șase mingi.

Primele două atinseră ușor două pisici.A treia lovi și doborî o pisică,iar restul nu-și loviră țintele.

-Alege-ți un premiu de pe primul raft,îi zise Bertole.

-Nici vorbă.Stephen scoase încă un dolar.Vreau cu orice preț să câștig ursulețul pentru Lea.

-Se pare că în seara asta mă voi îmbogăți,zise Bertole vesel.

Stephen ținti atent pisica și Lea îi căută privirea lui Bertole,făcându-i un semn imperceptibil.Țiganul zâmbi și dădu din cap.

-Să nu îndrăznești să mă ajuți cumva! Simțindu-se vinovată,Lea roși,iar în ochii lui Bertole apăru o expresie involuntară de admirație.Țiganii nu aveau nici un respect față de cei ce erau ușor de înșelat.Stephen arătă acuzator cu degetul spre ea.

-N-am nevoie și nici nu vreau să fiu ajutat.Această neașteptată izbucnire de mânie îndreptată împotriva ei o luă prin surprindere și o obligă să-și amintească faptul că era cu un străin pe care nu-l cunoștea absolut deloc.Își reținu respirația până când simți o durere în piept.Era un fluid de supărare,ce apărea încă de pe vremea când reproșurile mamei ei deveniseră tot mai virulente și sufletul ei gingaș de copil nu mai putea îndura.Astfel că Lea a început să caute refugiu și liniște,retrăgându-se în sine.

De data aceasta însă își făcea ea însăși reproșuri.Reflectă și încercă să analizeze situația.Cum de putuse să fie atât de proastă,încât să-și slăbească vigilența în fața unui străin? în seara asta el va pleca înapoi,la Dallas.Mâine nici măcar nu-și va mai aminti de ea sau de noaptea asta!Nu observă îngrijorarea din privirea lui Bertole.Stephen aruncă prima minge,apoi alte două și doborî la rând trei pisici.Când Lea primi din mâna lui ursulețul,era vizibil satisfăcut de el însuși.

-Mulțumesc,murmură ea.

-N-ai pentru ce.Acum ce mai facem?

Ea se,îndepărtă puțin de el,ținând strâns la piept ursulețul,a cărui moliciune acționa ca o alinare pentru durerea pe care o simțea că încolțește în suflet.

-Ți-am arătat tot.Acum trebuie să pleci.Complet năucit de această reacție,el întinse mâna spre ea,dar Lea se feri.

-Ce-i cu tine,Lea? Îi era imposibil să dea o explicație..

-Nimic.Ai văzut tot ce era de văzut,asta-i tot.El micșoră distanța dintre ei,de data aceasta având grijă să n-o atingă.

-Nu vreau să plec.Vreau să mai stau cu tine și chiar dacă va trebui să mă cocoț în

blestemata aia de roată mare,o voi face și pe asta numai să te văd scăpând de expresia asta necăjită,pe care o ai în priviri.Ajută-mă puțin.Te-am supărat cu ceva? Strânse mai tare la piept ursulețul,pipăi cu mâna colierul,apăsându-l pe piept,și își aminti de prezicerile Zarei.Treptat,încrederea îi reveni și o dată cu ea și luciditatea.Dacă ar fi într-adevăr supărat pe ea-și acum nu mai era sigură dacă fusese sau nu-supărarea lui dispăruse,desigur,și se părea că n-o respingea.Dorea atât de mult să mai rămână cu ea,încât era dispus să facă și ceva ce nu i-ar fi plăcut.Poate că dacă ar avea mereu în minte faptul că seara asta era specială, iluzorie și magică,totul va fi în regulă.Arătă cu mâna cel mai apropiat joc,un fel de roată uriașă,basculantă.

-Ce zici de asta? Stephen încuviință din cap.Nu putea să-și dea seama ce se întâmplase.Timp de un minut,Lea se uitase la el cu ochii unei creaturi sălbatice, temătoare și vulnerabile,aflată în mare pericol.Ce se petrecea oare?

-Poate că tot bâlciul ăsta e vrăjit,zise el,iar tu ești o vrăjitoare care mi-ai făcut farmece.Așa,orice explicație e posibilă.Hai să mergem!Se așeză lângă el,însă fără să-l privească.Rico,un țigănuș,le puse bara de protecție.Ea îi încredința ursulețul și sandalele.

-Vrei,te rog,să pui astea undeva ca să le pot lua mai târziu?

-Desigur,Lea.Rico îi aruncă lui Stephen o privire bănuitoare și apoi se duse să se ocupe de următorul grup de clienți.

-Pot să te țin cu brațul de umeri? întrebă Stephen.

-Ar trebui să te ții de bară.

-Lea,va fi greu să nu te ating în timpul cursei.

-Cred că ai dreptate.

-Deci,pot să te cuprind cu brațul? Era amuzat și contrariat.Cunoscuse femeii care voiseră să i se strecoare în pat în primele două minute după ce făcuseră cunoștință,în timp ce Lea avea nevoie de gândire pentru a-l lăsa sau nu să-i cuprindă umerii cu brațul.

-Da,zise ea în cele din urmă.Roata basculantă începu să se pună în mișcare și mecanismul se dezlănțui cu toată puterea,în timp ce roata se învârtea și se ridica.Instantaneu se pomeniră îmbrățișați și forța mecanismului în mișcare îi obligă să rămână așa.Luminile din jur se contopiră într-un amalgam orbitor,punctat de note muzicale disparate și râsete răzlețe.Timpul se scurse foarte încet.

Apoi,mișcarea mecanismului începu să încetinească,până se opri.Brusc se făcu liniște,culorile și sunetele se separară din nou,devenind identități distincte.Nici Lea,nici Stephen nu făcură vreo mișcare.

-Am o barcă cu motor la debarcader,îi șopti el Hai să facem o plimbare pe lac.

Bâlciul era pentru ea un domeniu familiar.Îl cunoștea din copilărie,dar lacul...Își duse mâna la gât și pipăi colierul.Atingerea catifelată a perlelor parcă îi dădu curaj.

CAPITOLUL 2

Barca se lansă cu mare viteză pe undele întunecate ale lacului.Stephen ținea roata cârmei și Lea era așezată lângă el.Viteza,înserarea și bărbatul de lângă ea o făceau să simtă că sângele îi intrase în efervescentă,iar tâmplele îi zvâcneau.

Vântul îi readucea în auz ecoul propriilor ei râsete,uimind-o.Încerca o senzație de libertate pe care,de obicei,o avusese doar în mijlocul țiganilor.Reținerea ce o încorseta dispăruse.Parcă ieșea din copilărie și pășea în maturitate,dar nu voia să dea ascultare aceluia glas insistent care,într-un colț al minții,o avertiza că mersul pe apă era ceva imposibil.Când au ajuns în mijlocul lacului,el opri motorul,iar ea își dădu părul din ochi cu o singură mișcare,privindu-l întrebător.

-Cred că e plăcut să plutim o vreme,zise el și îi întinse mâna.Vino și stai lângă mine.Acum mă va săruta,se gândi ea brusc.Ideea o emoționa și o înfricoșa în același timp.Avea douăzeci și patru de ani și până acum nici un bărbat n-o sărutase pățimaș.Chiar se întreba cum ar fi să fie sărutată astfel.Dezamăgirea va fi de partea ei sau a lui? Bătăile inimii erau atât de puternice,încât nu-l auzi când o strigă decât după ce îi repetă numele.

-Lea? Ea îl privi nedumerită.

-Ce ai spus? Surâsul lui era plin de duioșie.Îi îndepărtă de pe față o șuviță de păr rebelă.

-De ce oare am impresia că ești gata să plonjezi în lac și să te întorci înot la mal? Briza era răcoroasă și valuri mici se loveau clipocind cadentat de prora bărcii.În depărtare,luminile bâlciului se zăreau mai palide și sunetele muzicii,ce traversau lacul până la ei,se auzeau mai slab.

-Cred că într-adevăr eram pe punctul s-o fac.Era absolut fascinat.

-Nu cred că am avut vreodată un asemenea efect asupra unei femei.Nu sunt sigur dacă ar trebui să mă simt flatat sau jignit.Ea lăsă privirea în jos,fără să se uite la ceva anume.

-Nu e vina ta.Uneori sunt cam...timidă.Nu,nu-i asta.Uneori mi-e frică...

Strălucirea irizată a perlelor,al căror șirag îi atârna până la brâu,îi captă privirile.Se juca cu mărgelile,pipăindu-le una câte una.Râsul lui vesel îi încălzi trupul.

-Îți promit că n-o să fac nimic care să te îndemne să sari în apă.De fapt,dacă te uiți la mine și-mi zâmbești,voi porni motorul și te voi duce înapoi la mal.

Ea ridică capul și îi întâlnește privirile, dar nu zâmbește.

-Nu, să nu pornești motorul. Mi-ar plăcea să mai stăm o vreme aici. Briza e răcoroasă și e mai liniște.

-Mai liniște?

-Cu excepția celor două săptămâni pe an când țiganii vin cu bâlciul în oraș, duc o viață foarte liniștită.

-Când te-am zărit prima oară, părea că în spatele tău pulsau lumini colorate. Mi s-a părut că făceai parte dintr-un halou luminos. Apoi am observat cât de liniștită ești și am decis că mi s-a părut.

-Ai avut dreptate de fiecare dată, spuse ea simplu.

-Știi, zise el după un timp, a fost un moment în seara asta când m-am întrebat dacă va înceta fascinația pe care o exerciți asupra mea. Acum știu că nu va înceta niciodată. Hai să ne așezăm acolo, în spate. Poți să-mi povestești tot ce vrei despre lumini multicolore și despre viața ta liniștită. Pe buze îi înflori un surâs timid.

Gingășia lui o cuceri.

-Nu cred că vreau să fac asta, pentru că dacă aș face-o, s-ar putea ca tu să fii cel care va sări în apă.

-Pune-mă la încercare. O conduse pe culoarul din mijlocul ambarcației spre pupă, unde se afla o banchetă capitonată, pe care se așezară comod unul lângă altul.

Razele lunii poleiau cu lumina lor argintie undele lacului, scoțând în relief trăsăturile puternice ale feței lui Stephen. Cine era el oare, se întreabă ea, și de ce venise la bâlci? Deocamdată hotărî că ar fi mai bine să nu se mai întrebe. În definitiv, era doar un străin care la sfârșitul serii vă dispărea. Dar înainte ca seara să ia sfârșit...

-Întâi aș vrea să-ți cer o favoare.

-Ce anume? Brusco, o pală de vânt îi ridică gulerul amplu al bluzei, care se ridică și îi acoperi fața. Fără să se gândească, el întinse mâna să i-l aranjeze și în timpul acestei mișcări îi atinse involuntar sânul. Acest contact fugitiv a fost însă suficient ca să-i stârnească dorința. Vorbele pe care ea le rosti atunci făcură ca senzația să devină chinuitoare.

-Vrei să mă săruți?

-Asta era favoarea? Ea dădu afirmativ din cap. Cunoscu multe femei care luau inițiativa atunci când doreau ceva. Majoritatea nu ofereau însă nici o surpriză.

Acum însă află că Lea nu era dintre acelea. Ea îl încânta și îl uimea în permanență.

-De ce îmi ceri asta?

-Fiindcă așteptarea este îngrozitoare.

Avea un fel de a-i răspunde la întrebări dintr-o perspectivă care până în seara aceea nu știa că există.Era ca și când ar fi luat o gură de aer proaspăt.

-Cred că știi cum să te porți cu bărbății,zise el cu vocea răgușită de dorință, care devenea tot mai imperioasă.Cu vârful degetelor îi mângâie buzele și o simți cum tremură.Da,sigur că știi.Se aplecă spre ea și gura lui îi atinse ușor buzele.

Nu trebuie să tremuri așa,îi șopti el.În orice caz,nu încă.Gura lui abia atinge buzele ei moi,fără grabă,de mai multe ori,până simți că tremurul ei încetă și gura deveni ascultătoare și supusă.Îi luă obrazii în mâini și îi ridică fața spre el.Sărutul lui deveni tot mai insistent,mai apăsător,până când buzele ei se desfăcură ca să-l primească și să se lase explorată.Lea simți dintr-o dată că întreg Universul explodează! Nu mai încercase niciodată asemenea senzații: tremura înfrigurată și o dulce sfârșeală îi cotropea ființa.Fără să ezite,îi înlănțui gâtul cu brațele, cerându-i un nou sărut,simțind nevoia nă-valnică să fie mereu sărutată.

Profund tulburat,el se întreba cum putuse trăi până atunci fără sărutările ei.Nu mai cunoscuse un asemenea temperament.Avea senzația că se aflau amândoi închiși într-un caleidoscop ale cărui desene colorate se schimbau mereu și că Lea lua chipul fiecăruia dintre ele.Și fiecare nou chip al ei îl făcea s-o dorească și mai mult,până când simți pentru o clipă că nu se va mai putea stăpâni și că o va posedea chiar acolo.Sub imperiul unei năvalnice dorințe,pe care o simțea acum ca pe o durere fizică,se dădu un pas înapoi și încercă să tragă aer adânc în piept.I se părea că se sufocă.

-Hai să mergem la mine acasă.

-A fost primul meu sărut,șopti ea.Șocul senzațiilor stârnite în el de sărutările ei era nimic pe lângă stupoarea pe care o încercă acum.

-Nu-mi vine să cred.Ai fost incendiară!

-A fost primul.

-Dar pari atât de-își căuta cuvintele-pământească! în clipa în care rosti cuvântul acesta,știi că nu avea dreptate.Era...nepământească!Ea se apăra din toate puterile.

-Nu înseamnă că dacă n-am lăsat niciodată vreun bărbat să mă sărute,nu sunt din lumea asta!Mama nu m-a lăsat niciodată să mă întâlnesc cu băieți,pe când locuiam la ea.Când am împlinit optsprezece ani,am plecat de acasă și m-am dus la țigani.Ei erau excesiv de grijulii cu mine în privința relațiilor cu bărbății.

-Țigani? Grijulii? Părerea lui despre țigani nu o surprindea,dar cu toate acestea o întrista.

-Nu e nevoie să fii mondenă,ca să ai experiență.Eu mi-am câștigat existența,învățând să supraviețuiesc aici,în Sunnyvale,și apoi cât timp am colindat cu caravana bâlciului.Uneori mă gândesc chiar că am prea multă

experiență de supraviețuire, îl privea cu o tristețe și cu o maturitate cu mult peste vârsta ei. El clătină din cap, nedumerit.

-Nu înțeleg, îi zise.

-Nu are nici o importanță, spuse ea încet.

-Ba are chiar mare importanță.

-Stephen, nu are nici o importanță. Ne cunoaștem abia de două ore.

Ceea ce spusese era logic și el replică:

-Exact. Dar de ce ai ales tocmai seara aceasta pentru primul tău sărut? Și de ce pe mine? Ea zâmbi.

-Mi s-a părut că acum e momentul potrivit.

-Momentul potrivit? În tonul lui se simțea îndoiala. Scumpa mea, dacă momentul acesta potrivit mai continua puțin, am fi luat foc amândoi! Ea râse.

-Ai dreptate. A fost un sărut extraordinar! El o privi îndelug.

-Nu cred că voi putea să te înțeleg.

-Dar de ce vrei să mă înțelegi?

-Nu știu, dar să spunem că vreau să-mi păstrez deplina judecată. Ea surâse.

-Nu cred să cunosc pe cineva care să fie complet normal la minte!

-Toți pe care eu îi cunosc sunt perfect normali.

-Atunci nu avem nimic comun unul cu altul. El îi puse mâna pe gât, deasupra colierului de perle.

-Ba da, avem pasiunea! Zâmbetul îi pieri.

-Da, pasiunea! Poate că nu ar trebui să trăim singuri.

-Dar putem?

-Desigur. Retrăi cu toată intensitatea sărutul lor pătimaș și își dădu seama că nu prea credea ce spune.

-Pentru o fată atât de lipsită de experiență, minți foarte bine, zise el și o sărută din nou. Gingășia acestui sărut o făcu să se înfioare.

-Minciunile sunt uneori necesare pentru supraviețuire, zise ea, când își recapătă suflul.

-La fel și sărutările!

-Unde locuiești? Se depărtă de ea și își trecu mâna peste frunte.

-O faci deliberat? Ea își umezi buzele.

-Ce ai spus?

-Faci și spui lucruri care mă descumpănesc. Dar nu-i nimic. Locuiesc acolo. Arată cu mâna undeva spre țarm. Vrei să mergi acolo? Ea urmări cu privirea locul pe care îl arăta cu mâna și văzu pe mal o casă modernă, cu două etaje, din lemn și piatră, ce părea abia construită.

-Deci,aceea e casa ta! Toată lumea se întreba a cui este.Ai construit-o cu furnizori și lucrători din Dallas,nu?

-Da.Mi s-a spus că sunt cei mai buni.

-Există și aici la noi lucrători la fel de buni.Faptul că nu te-ai adresat unor lucrători localnici a provocat oarecare nemulțumire.Cei din Dallas nu au stat de vorbă cu nimeni,așa că problema nu s-a rezolvat.

-Cum ai aflat toate astea? Ea zâmbi.

-Orașul e mic.Briza de pe lac nu reușea să-i răcorească trupul înfierbântat.Se ridică,făcu câțiva pași și se întoarse.E o casă frumoasă!

-Mulțumesc,zise el amuzat.După câți bani cheltuiseră s-ar fi așteptat la ceva mai mult.Am construit-o,peu ce prietenii mei,dintre care unul e medic,m-au sfătuit că ar fi bine să am o casă de vacanță care să mă ajute să mă relaxez și să mă odihnesc.

-Și ți-a fost de folos?

-În ceea ce privește relaxarea,prima noaptea a fost un eșec.Felul în care o privi o făcu să înțeleagă clar ce voia să spună.Se aprinse în obraji.

-Curând o să te deprinzi,sunt sigură.Studie casa.Ai lăsat luminile aprinse!

-Întotdeauna fac așa.

-Nici aici nu ne asemănăm.Nu las niciodată luminile aprinse.Prefer stelele.

-Cei mai mulți dintre-noi nu avem stele în casă,așa că trebuie să ne mulțumim cu lumina becurilor,zise el,observând-o cu atenție din profil.Pletele negre îi mângâiau obrazul scaldat în jocul de umbră și lumină al razelor lunii.Privirile ei erau ațintite spre mal,în timp ce cu degetele se juca cu colierul de la gât.

-Sunt momente când nu-mi pot găsi liniștea decât afară,sub cerul liber.

Țigani o învățaseră acest lucru.Deși aveau cu toții rulote,petreceau cea mai mare parte a nopții sub cerul liber.

-Ți se întâmplă des să nu-ți poți găsi liniștea? Ea îl privi gânditoare.

-Da,dar în seara asta a fost vorba de cu totul altceva și nu pot spune că nu m-am simțit cât se poate de bine.Cred că a fost într-adevăr,vorba de magie...și de tine! El sări în picioare și o cuprinse de umeri.

-Hai să mergem la mine acasă și să stingem luminile!

Știa că dacă s-ar duce la el acasă,ar face dragoste.Între ei se crease o asemenea atracție,încât ar fi fost imposibil să nu facă dragoste.Dar peste câteva ore, noaptea va trece și în dimineața următoare,când se va trezi,ea va fi tot Lea Jayne Kellerman,aceeași fată pe care o acceptau și o iubeau doar țigani.

-Cred că e timpul să ne întoarcem la bălci!

-Lea,rămâi cu mine!Ea îl privi cu solemnitate.

-Mâine va fi mai bine pentru mine dacă n-o voi face.Pe chipul lui se citea o infinită tristețe.

-Nici nu-mi pot imagina măcar ce vrei să spui.Îi puse o mână pe umăr și simți că ar fi vrut să-l consoleze.

-Așa trebuie,crede-mă!În spatele lui se vedeau luminile bâlciului,care începeau să se stingă una câte una.

-Mai sărută-mă o dată înainte de plecare.O trase spre el și o strânse în brațe, astfel că trupul lui nu mai avea nici un secret pentru ea.

-Dacă te voi săruta,nu mă voi opri și sărutul nostru va dura toată noaptea.Asta vrei?

-Da...dar nu se poate!

-Ba da,se poate.Va fi cel mai ușor lucru pe care l-ai face.Tot ce trebuie să faci este să spui: „*Sărută-mă,Stephen*”.Simțea emoția ca pe o gheară ce o strângea de gât.Nu se putea despărți de el.Lipită de pieptul lui,sânii îi fremătau și o dureau.În pântec zvârcolirea devenise insuportabilă.

-Sărută-mă,Stephen,șopti ea.Mâinile lui puternice o strânsesă și fața lui se aplecă spre ea.Lea adăugă cu o voce distinctă: Dar lasă-mă să mă opresc când voi simți nevoia.

-La dracu Lea!Buzele lui le cuprinsesă pe ale ei și Lea simți că cerul nopții se despică...

Restul nopții,Lea îl petrecu cuibărită în culcușul ei din curte,sub cerul liber, încercând să se liniștească și să adoarmă.Nu avu însă parte nici de liniște,nici de somn.Când la răsărit se iviră zorile,constată că acea zi de mâine,despre care crezuse că va fi mai bună dacă nu va face dragoste cu Stephen,nu era deloc așa.Îi simțea lipsa lui Stephen..

Culcată pe canapea,ea privea cerul ce se lumina treptat și-și amintea cât de greu îi fusese să pună capăt sărutului lor.Iar când o făcuse,simțise că ceva vital se rupsese în inima ei.Imediat ce ea se desprinsese din îmbrățișare,el îi dăduse drumul,pornise barca și o dusesse înapoi la mal.Înainte de a o ajuta să urce din nou pe cheu,o luase din nou în brațe și o sărutase,de data asta cu blândețe și regret.Apoi îi spusese:

-Acum te las să pleci acasă,dar nu te voi lăsa să pleci și din viața mea.

Plecuse totuși și așa era mai bine,își spuse.Alungându-și-l din minte,ea intră în casă ca să se pregătească pentru ziua ce începea.Trebuia să se ducă la serviciu.

Cu puțin noroc,ar fi putut scăpa mai devreme de la radio pentru a-și petrece puțin timp cu Zara.În dormitor,încercă să savureze atmosfera aceea de căldură și

securitate pe care și-o crease acolo. Perdelele, din dantelă crem, fluturau la fereastra deschisă. Pereții erau acoperiți de un tapet roz, vesel, iar canapeaua largă era plină de perne din catifea înflorată. Pe patul vechi, din lemn vopsit în alb, se afla o plapumă pufoasă, bleu-ciel. Pe masa rotundă, acoperită cu o țesătură moale, bleu cu roz, se afla o oglindă cu rama din argint lucrat. Era făcută de Rafael, la fel ca și lampa și setul cu fotografii ale prietenilor ei țigani.

Unul dintre colțuri era decorat cu o pălărie de pai împodobită cu un buchet de trandafiri artificiali, roșii și roz.

Alese un costum din bumbac alb și-l îmbrăcă. Se opri o clipă înainte de a se îndrepta spre ușa dormitorului. Perlele zăceau pe măsuța de toaletă, în toată splendoarea lor, iar soarele de dimineață le făcea să pară scăldate într-un nor trandafiriu, transparent. Probabil că Zara se aștepta să le poarte, se gândi ea.

Trebuia să le poarte de dragul ei. După un moment de ezitare, ridică ochii și se privi în oglindă. Perlele luceau intens pe fondul bumbacului alb și, la fel ca și în seara trecută, văzu și simți energia pe care o degajau și care o făceau să arate, trebuia să admită, destui de frumoasă! Imediat însă își alungă din minte aprecierea superlativă, dar, când ieși din casă, pasul îi era parcă mai ușor!

Lea trăise în mijlocul țiganilor și călătorise împreună cu ei timp de trei ani după ce mama ei murise. Se întorsese acasă cu gândul să-și vândă casa și să se întoarcă la țigani, dar după ce rămăsese câteva săptămâni în Sunnyvale ajunsese la uimitoarea constatare că nu mai dorea să plece din nou. Își dăduse totodată seama că se bizuise prea mult pe prietenii ei, țiganii. Se gândise atunci că venise poate vremea să-și organizeze viața astfel încât să devină o persoană folositoare și independentă. Și așa cum la optsprezece ani făcuse pasul de a pleca de acasă, tot așa acum trebuia să se întoarcă acasă și să rămână acolo.

Aproape simultan când ajungea la aceste concluzii, citi într-un ziar că la KSUN, postul de radio local, era un loc liber de asistent al directorului. Și cu cât se gândea la această idee, cu atât îi plăcea mai mult. Știa că programul KSUN era inconsistent și plictisitor și că interesul publicului față de acest post de radio era slab, de aceea i se părea atractivă ideea de a se angaja acolo. Obținut slujba, învăță munca și îi succedă în funcție șefului ei, după ce acesta demisiona.

Munca la postul de radio ajunsese să însemne mult pentru ea. Acum, tot ce se transmitea la radio, de la ora șase dimineața la ora nouă seara, purta aprobarea și amprenta ei. Considera că acesta era modul ei de a veni în contact cu oamenii, fără nici un risc. Postul de radio se afla într-o clădire paralelipipedică din beton, de culoare închisă. Lea nu putuse face nimic pentru a schimba aspectul ex-

terior al clădirii. Proprietarii refuzaseră să dea ceva bani în plus pentru funcționarea postului și, cu siguranță, că estetica îi lăsa indiferenți. Dar în interior, din puținii bani care îi prisoseau, ea se îngriji să învioreze atmosfera cu pete de culoare, începând de la draperiile albastre și terminând cu canapeaua tapisată cu un material roz, verde și turcoaz. Afișe colorate decorau pereții biroului și la ferestre aduseseră jardiniere cu plante.

- Bună dimineața, Lea, zise Margaret, funcționara de la recepție, când Lea intră în clădire. Am un mesaj pentru tine de la domnul Roland, care a sunat acum o oră și jumătate și m-a rugat să-ți spun că vine cu mașina din Dallas și că va face cam două ore, în funcție de trafic. Dar cine este acest domn? Lea făcu o grimasă.

- Expertul contabil de la TCIC. Când Lea pomeni de noii proprietari ai postului de radio, Margaret păli. Era o văduvă, în vârstă de cincizeci de ani, care, din cauza vârstei, găsisese cu greu această slujbă. Când se prezentase la interviu pentru postul de portar la KSUN, Lea își dăduse seama de avantajele pe care le prezenta o persoană serioasă, liniștită și loială, și o angajase imediat. Nu avusese niciodată de regretat. Acum încercă să se liniștească.

- Vrea doar să se uite în registrele contabile. Totul e în ordine.

Sau va fi, se gândi ea, de îndată ce va reuși să aducă la zi registrele. De obicei rezolva chestiunile contabile seara, dar când Zara, Rafael și țișanii se aflau în oraș, petrecea serile cu ei. Numai dacă ar reuși să stea de vorbă cu omul acesta înainte ca el să înceapă să...

- Știu că nu va găsi nimic în neregulă, Lea. Sunt îngrijorată doar că TCIC va considera că marja noastră de profit nu e suficient de mare ca să ne mențină în posturi. Dacă voi pierde locul ăsta... îngrijorarea lui Margaret o impresiona. Lea înțelegea prea bine ce înseamnă să nu-ți găsești locul sau să nu fii acceptată nicăieri. Pentru ea, pentru Margaret și pentru majoritatea celor care lucrau în acel loc, KSUN era ca un refugiu în care puteau fi folositori și totodată la adăpost de hărțuieli de tot felul, având și posibilitatea de a crea. Lea îi zâmbi lui Margaret.

- Încearcă să nu fii îngrijorată. Voi face tot ce-mi va sta în putere ca nimeni dintre noi să nu-și piardă locul de muncă. Numai de ar ști cum să facă acest lucru, se gândi ea; ar putea și ea să nu mai fie îngrijorată. Nu intră în biroul ei, ci o luă pe coridor. Îl zări prin fereastra cabinei de emisie pe Harry Morrison, care îi răspunse la salut dând din cap.

- Totul e în ordine? mimă ea fără glas. El dădu din cap încă o dată.

Întorcându-se spre biroul ei, pe față îi apărură un surâs. Harry era un veteran al războiului din Vietnam și amintirile din război îl împiedicaseră să-și găsească o slujbă permanentă, până când îl angajase Lea. Nu vorbea mult și era cel mai

fericit când se afla în cabina de control, înconjurat de albume și benzi, transmițând programe de muzică în care se îmbinau muzica pop și rock-ul clasic, ce îi plăceau atât de mult. Se așeză la biroul ei și se întrebă oare ce făcea Pat Meredith, omul ei de la publicitate? În urmă cu două zile, Lea vorbise cu Pat și făcuseră un plan de a aduce mult mai multe reclame. Spera să poată arăta celor de la TCIC că exista o posibilitate realistă de sporire a profitului, astfel încât ei să nu se grăbească să facă schimbări. Acest plan presupunea însă ca Pat să muncească de două ori mai mult ca de obicei, dar ea fusese imediat de acord. Pat îi era devotată atât ei, cât și postului de radio, pentru că Lea și acest loc de muncă o scosese dintr-o situație disperată.

Pat era o tânără femeie, în vârstă de douăzeci și unu de ani, care, în urmă cu doi ani, născuse un băiețel, pe nume Bobby. Nu era căsătorită. Tatăl era un coleg de liceu care, imediat ce aflase că Pat era gravidă, o părăsise. Părinții o dezmoșteniseră, iar ea, rămasă fără nici un sprijin și fără nimeni care să aibă grijă de Bobby când lucra, primise imediat oferta de a vinde reclame pentru KSUN. În primul an de viață, Bobby crescuse agățat de spatele mamei sale, în timp ce colinda prăvăliile negustorilor pentru a le oferi spoturi publicitare la radio. Și chiar dacă acum câștiga destui bani ca să poată angaja pe cineva care să aibă grijă de Bobby, Pat continua să-l crească după ea. Lea se uită la carnetul de însemnări, pe care îl avea în față, și nu-i veni să creadă. Cum ajunsese acolo numele lui Stephen?

-Arăți foarte bine în dimineața asta, zise el din pragul ușii. Ea tresări.

-Cum ai intrat aici? Cum m-ai găsit? De ce ai venit?

El intră liniștit, oprindu-se abia când ajunsese în fața biroului ei.

-Sunt, de fapt, trei întrebări, dar cred că pot răspunde la ele. O doamnă foarte amabilă de la intrare m-a îndrumat spre biroul tău; este răspunsul la prima întrebare.

-De obicei mă anunță când vin vizitatori.

-Am convins-o să nu te anunțe. Avea din nou acel zâmbet, în care farmecul se amesteca perfect cu o cruzime de felină.

-A fost, de asemenea, ușor să găsesc locul unde lucrezi. Așa cum ai spus chiar tu seara trecută, este un oraș mic. Iar dacă-ți amintești ultimul lucru pe care ți l-am spus, vei avea răspunsul și la a treia întrebare.

-Ai spus că nu mă vei lăsa să dispar din viața ta, spuse ea încet, dar am dispărut.

Cel puțin pentru scurtă vreme. El se aplecă deasupra biroului astfel încât fețele lor ajunseră la același nivel.

-Nu, n-ai dispărut. N-ai scăpat de mine nici o clipă. Am fost cu tine toată noaptea, așa cum și tu ai fost cu mine.

-Nu-i adevărat!

-Oare așa să fie? El se îndreptă.Spune-mi unde ai dormit?

-Afară.El dădu din cap satisfăcut.

-N-ai avut o clipă de liniște,Lea.La fel ca și mine.Cu o rapiditate care o surprinse,ocoli masa și o ridică din fotoliu.Știi de ce nici unul nu am avut liniște? Pentru că amândoi am dorit din tot sufletul să fim împreună.

Sărutul nu o mai surprinse.Și nici faptul că dorința i se aprinse atât de repede,încât o secătui de vlagă.Amintirea sărutărilor lui o făcuseră parcă dependentă de ele,ca un drog.Avea dreptate se gândi ea deznădăjduită.Nevoia era copleșitoare,totală și uneori dureroasă.

Își petrecuse toată noaptea cu amintirea sărutărilor ei,se gândi Stephen nedeșluit,totuși amintirea nici nu se apropia măcar de realitate.Nu cunoscuse niciodată o femeie cu reacție atât de instantanee și atât de lipsite de orice reținere.Îl excita cum nu i se mai întâmplase niciodată prin fibrele ei nervoase curgea parcă un curent de foc și senzații,și ori de câte ori se apropia de ea,o săruta sau o mângâia,ea pulsa ca luminile acelea colorate.Era hotărât: va fi a lui,doar a lui!Își strecură mâna și îi cuprinse în palmă sânul plin și tare.

-Stephen,șopti ea.

-Spune-mi că seara trecută nu puteai să te desparți de mine.Îi sărută înnebunit toată fața,în timp ce prin rochie se juca cu sfârcul sânelui ei.Spune-mi că ți-am pătruns în sânge,cum și tu ai pătruns în mine.Ea răspunse încet:

-O,da,da!Animat de o hotărâre,el se dădu înapoi și o învălui în ochii lui verzi ca pădurea întunecată.

-O.K.,atunci ce facem?

-Eu...

-Seara trecută nu a fost nevoie să te învăț eu cum să săruți,Lea.Nu va trebui probabil să te învăț nici cum să faci dragoste.Nu crezi că merită să ne asumăm riscul ăsta? Ce crezi? Nu era sigură că are vreo părere și nici nu-i păsa.

-De acord,șopti ea.O strânse din nou la piept și o sărută apăsător.

Auzi interfonul abia într-un târziu.

-Spune-i că pleci,îți iei zi liberă,murmură el cu răsufierea întretăiată.

Capul îi vâjâa.Se simțea amețită și răvășită.

-Ce? El ridică capul.

-Portăreasa ta te-a chemat pe interfon.Spune-i că plecăm.Dintr-o dată,mintea i se limpezi.Dar dorința îi rămase la fel de imperioasă.Se răsuci în brațele lui și apăsă pe butonul interfonului.

-Da,Margaret?

-Persoana este aici,șopti portăreasa.Lea închise ochii.Doar o singură persoană ar fi putut s-o facă pe Margaret să-și piardă cumpătul:expertul contabil de la TCIC.

-Peste cinci minunte poți să-l introduci! Ridică mâna de pe buton și-l privi pe Stephen.Îmi pare rău,dar trebuie să-l primesc pe omul acesta.E important.

-Am crezut că ceea ce plănuim noi este mai important.

-Este,dar trebuie să-l primesc.

-Atunci o să aștept.

-Nu.Voi să-l dea la o parte,dar el nu-i dădu drumul.Stephen,trebuie să pleci.Voi fi destul de nervoasă și fără prezența ta aici,în cameră.El ridică din sprânceană.

-Nervoasă? Înseamnă cu atât mai mult că trebuie să rămân aici,cu tine.Îi opri orice obiecție cu un nou sărut apăsător.În timp ce vei trata cu el,voi sta aici,în colțul ăsta,iar când vei termina vom merge la mine acasă.O sărută din nou,mai blând de data asta.O.K.? Ea surâse și cedă.

-Cred că nu am de ales,nu?

-Nu.Zâmbi și se retrase,într-unul din colțurile biroului și se așeză.

Lea își aranja rapid ținuta,netezindu-și părul cu mâna.Din întâmplare,atinse colierul de perle din jurul taliei.Contactul cu ele îi aminti de prezicerea Zarei.Îi spusese că un bărbat cu părul șaten-deschis va apărea în viața ei și o va vrăji.

Oricum ar lua-o,această parte a prezicerii ei se împlinise,admise Lea.

Inițial,nu crezuse în magie.Apoi,ajunsese să creadă că vraja va dispărea o dată cu noaptea aceea.Dar acum,în colțul biroului ei ședea dovada incontestabilă a faptului că greșise.Și trebui să admită că de când purta perlele acestea,se simțea altfel și acționa altfel.Chiar și înfățișarea ei se schimbasese mult în bine.

Cealaltă parte a prezicerii fusese că aceste perle îi vor purta noroc.Va avea cu siguranță nevoie de mult noroc ca să salveze acest post de radio,se gândi ea,fără să-și dea seama că,în tot acest timp,mâna ei atinge și pipăia perlele.

Ușa se deschise și Margaret invită în birou un bărbat înalt,slab,care semăna cu un dihor.Aceasta a fost prima ei impresie.Făcu un efort ca să-și amintească: oare nu dihorii erau folosiți pentru vânătoarea animalelor mici?

-Domnișoară Kellerman,sunt Roland de la TCIC.

-Da,știu.Vă așteptam.Vă rog să luați loc.

-Da,mulțumesc.El se așeză pe scaunul indicat de ea.Lea îl privea cu îngrijorare.

Deja uitase de Stephen.

-Mi s-a comunicat prin poștă despre vinderea KSUN,dar sunteți prima persoană de la această companie care ia legătura cu mine.Cu ce vă pot fi de folos?

El își încrucișă brațele la piept și o privi.

-Aș dori să văd registrele dumneavoastră.

Făcând tot posibilul să nu pară intimidată,ea dădu din cap cu amabilitate.

-Firește.Acum e acum.Vedeți însă,eu nu eram aici când ați sunat ca să vă opresc să nu veniți degeaba.El ridică capul cu o mișcare ce voia să semnifice satisfacția pe care i-o dădea faptul că mirosise ceva ilegal.

-O,dar de ce?

-Fiindcă trebuie să operez câteva modificări pentru ca registrele să fie aduse la zi.

-Dar de ce trebuie să faceți dumneavoastră aceste operațiuni? Nu aveți contabil? Ea strânse din dinți.Nu-și dădea seama de ce-l lăsa pe omul acesta antipatic s-o enerveze.Avusese desigur de-a face cu persoane mult mai enervante.

-Acesta este un post de radio mic,domnule Roland,și așa cum cred că vă puteți da seama,eu controlez toate cheltuielile noastre cu foarte mare grijă,ca să fiu sigură că obținem profit.Ținând personal registrele,fac economie de un salariu.

Și pot să plătesc salarii mai mari lui Pat,Margaret și celorlalți,adăugă ea în gând.

-Voi cerceta și voi vedea,desigur,dacă sunteți sau nu calificată ca să țineți registrele contabile.Dar când vor fi gata ca să le văd?

Ea făcu un calcul mental rapid.Țiganii vor demonta azi bâlciul.Asta înseamnă că vor pleca mâine sau poimâine,cel târziu.Apoi mai era și Stephen.

-Peste o săptămână sau zece zile.

-Nu pot accepta așa ceva.Toată viața ei i se spusese,într-un fel sau altul,că ceea ce făcea nu putea fi acceptat.Uneori,lucrul acesta o durea,alteori o înfuria.De data aceasta se înfurie și nu făcu nici un efort ca să ascundă lucrul acesta.

-Domnule Roland,cred că nu aveți de ales.El se ridică și îndreptă spre ea dn deget acuzator.

-Domnișoară,poate că nu ai înțeles cine sunt!

-Nici o domnișoară,ripostă ea,dar mai bine și-ar fi ținut gura.Trebuia să încerce să-și păstreze controlul.

-Situația dumneavoastră s-ar putea schimba după ce voi vedea registrele.TCIC m-a trimis aici...

-Asta e prea de tot,intervenii Stephen pe neașteptate,făcându-i pe Lea și pe contabil să tresară surprinși.Contabilul se întoarse,îl văzu pe Stephen și se ridică repede în picioare.

-Domnule Tanner,nu știam că sunteți aici...

-Iar eu nu știam că cineva,care reprezintă compania mea,poate da dovadă de atâta aroganță.El se ridică fără să se grăbească.Lea era singura din cameră care rămase așezată.

-Compania ta? întrebă ea perplexă.

Era ca și cum pusese cap la cap fragmentele unui puzzle! Figura era clară, dar acum ea nu reușea să-o perceapă ca atare.

-Cred că este cazul să pleci, Roland, spuse Stephen, observând paloarea de pe chipul ei. Ne vedem când mă voi întoarce la Dallas. Contabilul îi privi când pe unul, când pe celălalt.

-Dar...

-La revedere, Roland. După ce omul ieși din cameră, el întrebă imediat:

-Lea, te simți bine?

-Numele tău nu apărea în scrisoarea aceea oficială, nu-i așa? întrebă ea încet.

-Nu, a fost trimisă de unul dintre directorii mei.

-Ce înseamnă TCIC și cu ce se ocupă? El oftă și își frecă fruntea.

-Lea, nu știu unde vrei să ajungi, dar te asigur că nu ai nici un motiv să...

-Ce înseamnă TCIC?

-*Tanner Communications and Investment Corporation*. Ea dădu din cap în semn că a înțeles. Nu mai era uimită și nici derutată. Dar în ea creștea, cu fiecare clipă ce trecea indignarea și dorința de a reacționa.

-Și când mi-ai fi spus și mie că postul de radio unde lucrez a fost cumpărat de compania ta? Își vârî mâinile în buzunare și o privi fix.

-Nu știu. Aveam alte lucruri mai importante în cap.

-Sigur că da. E vorba de același lucru pe care l-ai avut în cap încă de la început: să-o seduci pe mica țigancă, murdară de noroi pe picioare! El se sprijini cu mâinile de birou și se aplecă spre ea până ce fețele lor ajunseră aproape una de alta.

-Nu-i adevărat, și știi asta. Poate că ești supărată, Lea, dar joacă cinstit!

-Despre ce fel de joc vorbești, Stephen? Pentru tine totul e un joc?

El închise ochii și-și masă fruntea cu vârful degetelor.

-Nu am ales bine cuvântul, așa e? Iartă-mă. Dar faptul că sunt sau nu proprietarul postului ăsta, nu are nici o legătură cu noi doi. Am aflat abia azi-dimineață că lucrezi aici. Dacă nu aș fi aflat, nici nu veneam aici.

-E proprietatea ta și nu ai fi venit să-o vezi? Acum înțeleg cum de poți avea un angajat care arată ca un dihor! Era gata să respingă această afirmație, dar se opri la timp.

-Lasă-mă să-ți explic, Lea. Sub conducerea mea, TCIC a preluat recent *Banner Industries*. O dată cu aceasta am dobândit automat și holdingurile Banner. Nu KSUN mă interesa pe mine în această companie, fiind doar o foarte mică parte din această achiziție. Înțelegi?

-Crezi poate că sunt ciudată, dar nu crezi, sper, că sunt tâmpită! El bătu cu pumnul în masă.

-La dracu',Lea,încetează să mai răstălmăcești tot ce spun.Înțelege că m-am îndrăgostit de tine.Înțelege,de asemenea,că profiturile KSUN,pe un an,n-ar fi ajuns ca să acopăr costul consumului zilnic de agrafe de birou al TCIC.Și să mai înțelegi că aceste două lucruri nu au absolut nici o legătură între ele.

Cuvintele lui o impresionară acum cu o nouă forță.În mintea ei își făcea loc faptul că el se îndrăgostise foarte probabil de ea.Dar pentru ea acest lucru nu era un fapt,ci o imposibilitate.Pe ea o iubiseră și o acceptaseră doar țigani,dar chiar și un orb ar fi putut vedea că Stephen Tanner se deosebea de țigani la fel de mult ca ziua de noapte.El nu avusese decât să întindă mâna și dobândise ce voia,iar lumea nu-l respingea,în realitate,lumea accepta oameni ca Stephen Tanner,însă îi respingea pe cei ca ea,ca Zara și ca Rafael.La început îi trecuse prin minte că magia ar fi posibilă.Dar acum înțelegea că el o voia,deoarece era altfel decât celelalte.Fascinația lui pentru ea nu va dura.

-Lea,m-ai auzit?

-Nu-i așa că o să revinzi KSUN? Pe Stephen îl chinuia neliniștea.Își trecu degetele prin păr.

-Pentru Dumnezeu,Lea,ce se petrece în capul tău?

-O să-l revinzi,nu?

-Probabil.Postul ăsta de radio nu are nici o importanță pentru afacerile companiei TCIC.

-Dar pentru mine și pentru cei care lucrează aici reprezintă aproape toată lumea noastră.Niciodată nu văzuse pe cineva atât de vulnerabil și în același timp atât de puternic.Putea să trateze și cu cineva vulnerabil și cu cineva puternic,dar cum Dumnezeu să trateze cu cineva care era vulnerabil și puternic în același timp?

-O să găsim o soluție,zise el încet.Ea își încrucișa mâinile.

-În ceea ce ne privește pe noi doi,nu vom găsi.Suntem mult prea diferiți.Nu avem nimic în comun.

-Ba da,avem pasiunea.Ea îl privi.O tăcere apăsătoare se lăsă în cameră.

Când ușa biroului se dădu de perete,tot ce putu face Lea a fost să-și desprindă cu greu ochii din privirea lui intensă.Ea îl zări atunci pe țigănușul care intrase și-l întrebă:

-Ce ți s-a întâmplat,Bandi?

-Zara m-a trimis ca să-ți spun să vii imediat,Lea.Rafael a fost arestat.

-Arestat? Doamne Dumnezeule,dar ce s-a întâmplat?

-Femeia aia,albă,Sheila Donaldson,a fost găsită moartă azi-dimineață și ei susțin că Rafael a omorât-o.

CAPITOLUL 3

Simpla priveliște a lui Rafael în spatele gratiilor o săgeta pe Lea drept în inimă. Ședea pe un pat de campanie, cu spatele rezemat de perete, cu brațul sprijinit de piciorul îndoit de la genunchi și cu o țigară în mână. Ferecat în mica celulă, sufletul lui tânjea după lumina soarelui și după adierea vântului. Lea putea simți acest lucru, fără ca el să-i spună vreun cuvânt.

-Lasă-mă să intru, îi zise ea lui Tim McCafferty, tânărul ajutor de șerif ce o conduse până la celulă.

-Nu pot, Lea, nu-mi dă voie regulamentul. A fost arestat pentru că e bănuț de crimă, ceea ce înseamnă că este considerat periculos și nu are voie să primească nici un vizitator, cu excepția avocatului, pe care el însă l-a refuzat. Lea întoarse capul și se uită la Tim.

-Rafael nu mi-ar face nici un rău și tu știi acest lucru. Haide, percheziționează-mă, ca să vezi că nu am arme. Tim, lăsă ochii în jos.

-Nu, știu că nu ai intra aici cu ceva ce ar fi interzis. Lea zâmbi involuntar.

-Nu, nu-i asta. Nu vrei să te spun lui Pat că m-ai percheziționat.

Tim și angajata de la KSUN pentru publicitate deveniseră prieteni buni în ultima vreme.

-Lea...

-Vrei să deschizi ușa asta sau îmi dai mie cheia ca s-o descui?

-O descui eu. Tim introduse cheia în lacătul mare, o răsuci și deschise ușa grea.

Nu te pot lăsa decât zece minute, zise el.

-Sper că ne lași singuri. Ea intră în celulă. Când auzi ușa închizându-se cu zgomot după ea, își dădu seama imediat cum trebuia să se simtă Rafael. Avea senzația că pereții o apăsau și că nu era destul aer. Străduindu-se să nu se lase pradă panicii, ea se așeză pe pat cu fața la Rafael. El nu zicea nimic și Lea îi atinse mâna.

-Rafael, cum te simți? El trase adânc din țigară.

-Extraordinar.

-Nu înțeleg de ce ei cred că tu ai omorât-o pe Sheila; dar fac o teribilă greșeală.

-Nu au făcut nici o greșeală, zise el fără nici o inflexiune în glas. De fapt, nu au făcut decât să urmeze procedura legală. Aseară, târziu, și apoi azi-dimineață au primit câte un telefon anonim. Primul, anunța că a fost găsit cadavrul la cabana de pescuit a soțului ei, iar al doilea, că eu fusesem acolo noaptea trecută și că noi doi avusesem o legătură. Mi-au făcut percheziție în rulotă și au găsit inelele și colierul ei de aur. Așa că nu au avut de ales, au fost obligați să mă aresteze.

-Dar tu n-ai omorât-o. Colțurile gurii lui se ridicară ușor.

-Nu, n-am omorât-o. Ridică mâna și o mângâie blând pe obraz.

Fetiță frumoasă,îi zise el cu duioșie,își rezemă capul de zid și închise ochii.

-Vorbește,Rafael,spune-mi ceva care să mă ajute să te scot de aici.Ai spus că cineva le-ar fi spus la telefon că ai fost la cabană noaptea trecută.E adevărat? Ai fost acolo?

-Da,Sheila îmi dăduse întâlnire acolo,dar am ajuns prea târziu.Tăcu.

-Rafael?!

-Se va aranja,șopti el fără să deschidă ochii.Acum pleacă!

Profund tulburată,ea se duse la ușa celulei și-l strigă pe Tim.

Șeriful Johnson era un bărbat înalt,robust,pe care puțini îndrăzneau să-l contrazică.Deși Lea îl cunoștea din vedere,nu avusese ocazia să vorbească cu el până acum.Faptul că Rafael se afia în închisoare spulbera toate aceste considerente.

-Rafael nu a omorât-o pe Sheila,zise ea de îndată ce intră în biroul lui.

El ridică ochii de pe formularul pe care îl completa.

-Dovezile spun contrariul.

-Dar nu vezi că e vorba de o înscenare cusută cu ață albă?

El se rezemă de spătarul scaunului,îmbrăcat în piele,și își puse picioarele pe masă.

-Deci,tu crezi că a fost atras într-o cursă?

-Nu cred,știu.E evident!

-Dacă e atât de evident,spune-mi cine crezi că a omorât-o pe Sheila?

Reflectă o clipă și spuse:

-Soțul ei.El trebuie să fie.

-Soții sunt întotdeauna cei mai probabili suspecti.Mai poți să-mi dai și alte argumente?

-Dar toată lumea știe că aveau o căsnicie nefericită.

-Căsniciile nefericite pot fi soluționate foarte ușor prin divorț,Lea.

Nemulțumită,ea își frângea mâinile.

-L-ai interogat pe Robert Donaldson? El zâmbi

-Crezi că după atâția ani nu-mi cunosc meseria? Sigur că l-am interogat.A fost în biroul său de la magazin,unde își completa registrele ca în fiecare miercuri seara. A fost văzut de paznic.

-Dar atunci altcineva a omorât-o pe Sheila,pe pentru că nu Rafael a făcut-o.

El se îndreptă în scaun,își încrucișa mâinile pe birou și o fixă cu o privire hotărâtă.

-Uite ce e,Lea.Poate că ai dreptate.Poate că prietenul tău nu a omorât-o,dar toate dovezile sunt împotriva lui și,până când voi stabili sigur că altcineva a omorât-o

pe Sheila, îl voi ține arestat. Făcu un gest ferm cu mâna când ea se pregăti să protesteze. Atât timp cât este clar că Sheila a fost omorâtă și că Rafael este unul dintre cei suspecti, știi că se poate întâmpla orice. Închisoarea e cel mai sigur loc pentru el. Era nevoită să admită că avea dreptate, deși acest lucru nu-i plăcea. La dracu', avea dreptate. Ochii i se umplură de lacrimi.

-Dar nu poate să respire acolo!

-Îmi pare rău, draga mea, dar rămâne în arest. Făcu o pauză. Dar uite ce voi face.

Legea spune că trebuie să formulez acuzația împotriva suspectului sau să-l pun în libertate în șaptezeci și două de ore. Ți-am spus deja că nu pot să-l eliberez și nu am nici o îndoială, în ceea ce mă privește, că-l voi pune sub acuzare. Asta însă nu peste mult timp, nu te supăra. Îți pot lăsa însă câteva zile la dispoziție ca să dovedești că nu el a omorât-o. Nu-mi cere mai mult.

Primul om pe care-l văzu, când ieși din închisoare, fu Stephen care o aștepta rezemat de capota mașinii sale.

-Ți-am spus să nu mă aștepți, spuse ea, îndreptându-se spre trotuarul străzii.

El o prinse de mână și o conduse, cu blândețe dar ferm, în *Mercedes-ul* lui elegant.

-Iar eu ți-am răspuns că te voi aștepta.

-Stephen, nu suntem într-un oraș prea mare. Aici toată lumea merge pe jos.

El închise portiera dinspre ea și, în timp ce ea își pipăia nerăbdătoare perlele de la cingătoare, el ocoli mașina și se așeză la volan. Vârî cheile în contact, dar nu le răsuci.

-Avem de vorbit, Lea. Vrei să mergem la mine acasă sau la tine?

-Nu am timp acum nici de una, nici de alta. Trebuie să-l scot pe Rafael din închisoare.

-Nu poți, zise categoric. A omorât-o pe femeia aceea și va trebui să plătească.

Ea râse neîncrezătoare, dar în râsul ei era o îngrijorare și o tristețe care îl impresionară atât de mult, încât ar fi vrut să-și retragă cuvintele dacă ar fi putut.

-Am crezut că aș putea să-ți explic ce înseamnă să fii țigan, dar acum văd că nu se poate. Știi deja că sunt priviți cu ostilitate și cu suspiciune. Știi faptul că sunt niște ostracizați. Motivul pentru care știi toate acestea este faptul că și tu ești unul dintre cei care îi ostracizează.

-Lea, îmi pare rău că te-am supărat. Știu că-ți este prieten...

-Da, îmi este prieten, dar chiar dacă nu mi-ar fi prieten l-aș ajuta, fiindcă eu înțeleg ce înseamnă să fii ostracizat. Și dacă vrei să știi, nu m-ai supărat. De fapt, m-aș fi mirat dacă ai fi reacționat altfel.

Că ar fi mirat-o altă reacție din partea lui era adevărat,dar că faptul nu o supărase nu era adevărat.

-Ascultă-mă,.Lea! Am recunoscut de la început că nu întotdeauna te înțeleg,dar asta nu înseamnă că nu vreau.Spui că te simți ostracizată.De ce?

Pentru o secundă,simți o dorință nestăvilită de a se arunca în brațele lui și de a-i încredința toată durerea și toate temerile ei.Dar nu făcu nimic din toate astea.

Apucă mânerul portierei și spuse:

-Trebuie să-l ajut pe Rafael.Înainte de a putea deschide portiera,mâna lui o cuprinse pe a ei.

-Asta e treaba poliției.

-Șeriful Johnson vrea să candideze pentru realegere toamna asta.Dacă va mai câștiga un mandat,va putea să se retragă cu o pensie bunicică.Chiar crezi că-și va periclita viitorul,șocând opinia publică numai ca să-l ajute pe ostracizat? Ea clătină din cap cu energie.Nu.Până când nu-i voi putea dovedi că altcineva a ucis-o pe Sheila și nu-i voi da numele asasinului,îl va reține pe Rafael în închisoare.Sunt singura speranță a lui Rafael.

-Atunci te voi ajuta.

-Tu? Să mă ajuți? Își rezemă brațul stâng pe volan și se aplecă spre ea.

-Lea,zise el domol,eu conduc o corporație de milioane de dolari.Cred că sunt destul de competent.

-O corporație multimilionară este cu totul altceva decât un mic oraș din estul Texas-ului.Sunnyvale nu are nici o legătură cu profiturile.Aici e vorba despre oameni.Stând zi și noapte în biroul tău din Dallas,cumpărând și vânzând companii pe care nici nu le-ai văzut vreodată cu ochii tăi,cred că ai pierdut legătura cu oamenii.El o privi gânditor.

-Spune-mi,Lea,dar tu ai contact cu oamenii?

-Ce-ai spus?

-Am senzația că nici tu nu prea vii în contact cu mulți oameni.

-O.K.Recunosc că el avea dreptate și se aștepta să se simtă stânjenită.Dar nu se produse nimic asemănător.Eu îi cunosc pe oamenii din acest oraș,zise ea.I-am observat și așa am învățat multe.Eu știu că...

-Învăță-mă atunci și pe mine ce știi.Vreau să fiu în stare să văd lumea prin ochii tăi.

-Nu va fi posibil.

-Lea,vreau să-ți spun ceva despre mine.Până seara trecută,tot ce am făcut a avut o rațiune și o logică.Ți-am spus că niciodată nu mă dau bătut.Ți-am mai spus,de asemenea,că m-am îndrăgostit de tine.

-Ai spus „probabil”.

-Așa am spus? Am greșit.Sunt sigur îndrăgostit de tine.

Duiosia din glasul lui nu reușea să-i oprească bătăile năvalnice ale inimii.

-Tu nu te-ai îndrăgostit de mine,îi zise ea.Cu excepția țiganilor,pe mine nimeni nu m-a iubit.Până la urmă vei obosi,te vei plictisi de mine sau te vei supăra pe mine,sau poate toate trei la un loc și atunci mă vei părăsi.El zâmbi,abia reținându-se să n-o apropie de el și s-o sărute,ca s-o facă să-l creadă.

-Dacă voi pleca,te voi lua cu mine,Lea.Dar până atunci,dacă vrei să mă convingi să nu te mai iubesc,dă-i drumul! S-ar putea să fie cel mai rapid mod de a afla ceea ce vreau să știu despre tine.

-Știi că am dreptate.

-Nu,nu ai.Puse mâna pe cheia de contact,pregătindu-se s-o răsucească.Unde mergem? La mine sau la tine? Ea clipi.

-Nici la mine,nici la tine.Vreau să-l văd pe Robert Donaldson.

-Donaldson? Soțul celei asasinate? O.K.,mergem la el.El răsuci cheia.Arată-mi pe unde s-o iau.

Robert Donaldson este un bărbat frumos,se gândi Lea,încercând să fie cât se poate de obiectivă în timp ce-l urmărea turnându-și de băut cu mișcări lente, nesigure.Faptul că abia după aceea le oferi de băut și lor,adică ei și lui Stephen, era,fără îndoială,comportarea unui om marcat de șocul morții violente a soției sale.

-Scuzați-mă,doriți ceva de băut?

-Nu,mulțumesc,zise Stephen.Lea negă din cap.Robert puse sticla cu whisky pe masa barului din lemn de stejar,dori să se așeze,dar apoi se răzgândi.

-Scuzați-mă,zise el din nou,vă rog să mă înțelegeți.Am avut un șoc teribil.Nu reușesc să mă obișnuiesc cu gândul că Shelia a fost ucisă cu atâta brutalitate.

-Înțelegem,zise Lea încet,și te rog să mă scuzi că te deranjez,dar aș dori să te întreb dacă ai putea să-ți imaginezi cumva motivul pentru care a fost ucisă.

El sorbi o înghițitură de whisky.

-Știu că ești prietenă cu țiganii,Lea,dar ce nu înțeleg este de ce te afli aici.

Probabil că știai despre Rafael și Shelia dinainte de a afla eu.Poliția mi-a spus azi-dimineață că soția mea și prietenul tău au avut o legătură vara trecută.A fost prima dată când am aflat acest lucru.Se pare că toată lumea știa,în afară de mine. Degetele lui strânsesă cu atâta putere paharul,că deveniră albe.Lea simți o senzație de gol în stomac,pentru că nu avea nici o îndoială că spunea adevărul.

-Am serioase îndoieli că știa cineva,Robert,și,în afară de asta,Rafael mi-a spus

că legătura lor luase sfârșit încă de vara trecută.

-Într-adevăr? Dacă acesta e adevărul, deși nu sunt sigur că așa stau lucrurile, atunci acesta este motivul pentru care ticălosul a omorât-o. Poate că el dorea ca totul să continue. Stephen simți cum Lea, care stătea alături de el, se încordează. Îi cuprinse mâna și i-o strânse, sperând ca acest contact fizic s-o ajute.

-Rafael nu a omorât-o pe Sheila, zise ea cu glas ferm.

-Atunci cine?

-Nu știu, dar voi afla. De aceea te întreb dacă știi pe cineva care ar fi avut vreun motiv să vrea ca Sheila să moară. El își fixă privirile asupra lichidului ambrat din pahar, în timp ce încerca să-și controleze emoțiile contradictorii ce i se puteau citi pe chip. Când ridică capul, era clar că pierduse lupta și acum își va vărsa toată mânia asupra ei.

-Azi-dimineată, când am aflat că Sheila și ticălosul ăla de țigan avuseseră o legătură și că se întâlneau la cabana mea, mi s-a făcut o scârbă fără margini. Deci ascultă-mă, tânără doamnă! Nimeni din orașul ăsta nu avea vreun motiv s-o facă în afară de prietenul tău care, pe banii mei, se află exact acolo unde trebuie. Sper din tot sufletul că-i vor pune pielea în băț! Stephen se ridică și o trase pe Lea după el.

-Mulțumim pentru timpul acordat, domnule Donaldson. O conduse pe Lea afară din casă. De îndată ce se urcară în mașină, el o întrebă:

-Ce părere ai?

-Sunt dezamăgită, zise ea sincer. Este cât se poate de clar că Robert Donaldson este șocat de uciderea soției sale. În același timp este furios, pentru că tocmai a aflat despre legătura ei. Dar nu e întristat, adică nu prea e, având în vedere că el și Sheila nu aveau o căsnicie reușită. Reacționează exact cum m-am fi așteptat.

-Așa m-am gândit și eu. Făcu o pauză. A fost neplăcut pentru tine să treci prin toate astea. În ochii ei se citea surprinderea.

-Sunt obișnuită. Am crescut aici, în acest oraș.

-Așa ceva se poate întâmpla destul de des, dar tu nu ești obișnuită cu astfel de lucruri. O mângâie pe braț. Lea se uită la el cu o privire ciudată.

-A fost amabil din partea ta că ai fost acolo cu mine. El îi strânse brațul mai tare.

-Când o să-ți între în cap un lucru: că n-o fac din amabilitate, ci pentru că e obligatoriu? Rămase fără replică. Acum era în plină zi. Nu mai erau lumini colorate. Dar Stephen se apropiase de ea, pătrunzând în sufletul ei însingurat. Nu era sigură cum trebuia să acționeze și pentru o clipă simți că o cuprinde panica.

Apoi, mâna ei îi atinse perlele și imediat se simți mai bine. El zâmbi.

-Unde vrei să te duc acum?

-Nu prea știu,zise ea,neștiind ce să răspundă la întrebare.Cred că cel mai bine ar fi să mă duc acasă.Trebuie să hotărâsc cum să procedez și ce va trebui să fac în continuare.Nu m-am ocupat niciodată de așa ceva.O mângâie blând,încercând să-i alunge teama.

-Am o idee.N-am mâncat nimic la prânz.Este ora cinei.Hai să mergem la mine acasă.Voi pregăti eu ceva să mâncăm și apoi ne vom gândi împreună ce-i de făcut.

-Să mâncăm? Până ce el pomenise cuvântul mâncare,nici nu-și dăduse seama cât de foame îi era.

-Da,să mâncăm.

-Și tu vei găti?

-Îmi voi da silința să te servesc cu ceva care să fie comestibil.Ea zâmbi.

-S-ar putea să fie interesant.

-Deci crezi că este o idee bună?

-De fapt,cred că e o idee grozavă.El porni mașina,minunându-se în sinea lui.Lea era uneori tăcută și retrasă în sine..Alteori era însă țiganka aceea de sub copacul, scaldat în lumini colorate,râzând fără grijă.Era o încântare perpetuă,care îl nedumerea și-l desfăta în același timp.

Stephen o urmărea pe Lea cum cerceta living-ul casei lui de pe malul lacului și se întreba de ce în ochii ei era atâta rețineră.

-Arhitectul a urmat cu strictețe instrucțiunile mele,zise el.Am vrut camere mari, luminoase,cu multe ferestre,M-am gândit că dacă voi locui aici,pe malul lacului,voi dori să am vedere spre lac din fiecare cameră.Ea încuviință din cap, dar nu făcu nici un comentariu.Privirile i se opriră asupra unor minunate draperii care acopereau peretele din față al camerei.Erau dintr-o țesătură bleu cu turcoaz.

-Lasă-mă să trag draperiile,zise el,trecând imediat la fapte,dornic ca ei să-i placă casa,și vei avea o vedere magnifică spre lac.Îți dă senzația că ești afară.

-Dar nu suntem afară.

-Nu.E adevărat,admise el.Ea dădu din cap și își îndreptă atenția spre canapeaua bleu-pal.Fusese făcută de comandă ca să poată fi așezată în camera mare în așa fel,încât să ofere locuri ideale pentru conversație.Ici și colo,pe toată lungimea ei se aflau aruncate perne confortabile,acoperite cu aceeași țesătură a draperiilor.

Mesele erau acoperite și ele cu material bleu cu turcoaz.

-Decoratorul a vrut să imite culorile lacului,zise el,privind-o atent.

-Dar acest lac nu e albastru.

-Dar mental credem întotdeauna că lacurile sunt albastre,sublinie el cu convingere.Ea încuviință.

-Bucătăria e pe aproape? Simțind că înfrângerea nu e departe,el oftă și îi arată drumul.

-Pe lângă scară,la capătul acestui coridor.Te conduc.Bucătăria era luminoasă și scaldată în soarele după-amiezei.O puzderie de vase din aramă atârnav suspendate deasupra mesei lungi,din lemn de cedru lustruit.Celelalte piese de mobilier erau,de asemenea,din lemn de cedru.

-Decoratorul m-a asigurat că a folosit cele mai noi materiale care sunt rezistente și se armonizează.Se uită la ea așteptând.Ea dădu din cap,cu aceeași expresie de reținere în ochi.

-Poate că am putea găti afară.Ai un grătar?

-Un grătar?

-Am putea merge la mine.Eu am grătar.

-Dar am grătar,Lea.S-a întâmplat ceva?

-Nu,nimic.O,uită-te ce terasă frumoasă! înainte să se apropie de ea,deja ieșise pe ușa din spate.O ajunsese din urmă,lângă balustradă.Ea trase adânc aer în piept,ca și când ar fi tânjit după aer curat.

-N-ai spus că ai o pădure de pini la capătul curții din spate.

Se rezemă de balustradă în așa fel,încât să-i poată vedea fața.

-De ce oare nu ți-am spus,Lea? De ce se pare că întotdeauna trebuie să vorbim despre altceva? Sesizând ironia din glasul lui,ea îi admiră ochii ce aveau exact culoarea pădurii de pini.

-Ai ochi frumoși,Stephen.

-Nici ai tăi nu sunt mai prejos.O mângâie pe pletele negre și lucioase.Ce aș putea să fac,ca să te simți mai bine?

-Nu știu ce vrei să spui,zise ea cu prudența în glas.

-De data asta nu te voi lăsa până nu-mi vei spune.Nu te simți în largul tău în casa mea și vreau să știu de ce.

-Ai cheltuit o groază de bani pe casa asta.

-Lasă banii.

-Și decoratorul,cred că a avut mult de furcă.

-Lasă-l pe decorator.Hai,Lea,spune-mi tot.

-Păi,se pare că toate...se asortează,zise ea cu greu.

-Se asortează? Ea îi aruncă o privire piezișă.

-Știi,totul se potrivește perfect.

-Și ce e rău în asta? Ea mai trase o gură de aer.

-Multora le place așa,dar mie nu mi-a plăcut niciodată.Pentru că ea nu făcuse parte niciodată dintr-o familie cu ai cărei membri să se împace,să se armonizeze, își zise el.După această revelație bruscă,o luă de mână.

-Vino cu mine.

-Unde mergem? întrebă ea surprinsă.

Nu-i răspunse,dar o conduse înapoi prin bucătărie,pe coridor și în living.Ajunși acolo,o lăsă în mijlocul camerei și se îndreptă spre ferestre.Trăsese deja draperiile,care se aflau acum de-o parte și de alta,lângă perete.Apucă cu putere materialul rezistent,din bumbac,și trase.

-Scap de draperiile astea.Sunt urâte.Jumătate din draperii se afla la pământ, formând un maldăr de pânză bleu cu turcoaz.

-Nu sunt urâte,protestă ea.Doar că...

-Se asortează,zise el de la celălalt capăt al peretelui de sticlă.După o clipă,ce mai rămăsese din draperii zăcea pe jos.El își roti privirile în restul camerei.Fețele de masă,nu? Sunt realmente groaznice!

-Stephen...Cele patru fețe de masă ajunseră la un loc cu draperiile pe jos.El își studie opera și apucă jumătate din pernele de pe canapea și le aruncă peste celelalte.

-Așa arată mai bine.Canapeaua va trebui să rămână deocamdată aici,dar cred că, imediat ce va fi posibil,o voi...Se întoarse spre ea.Ce ai face tu din camera asta? Ea ezită.

-Mie îmi plac aranjamentele ce îmbină stiluri,materiale și modele diferite.Nimic care să pară organizat.

-Exact așa mă gândeam și eu.Brusc,ea începu să râdă.

-De ce ai stricat tot aranjamentul? Decoratorul tău va avea un șoc.

-Ce decorator? De vreo zece minute nu mai am.Continuă să râdă,clătinând din cap.

-Îți dai seama că nu are sens?

-Pentru a-mi păstra sănătatea mentală,ar fi mai bine să fac ceva care să aibă sens.

-Ce? întrebă ea,brusc,neliniștită de intensitatea privirii lui verzi și adânci.

Veni lângă ea și o trase la pieptul lui.

-Să te sărut.Pentru mine este cât se poate de logic.Dar pentru tine?

-Nu,zise ea încet.Îi privi gura rostind aceste vorbe.

-De ce?

-Pentru că doresc prea mult ca să mă săruți,și asta nu are sens.

-E-n regulă.Nu ai decât să spui: sărută-mă,Stephen! Și ai să vezi.Ea îl privi țintă.

-Sărută-mă,Stephen!

Când o săruta simți ca și când pășea într-un alt fel de tărâm unde lumina, culorile și senzațiile erau ciudate și foarte intense. O făcea să dorească să i se ofere, să absoarbă în ea toată forța și căldura lui. Era covârșită de ardoarea bărbătească a sărutărilor lui cărora li se abandona fără rezerve.

-Pentru Dumnezeu, nu face asta, murmură el cu gura încă lipită de buzele ei.

-Ce?

-Nu mai răspunde în acest fel. Îi luă obraji în căușul palmelor lui puternice, dar care tremurau ușor, și o privi. Nu ești pregătită să mergi până la capăt, dar eu sunt.

-Adică să facem dragoste? șopti ea.

-S-a putea să ardem în felul acesta până când nu va mai rămâne decât scrum. Ești pregătită pentru așa ceva? Pentru că, dă-mi voie să-ți spun, eu sunt pregătit! Sunt cât se poate de sigur. Și dacă vei continua să vibrezi cu atâta intensitate la sărutările mele, s-ar putea ca nu tu să fii aceea care vei hotărî. Ea simți un nod în gât.

-Vreau să-ți spun ceva. El o mângâie blând pe obraz.

-Te ascult.

-Te doresc, Stephen, și vreau să nu te îndoiești de asta nici o clipă. Niciodată nu am simțit așa ca acum. Când te uiți la mine, privirea ochilor tăi verzi mă face să nu doresc decât un singur lucru: pe tine! Încercând să mă atingi...

Degetul lui îi acoperi buzele.

-Taci, zise el răgușit, cu glasul scăzut. Trebuie să te oprești, pentru că nu voi putea suporta să aud continuarea care va începe cu „dar”...

-Dar... Râse pe jumătate duios, pe jumătate ironic.

-Vezi? Acum nu e momentul. Nu acum, în nici un caz.

-Îmi pare rău.

-Nu, zise el categoric. Nu ai de ce să regreti. Ești minunată. De fapt, ești o ființă fermecată.

-Nu eu, ci șiragul de perle pe care-l port, zise ea. El o privi un moment.

-Și eu care credeam că sunt singurul care mai avea de învățat câte ceva. O sărută scurt și apăsător. Hai să mergem să căutăm grătarul și apoi să vedem dacă în frigider avem ceva din care să pregătim mâncarea. Afară, pe terasă, Lea privea soarele apunând dincolo de acoperișul casei. Stephen era în bucătărie și făcea ordine, după ce mâncaseră. Prin fereastra deschisă, ea putea auzi la radio emisiunea postului KSUN care transmitea poemul simfonic *În stepele Asiei centrale* de Borodin. Închise ochii și se lăsă transportată de muzică în stepele măturate de vânt descrise de Borodin. În timpul zilei, Radolph Moore preda muzica la liceu, dar în fiecare seară, la această oră, intra în cabina de emisie, alegea

înregistrări și le transmitea pe post, începând cu muzică clasică și terminând cu muzică ușoară. Avea propriile criterii după care făcea alegerea și ea nu se amesteca niciodată. Oamenii nu prea-l simpatizau, pentru că părea prea intelectual, dar muzica aleasă de el plăcea, emisiunea lui fiind ascultată în toate casele din oraș. Programul se încheie cu *Undeva, cândva*, din filmul cu același titlu. Era o melodie foarte frumoasă, ce ajungea să te obsedeze, fiind potrivită să fie ascultată în liniștea pădurii de pini și a lacului. Se potrivea chiar și cu ora aceea din zi, se gândi Lea. Când deschise ochii și-l văzu pe Stephen stând în fața ei și observând-o, tresări.

-Nu te-am auzit când te-ai întors.

-Nu-i nimic. N-am vrut să te tulbur. Păreai transportată de muzică.

-Întotdeauna muzica m-a impresionat.

-Ce altceva te mai impresionează?, întrebă el curios.

-Pădurea de pini. Briza serii se juca. În părul ei. Amintirile o făceau să surâdă. Pe când eram copil, continuă ea, Rafael obișnuia să mă ia cu el la plimbare în pădurile de pe aici. Uneori oboseam și atunci ne opream. Ne așezam pe covorul de ace de pini, priveam petecele de cer ce se zăreau printre copaci și ascultam susurul ușor al vântului. Treptat, zâmbetul ei dispăru. Aș dori să fie și el aici, cu noi. I-ar plăcea locul acesta liniștit și frumos.

-Mă bucur că-ți place aici.

-Îl voi scoate de acolo, Stephen. Trebuie! Dacă nu voi putea să-l scap din închisoare, va muri. Ei simte nevoia să fie liber ca să călătorească, să cutreiere în lung și-n lat, s-o apuce pe drumuri ce duc spre locuri știute sau neștiute. Are nevoie să doarmă sub cerul liber al nopții.

-Din câte am reușit eu să te cunosc, se pare că seamănă mult cu tine la gusturi.

-Zara spune că în inima mea sunt țigancă. Cred că s-ar putea să aibă dreptate. De un singur lucru sunt sigură: trebuie să aflu cine a omorât-o pe Sheila, ca să-l pot scoate pe Rafael din închisoare. Voi începe mâine dimineață. Pe fața ei apărură brusc o expresie de vinovăție. Nu voi putea să fiu mereu prezentă la radio. Iar registrele...

-Nu e cazul să te neliniștești în legătură cu postul de radio. Sunt sigur că angajații tăi sunt competenți. Cât despre registre, poți să le dai foc. Nu mă interesează.

-Dar domnul Roland...

-S-a întors la Dallas și, crede-mă, registrele KSUN sunt ultimul lucru la care se mai gândește el acum!

-Când te întorci în Dallas?

-Nu știu.

-Dacă nu m-ai fi întâlnit,când te-ai fi întors? El dădu din cap și zâmbi.

-Continui să mă uimești.Spui ce ai de spus fără ocolișuri,nu? Ea zâmbi,iar el râse.Până ieri-seară,probabil că astăzi m-aș fi întors la Dallas.Acum s-ar putea să nu mă mai întorc.

-Ba vei pleca.

-Nu vreau să te contrazic,dar într-o zi,poate peste ani,te vei uita în jurul tău și vei constata că sunt aici,lângă tine.Atunci poate că vei admite că nu ai avut dreptate. Ea rămase pe gânduri,iar când stelele începură să licărească pe bolta de deasupra lor,continuă să vorbească în șoaptă:

-Poate că ai dreptate.Dar dacă e așa,probabil că e din cauza perlelor.Ce altă explicație ar putea fi?

CAPITOLUL 4

Lea își dădu picioarele jos din pat,privi podeaua dormitorului și lăsă să-i scape un geamăt.Hainele pe care le purtase în urmă cu o zi erau risipite pe jos,iar colierul de perle,strălucind de frumusețe și mister,zăcea într-un colț al camerei.

Evenimentele din ziua anterioară,ce urmaseră după o noapte de insomnie,o epuizaseră.După ce Stephen o condusesse acasă,seara trecută,abia reușise să se dezbrace și se prăbușise în pat,adormind imediat.Se ridică de pe pat și începu să adune veșmintele de prin cameră și colierul.În tot acest timp se gândea la Stephen.Ar fi oare posibil ca el să rămână cu ea,așa cum spusese? Putea ea oare să creadă că cu timpul n-o va respinge și n-o va părăsi,așa cum făcuseră alții,deoarece era diferită și ciudată? Și,ceea ce era și mai important: dacă îi va da inima ei,va mai rămâne ea însăși?

Sau era deja prea târziu ca să-și mai pună asemenea întrebări?

În timp ce făcea duș,se gândi care va fi ur-mătorul lucru pe care-l va face și se hotărî că trebuia să se ducă să-l vadă din nou pe Rafael.Iar de data aceasta,el va trebui să-i spună mai multe,fiindcă dacă n-o va face,n-ar mai putea continua ancheta.Dorea,de asemenea,s-o vadă pe Zara.Se șterse cu prosopul și apoi alese o rochie de plajă,de culoare roșie,cu bretele subțiri.În contrast cu dimineața de ieri,astăzi nu încăpea nici o îndoială că va purta perlele.

Luă colierul în palme și-l admiră îndelung,fără ,a mai avea vreun dubiu că perlele sunt veritabile.Nici o imitație din lume n-ar putea avea farmecul și misterul ce emanau din acest minunat șirag.Fiecare perlă fusese creată,ștrat cu ștrat,de o ființă vie ce a trăit ascunsă undeva,în adâncurile oceanului.Iar ea era cât se poate de uimită de faptul că,nu se știe din ce motiv,colierul acesta se afla acum în posesia ei.Apucând colierul de cele două capete,ridică mâinile ca să-l

înfășoare în jurul gâtului,dar se opri înmărmurită.Clipsul în formă de inimă era aproape rupt.Abia se mai ținea de colier.

Simți cuțite în inimă.Aproape că se sufocă.O,Doamne,probabil că a rupt clipsul seara trecută când își desfăcuse colierul de la brâu.Iar acum nu mai putea purta colierul până când nu-i va putea repara încuietoarea.Trebuia să-l ducă imediat la bijutier.Se uită repede la ceas.Era ora opt dimineața,iar domnul Ogilvy deschidea magazinul abia la zece.Ce să facă?

Liniștește-te,își spuse ea.Perlele,pe care le ținea încă în mâini,parcă radiau forță și frumusețe.Le strânse și mai tare.Totul se va aranja,desigur.Faptul că mai avea de așteptat două ore nu avea prea mare importanță!

Cu un efort de voință,desfăcu degetele și puse cu grijă perlele pe pat.Dându-se înapoi,își șterse palmele de fustă.Când auzi bătăi în ușă, tresări.Încetează să te porți ca o proastă,își zise Lea.Se duse la ușă și deschise.

-Bună dimineața,zise Stephen.

-Bună dimineața.

-Îmi place culoare asta bleu,ce predomină în casa ta.Aseară,pe întuneric,n-am putut s-o observ.

-Pe când eram copil,pereteii erau mereu cenușii.Urăsc cenușiul! Am zugrăvit din nou casa după ce m-am întors în oraș.

Încercă să tragă aer în piept,și se grăbi să se întoarcă acolo unde lăsase perlele.El intră în casă și o urmă.O găsi în dormitorul ce fusese redecorat cu motive și culori diferite.Lui Stephen îi plăcu ambianța.Se întoarse spre ea.

-Lea,dar ce ți s-a întâmplat?

-De fapt nimic,răspunse ea,căutând ceva într-un sertar.Încuietoarea colierului e pe punctul să cedeze și trebuie să-l duc la bijutier.Asta-i tot.Dar tu ce faci?

-Ți-am spus seara trecută că voi fi aici la prima oră,ca să te ajut să descoperi ceva care să-ți folosească să-l scapi pe Rafael de învinuirea că a omorât-o pe Sheila.Ea îi aruncă o privire scurtă.

-Credeam că tu crezi că Rafael a omorât-o.

-Da,dar uitasem că în America,conform legii,omul este nevinovat până se dovedește că e vinovat.Tu m-ai făcut să-mi amintesc acest lucru.

-El este nevinovat,zise ea,punându-și la gât o eșarfă albastră.Jumătate din conținutul sertarului zăcea acum pe jos.

-Lea,ce cauți? Pot să te ajut?

-Am găsit ce căutam.Îi arată un șal roșu cu auriu,se ridică și se duse spre pat.O văzu cum învelește cu mare grijă perlele în șal.

-Ți-ai făcut un plan pentru astăzi?

-Mă voi duce întâi la bijutier.Apoi,după ce voi repara colierul,vreau să-l văd pe Rafael din nou.Trebuie să-l determin să-mi spună mai multe.Strânse la piept șalul făcut pachet.

-Poate că aș putea să-l văd și eu o dată cu tine și...

-Rafael n-ar vorbi dacă ai fi și tu de față.

-Atunci am să te aștept afară ca și ieri.Nu are rost să protestezi,adăugă el,când văzu expresia de stânjenală de pe fața ei.Se juca cu ciucurii șalului.

-Nu protestez.Doar că nu sunt obișnuită să am pe cineva lângă mine când trebuie să rezolv ceva greu.

-Obișnuiește-te.S-ar putea să nu pot să te ajut prea mult ca să-l scoți pe Rafael din închisoare,pentru că,așa cum spui,nu cunosc orașul.Dar măcar pot să te sprijin moral și astfel să fim împreună.Își înclină capul într-o parte și-l privi printre genele ei negre și dese.

-Nu știu dacă vreau să fiu cu tine.El zâmbi.

-Nu știi? Dorea să fie împreună cu el,se gândi ea imediat,dar nu prea era sigură dacă trebuie.Cum putea ea să aibă încredere într-o iubire clădită pe puterea magică a unui colier de perle?

Lea se uită în vitrina magazinului de bijuterii și îl spionă pe domnul Horace Ogilvy care stătea cu spatele spre ea.Horace era un alt cetățean al orașului Sunnyvale cu care niciodată până acum nu venise în contact direct,dar pe care-l cunoștea din auzite.Avea reputația unui bătrân ca prețios,dar cu inimă bună.Bătu cu degetele în geamul vitrinei până îi atrase atenția,apoi îi făcu un gest de salut cu mâna.Horace Ogilvy se uită spre vitrină prin lentilele ochelarilor săi fără ramă și o văzu.Pe fața lui se așternu aceeași încruntare perpetuă ce-i era caracteristică,în timp ce se strecură prin mijlocul magazinului și veni ca să deschidă ușa.

-Ce s-a întâmplat,Lea? Doar știi că încă nu am deschis prăvălia,nu?

-Dar este zece fără cinci minute,domnulo Ogilvy.Nu ați vrea să mă ajutați,vă rog,deși am venit cu cinci minute mai devreme? El se uită bănuitor la Stephen.

-Cine este dânsul?

-Este Stephen Tanner.Și-a construit de curând o casă nouă pe malul de est al lacului.Domnul Ogilvy dădu din cap.

-Vorbești de casa construită cu muncitori din Dalas?

-Exact,zise ea.Dar,vă rog,am nevoie să mă ajutați.Clipsul de la încuietorea colierului meu de perle aproape că s-a rupt.

-Colier de perle? El ezită,dar fața ei deznădăjduită îi înmuie inima.

Bine,dă-l încoace să mă uit să văd ce are.Intrați!După ce s-a așezat la masa de lucru,întinse mâinile.Ea desfăcu șalul și întinse cu grijă perlele în fața lui.

Sprâncenele lui cărunte se ridicară.

-Nu cred că am mai văzut vreodată așa ceva! E remarcabil.Spui că e al tău?

Nu știa ce să-i răspundă.Zara îi spusese că șiragul nu era al ei ca să i-l dea,dar Lea trebuia să-l ia și să-l poarte.Să însemne asta oare că într-o zi va trebui să renunțe la colier? Această idee o făcu să simtă teamă.Domnul Ogilvy interpretă tăcerea ei altfel și,în chip de concluzie,îi aruncă o privire lui Stephen,mormăind:

-Hmm!Își potrivi apoi ochelarii și începu să examineze lucrătura de aur a încuietorii.Ciudat marcaj: două cercuri întretăiate.Ce înseamnă asta?

-Nu știu,admise ea.Marcajul a fost făcut înainte ca eu să primesc colierul.

-Hmm! Pot să-ți repar clipsul.Nu-i nici o problemă,trebuie să-l lipesc.Va fi gata mâine.

-O,nu! O cuprinse din nou panica.Îmi trebuie astăzi,zise ea.Chiar acum,de fapt!

El o privi prin ochelari.

-Chiar acum?

-Putem să așteptăm aici? Vă rog mult! Ați spus că nu va fi greu și că nu va dura mult.

-Mai am și alte reparații de făcut,doamna mea!

-Vă rog mult! Mi-l reparați acum,da? Stephen interveni în discuție.

-Dacă i-l faceți pe loc,vă voi plăti de trei ori mai mult pentru osteneală.

-Uite cum vorbește cineva care a angajat muncitori din Dallas,spuse bătrânul cu năduf.Lea,poți să aștepti.Ți-l voi repera în câteva minute.La tariful meu obișnuit!

-Mulțumesc,domnule Ogilvy.Nici măcar nu încercă să-și ascundă suspinul de ușurare.

-Hmmm!El se aplecă asupra lucrului.Stephen zâmbi amuzat.

-Bine că am recunoscut deja că nu cunosc acest oraș,șopti Stephen,pentru că domnul Ogilvy a confirmat acest lucru.Ea îl luă de mână fără să-și dea seama și zise:

-Nu-i nimic.Nici eu nu cunosc Dallas-ul și probabil că nici nu-l voi cunoaște vreodată.

-Dacă va depinde de mine,îl vei cunoaște.Dar nu vrei să ne uităm puțin pe aici.

Poate am găsi ceva care să ne placă.El tocmai făcuse însă două sugestii tulburătoare: una,că ar putea avea un viitor comun și,a doua,că ar vrea să-i facă un cadou costisitor.Dar ea nu a avut timpul necesar să se gândească la nici una din ele,pentru că el o luase de mână și o trase după el ca să se uite la casetele cu

bijuterii expuse în magazin.Într-una dintre casete se aflau expuse inele cu piatră pentru ocazii ca ziua de naștere sau terminarea școlii.În alta erau pandative.În a treia se aflau inele de logodnă și verighete,iar în a patra doar inele bărbățești.

-Biata Sheila,zise domnul Ogilvy pe un ton de conversație,lucrând la colier.

Lea se uită la el surprinsă.

-Da,biata de ea!

-Nu-ți vine să crezi.E o adevărată tragedie.A fost și ea pe la mine zilele trecute. Era într-adevăr fericită.Domnul Ogilvy continua să lucreze.Căută un cleștișor între sculele de bijutier.Părea c-o interesează ceva de aici,adăugă el.

-De aici? El arată cu cleștișorul spre caseta cu inele bărbățești.Lea nu avu nevoie ca Stephen s-o strângă de mână ca să întrebe imediat:

-Vă amintiți la ce inel s-a uitat?

-Sigur că da.Avea un ton iritat.Crezi că m-am ramolit? Se uita la inelul acela din colțul din dreapta,cel pe care e gravată litera M.Colierul e gata.Te costă zece dolari.Lea se uită fix la bijutier,perplexă de cele auzite.Litera M? Cum ea nu făcu nici o mișcare,Stephen scoase banii,plăti și înfășură colierul în șal.

-Mulțumesc foarte mult,domnule Ogilvy!

-Hm,pentru nimic,Și data viitoare când vei mai construi ceva aici,tinere,ai putea să angajezi lucrători locali.

-Așa voi face.

-Iar tu,Lea,o știi pe tânăra doamnă care are un băiețel și care lucrează la radio?

-Despre Pat vorbiți? El încuviință.

-Spune-i să treacă pe aici.M-am gândit să fac niște reduceri de prețuri.Dacă tarifele îmi convin,aș cumpăra o reclamă prin KSUN.

-Mulțumesc,domnule Ogilvy.Când se aflau în mașină,Lea se întoarse spre Stephen,abia putând să-și stăpânească emoția.

-Litera M! Avem de aflat al cui este numele care începe cu M.

-Nu-ți face speranțe prea mari.S-ar putea ca asta să nu însemne nimic.

-Nu,precis că înseamnă ceva.Simt că așa este.Îi atinse brațul.Ascultă,numele soțului ei e Robert Donaldson,nici un M deci,și oricum,nu i-ar fi cumpărat ea un dar! Tatăl ei e mort și ea nu are frați.Numele lui Rafael începe cu R.

-Dar care e celălalt nume al lui?

-Stephen,ei au mai mult porecle.Pentru țigani anonimatul este foarte important. Cei mai mulți dintre ei trăiesc toată viața fără să fie înregistrați undeva,nici în registrele armatei,nici în recensăminte...

-Dar în carnetul de șofer...Ea negă din cap.

-Dacă își scot,în genere,carnet de șofer,de obicei îl scot pe un nume fals.

El făcu un gest de neîncredere. Lea bătu în retragere.

-Stephen, așa reușesc ei să supraviețuiască. Când toată lumea este împotriva ta, e mai bine să se știe cât mai puține despre tine. Îți mai spun încă ceva: dacă eu nu știu care este celălalt nume al lui Rafael, nici un alt „gagiu” nu știe.

-Nici femeia cu care s-a culcat și căreia i-a șoptit vorbe de dragoste?

-Nu, zise ea categoric.

-Ești o persoană foarte loială, zise el, mângâindu-i cu degetele obrazul catifelat. Bine, deci doreai să-l vizitezi pe Rafael. În timp ce tu vei face această vizită, eu voi încerca să văd dacă șeriful a reușit să-l facă să-și spună numele complet.

Cu sensibilitatea ei specială, Lea remarcă la Rafael anumite schimbări neperceptibile pentru altcineva. Cearcănele de sub ochii lui păreau mai adânci.

Era mai palid și mai slab. Era așezat exact în aceeași poziție și în același loc ca ieri, ca și când încetase să se mai miște... și să mai trăiască!

-Încerc să te ajut, Rafael, dar și tu trebuie să mă ajuți.

El întoarse capul și dădu drumul unui nor gros de fum de țigară.

-Ai tot ajutorul de care ai nevoie, Lea. Era obișnuită cu stilul scriptic în care vorbeau adesea țiganii, dar acum nu mai știa ce să creadă.

-Nu știu ce vrei să spui. Nu prea am cu ce să continui ancheta. Am fost la bijutier astăzi și am descoperit că, cu câteva zile înainte de a muri, Sheila a intrat în magazin și a admirat un inel bărbătesc gravat cu inițiala M. Ai cumva vreo idee cui ar fi putut ea să vrea să-i cumpere un asemenea inel? El ridică din umeri.

-Nu. Dar de ce te-ai dus la bijutier? Ea își pipăi colierul de perle de la gât.

-Pentru că încuietoarea era pe punctul să se rupă. El dădu din cap în semn că a înțeles și trase din țigara.

-Rafael, în noaptea în care Sheila a fost omorâtă mi-ai spus că legătura ta cu ea era terminată.

-S-a terminat de vara trecută.

-Atunci de ce a vrut ea să se întâlnească cu tine la cabană?

-Ca să ne luăm rămas-bun.

-Adică să vă luați rămas-bun pentru că urma să plecați?

-Nu, pentru că urma să plece ea.

-Pleca undeva? Unde?

-Am ajuns prea târziu și nu am mai putut afla. Trase încă un fum. Părea atât de nenorocită, continuă el. Nu am putut rezista la gândul că zace acolo toată noaptea singură. Mi-am zis că sunt un mare prost, dar...

-Ai telefonat și le-ai spus unde s-o găsească, nu?

Semnul lui de încuviințare era abia perceptibil. Atunci, continuă ea, ai vreo idee cine ar fi putut fi cel ce a telefonat ca să le spună că te aflai la locul crimei? Și dacă el te-a văzut, tu l-ai văzut pe el? Rafael, răspunde!

El își rezemă capul de perete și își fixă privirile asupra ferestrei mici, zăbreлите, situată foarte sus deasupra lui.

-Ziua pot zări un petec albastru, iar noaptea un petec de cer înstelat. Dar nu e suficient de mare ca să am aer, zise el. Îi spusese tot ce voise să-i spună. Ea se apropie de el și își puse capul pe pieptul lui.

-Voi afla eu cumva cine a omorât-o pe Sheila! Și atunci vei fi liber. Îți promit. O mângâie pe cap și o sărută ușor pe păr. Apoi își întoarse ochii spre fereastră.

Lea se uita, distrată, la un bolovan cuibărit în iarbă, nu departe de locul unde stătea cu Stephen la marginea lacului. Au ieșit din oraș și au venit să se plimbe în acest loc umbrat și plin de verdeț, după ce îl convinsese să lase undeva mașina. În timpul plimbării, ea reluase convorbirea despre Rafael. Ajunși în dreptul bolovanului, zise:

-Fie nu știe nimic, fie știe ceva, dar nu vrea să spună.

-De ce ar face asta.

-Nu știu. A spus că am tot ajutorul de care am nevoie și trebuie să fiu convinsă că are dreptate. Rafael și Zara sunt foarte înțelepți, iar el va fi într-o zi regele tribului său. Aruncă bolovanul în apă și urmări cercurile concentrice produse pe suprafața apei până când dispărură fără urmă. Aș vrea să știu ce a vrut să spună.

-Tim McCafferty mi-a arătat prima pagină a raportului crimei, zise el, și ai avut dreptate. Rafael nu și-a dat nici un nume de familie, iar din analiza amprentelor lui digitale a reieșit că nu are cazier penal și deci nu are nume de familie.

-Rafael nu poate avea cazier, pentru că nu e un criminal. Și oricum, n-ar avea nici o importanță că nu-i știu numele de familie. Sheila nu intenționa să cumpere acel inel pentru Rafael. În viața ei era altcineva. Îi ceruse să vină la cabană ca să-și ia rămas-bun. Era pe punctul de a pleca cu altcineva, cu cineva al cărui nume începe cu litera M. Dacă aș putea bănui măcar cine poate fi persoana... în acel moment îi atrase atenția ceva din cele spuse de Stephen. Dar de ce ți-a arătat Tim doar prima pagină? întrebă ea.

-Evident, pentru că e tot ce pot ei arăta fără un ordin al tribunalului, iar pe primele pagini nu se află decât numele victimei, adresa victimei, data nașterii și ora aproximativă a comiterii crimei. Pe Stephen, crima aceasta începuse să-l intereseze, deși admitea în sinea lui că nu l-ar fi interesat deloc dacă nu ar fi fost vorba despre Lea. Apoi îl străbătu un alt gând care-l făcu să zâmbească. Cu

siguranță că n-ar sta el pe malul lacului, în mijlocul unei zile de lucru, dacă nu ar fi fost Lea. Tarea că viața lui începea să semene cu un cerc: Indiferent de locul unde se afla pe traiectoria lui, tot la Lea ajungea. Dar îi plăcea.

Privirea lui urmărea o ambarcație cu pânze ce luneca pe undele argintii ale lacului. Vântul îi umfla pânzele. În jurul lor nu era nimeni, singurul zgomot ce ajungea până la ei fiind țipătul păsărilor. Aștepta ca Lea să înceapă din nou să vorbească. Dar ea tăcea. O privi și văzu că și ea urmărește din ochi barca cu pânze.

-Ce bine că te-am ascultat și am venit aici. E frumos și bine.

-Zara zice că e nevoie de timp pentru ca să se întâmple ceva. El reflectă la aceste vorbe și zise:

-E ciudat, dar cred că așa e. Ea își întoarse privirea spre el.

-Nu-i așa că pentru tine tot ce ai făcut vreodată a avut o rațiune, o motivație? El zâmbi, observând uimirea ei evidentă.

-Tatăl meu este proprietarul unui lanț de magazine de hardware în Massachusetts. Am petrecut mult timp în copilărie în aceste magazine. Expresia ei de uimire nu dispăruse, așa că el continuă: Nu există nimic mai logic ca un magazin de hardware. Aici totul e luminos, strălucitor și are locul lui precis, astfel încât să se îmbine perfect.

-Dar și tu simți nevoia ca toate să se îmbine perfect, nu?

-Da, răspunse el.

-Dar ce se întâmplă dacă dai peste ceva ce nu merge?

-Continui să caut până când găsesc ceea ce vreau.

-Și niciodată nu te dai bătut? El confirmă. Vezi, continuă ea, asta e problema pentru cei mai mulți dintre oameni. Dau peste ceva ce nu merge și în loc să caute o soluție ca să facă să meargă treaba, renunță, aruncă totul.

-Așa s-a întâmplat cu tine, Lea?

-Da, mai mult sau mai puțin. Mama...

-Povestește-mi!

-Nu, în orice caz nu acum. Povestește-mi mai bine despre copilăria ta.

-Păi, am învățat foarte mult. Am fost ca o umbră a tatălui meu în magazinele acelea. Mi-am rupt mâna, nimerind cu bicicleta în gardul unui vecin. Am făcut firește toate năzbâtiile posibile. Dădu apoi din umeri, neștiind ce să spună.

-Vorbește-mi despre mama ta!

-E o persoană foarte drăguță. Te va iubi. Lea avea îndoieli, dar nu le dezvălui.

-Când aveam șase ani, pe mine m-au luat țiganii. Singurul motiv care a determinat-o pe mama să mă caute a fost teama că va avea neplăceri dacă n-o

făcea.Și apoi,dacă nu erau eu,nu mai avea pe cine da vina pentru tot ce se întâmpla rău.

-Mama nu e așa.Simpatia din glasul lui o duru.

-Care e culoarea ta preferată? întrebă ea.Revenindu-și din surprindere,el râse.

-De ce îmi pui atâtea întrebări?

Tăcerea ei dură atât de mult,încât nu mai era sigur că-i va răspunde.Dar în cele din urmă ea spuse:

-În seara când ne-am întâlnit am hotărât că nu e necesar să știu totul despre tine.Acum știu că nu e așa.

-Deci am reușit să-ți stârnesc interesul.Ea schiță un zâmbet.

-Da,dar n-ar trebui,pentru că nu m-am lămurit cât ți se datorează ție acest lucru și cât acestor perle.Deja nu-l mai deranja când ea spunea ceva ce nu reușea să înțeleagă.Întinse mâna spre ea și apucă perlele.

-De ce te preocupă atât de mult perlele acestea?

-Zara mi le-a dăruit în seara când te-am întâlnit.Ea mi-a spus că voi fi vrăjită.Și așa a fost.

-Noaptea aceea chiar că a fost o noapte vrăjită,zise el duios.Fiecare clipă petrecută de atunci cu tine a fost parcă fermecată.Dar farmecul este în tine,Lea! Ea dădu din cap,simțindu-se dintr-o dată fără apărare.

-Nu înțelegi.

-Greșești.Asta înțeleg perfect.De pe colier mâna lui alunecă ușor pe sânul rotund.Buzele i se contractară și simți cum sângele începuse să-i pulseze în vene.

-Care e culoarea ta favorită? repetă ea.Stephen își dădu seama că ea dorea să evite ca situația să evolueze.

-Nu știu.Cred că nu m-am gândit niciodată.

-Gândește-te acum.

-Bine.Se gândi și apoi zâmbi.Îmi plac toate culorile pe care mă faci să le văd când ne sărutăm.

-Nu ești corect,zise ea,suspînând.Mâna lui continuă să-i mângâie sânul,tot mai insistent acum.Apoi se ridică spre gât.

-Dacă voi juca corect cu tine,s-ar putea să nu ajung niciodată la ceea ce doresc.Și pe tine te vreau!Mângâierea lui îi atingea parcă fiecare fibră a trupului,deși în realitate nu făcuse decât să-și plimbe mâna peste rochia ei de plajă.Dar o făcea să dorească mai mult.

-Încep să cred că aveai perfectă dreptate când ai spus că s-ar putea să nu mai rămână decât cenușă,când totul se va termina.

-La dracu',Lea.O trase spre el,dar ea se împotrivi.

-Nu,Stephen,îmi pare rău,dar eu nu...El strânse pumnul.

-Nu ești pregătită,știu.Asta a fost problema tot timpul.Iar eu sunt de mult pregătit.Privirea lui verde era mai întunecată decât pădurea de pini.Pentru o clipă,simți că poate descifra fiecare emoție a lui și își dădu seama,cu surprindere,că nu-i mai era teamă de ceea ce vedea.

-Nu vreau să te dezamăgesc în nici un fel,Stephen.S-ar putea să hotărâsc că nu voi fi pre-gătită niciodată.Viața mea,trecutul meu...viața ta! Sunt prea multe deosebiri care ne despart.

-Nimic nu contează.

-Din experiența mea știu că deosebirile sunt foarte importante pentru oameni.Ea ridică din umeri.Oricum,adăugă ea,acum trebuie să mă ocup de soarta lui Rafael. El abia reuși să-și ascundă iritarea.

-Rafael nu pare că vrea să fie ajutat.

-Ba vrea chiar foarte mult! Orice oră în plus pe care o petrece stând închis îi scurtează viața.Stephen își privi resemnat pumnul strâns,odihnindu-se pe genunchi.Treptat își relaxa mâna.

-Bine,acum ce facem? Ea îl cercetă cu atenție.Era clar că nu se simțea în elementul lui,dar acest lucru nu părea să-l deranjeze.Era sub puterea vrăjii și nu-și dădea seama.Lua parte la anchetarea unei crime,fără să cunoască nici una din părțile implicate.Încerca s-o înțeleagă,iar ea încerca să nu-l înțeleagă.Îi făcea inima să bată și-i încălzea tot trupul cu mângâierile lui și-i spunea c-o dorește.

-Trebuie să te întorci la Dallas,zise ea calm.El ridică capul.

-Dallas-ul nu mă mai interesează deloc.Acolo nu sunt lumini colorate. Ea își mușcă buzele.Era,într-adevăr,foarte deștept.Tot ce îi spunea avea un ecou profund în sufletul ei.S-ar putea ca de acum încolo să nu mai aibă nici o importanță dacă ea crede sau nu că este pregătită pentru dragoste.

-Uite ce vom face,zise ea încet.Cea mai bună prietenă a Sheilei este o femeie pe care o cheamă Dorian Brown.Cred că va trebui să vorbim cu ea.Faptul că ea folosise pluralul îl bucură.

-Hai să mergem atunci!

La școală,Dorian și Sheila fuseseră cu două clase înaintea ei.Ambele fuseseră fete frumoase și se bucurau de simpatie.Firește că nu acordau nici o atenție unei fete mai mici cum fusese Lea.Ambele se căsătoriseră din dragoste.Dorian devenise o femeie dură,nemulțumită,iar Sheila fusese omorâtă.Se părea în schimb că viața ei lua o turnură mai favorabilă,se gândi Lea.Cu toate acestea,îi

era foarte greu să-i pună întrebări lui Dorian.Și pentru ca lucrurile să fie mai complicate,avea senzația că dacă Stephen nu ar fi fost cu ea,Dorian nu ar fi invitat-o în casă.Mângâindu-și insistent colierul de perle,Lea înghiți cu greutate și când începu să vorbească,emoția n-o părăsi.

-Mă întrebam dacă...

-Ce anume?

Dorian stătea în fața căminului din living-ul ei,fără să-și ia ochii de la Stephen.

-În primul rând,vreau să-ți spun că știam că tu și Sheila erați bune prietene.Sunt sigură că moartea ei a fost un șoc groaznic pentru tine.

-Da,a fost un șoc,recunosc Dorian.Am auzit despre noua ta casă,Stephen.Mi-ar plăcea s-o văd.Drept răspuns,el zâmbi amabil și o luă de mână pe Lea.Acest gest avu un efect calmant asupra ei.

-Ți-a spus că intenționa să plece din oraș? o întrebă Lea.

Această întrebare o făcu pe Dorian să tresară și să-și îndrepte atenția spre Lea.

-Cum ai aflat? Se hotărî să-i dea un răspuns evaziv.

-N-ai fost singura persoană căreia ea i-a spus.Dorian clătină din cap cu dezgust.

-Ce proastă! încă de la început am încercat s-o fac să înțeleagă că,după ce pasiunea va trece,Gary nu va mai fi în stare s-o facă fericită.Dar crezi că m-a ascultat? Lea ședea nemișcată.Fără să-i dea nici o atenție,Dorian continuă: Apoi i-am spus,pe Dumnezeu,fii discretă!Poate că vei putea părăsi orașul cu câteva lucruri,știi cum e...Până ce Robert își va fi dat seama,tu vei fi departe!

Lea înțelese că Dorian credea că ea știa despre cine era vorba.Prin minte îi trecură mai multe modalități de a o face pe Dorian să spună și celălalt nume al lui Gary,dar nu se putea hotărî cum să facă.

-Gary? o întrebă deodată Stephen pe Dorian cu acel ton nedumerit al cuiva nou-venit în oraș.

-Gary Mercer.Îți vine să crezi? Sheila voia să-și lege viața de cineva care trăiește dintr-un salariu,și încă un salariu de profesor.Nu-i putea oferi nici o treime din ce i-ar fi putut oferi Robert.Eu i-am spus...Stephen o făcu pe Lea să se ridice în picioare.

-Mulțumesc mult,Dorian.Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

CAPITOLUL 5

Gary Mercer era un bărbat foarte chipeș,pe a cărui față se putea vedea cât era de îndurerat în timp ce stătea de vorbă cu Lea și cu Stephen în fața căsuței sale.

-O iubeam pe Sheila.Intenționam să renunț la catedră,să ne mutăm în alt oraș și să începem o viață nouă.Dar acum,vocea i se frânse,totul s-a terminat! Ea nu

mai este și...nici nu-mi vine să cred!În timp ce-l asculta pe Gary,Lea ajunse la concluzia că el n-ar fi putut s-o omoare pe Sheila.Se vedea clar că moartea ei îl afecta.Avusese o senzație de disperare când a ajuns la concluzia că Robert Donaldson nu și-a omorât soția,dar pentru Gary Mercer nu avea decât simpatie.

Rămânea însă întrebarea: cine a omorât-o pe Sheila?

-În afară de Dorian,mai știa cineva de planurile voastre? El își șterse ochii cu mâna.

-Nu,nimeni.Robert Donaldson este un personaj cunoscut în acest oraș.Nici Sheila,nici eu nu am vrut să fim aici când ar fi izbucnit scandalul în legătură cu relația noastră.Intenționam să plecăm separat,să ne întâlnim în Dallas și să hotărâm apoi unde să mergem.Nu ne păsa unde am fi mers,din moment ce am fi fost împreună și departe de aici.

-Când voiți să plecați?

-A doua zi,adică a doua zi după ce ea a fost...El își dresese glasul și acum expresia de pe chipul lui deveni acuzatoare.Intenționa să-i spună țiganului acela,Rafael, chiar în noaptea aceea.Îi ceruse să se întâlnească cu ea la cabana de pescuit a lui Robert.Acesta era întotdeauna prea ocupat ca să vină acolo.Tot acolo ne întâlneam și noi când se putea.Nu mi-a plăcut deloc ideea asta de a se întâlni cu țiganul,dar ea a insistat.Spunea că el însemnase mult pentru ea vara trecută,când venise aici bâlciul,iar ea trecea atunci printr-un moment greu.El ezită.Era greu de descifrat ce simțea.Mi-a mărturisit,continuă el,că a avut o legătură cu el.

Lea nu știa ce să-l mai întrebe.Îi aruncă o privire disperată lui Stephen.El interveni chiar la momentul oportun.

-Ești absolut sigur că soțul Sheilei nu știa despre legătura voastră?

-Absolut.Așa cum am spus,e un om ocupat,având în vedere afacerile lui și poziția pe care o are în acest oraș.În mare măsură,Sheila nu-l interesa,exceptând momentele când o admonesta.Clătină din cap și repetă: Nu-mi vine să cred că a murit.Eram atât de aproape de fericire,atât de aproape...

Stelele licăreau pe cerul nopții,deasupra capului ei,iar vântul șoptea printre pini,înmiresmând aerul tare cu parfumul lor proaspăt.Lea se gândi că noaptea aceasta avea ceva pur și că o făcea să se simtă bine.Dar Gary Mercer ședea singur în căsuța lui,Zara aștepta în tabăra țiganilor ca fiul ei să fie pus în libertate,iar,undeva,un criminal simțea satisfacția că reușise s-o omoare pe Sheila.Lea strânse în mâini balustrada terasei ce dădea în spatele casei lui Stephen.Acesta o dusesse ca s-o vadă pe Zara după ce plecaseră de la Gary,dar cât timp stătuse cu ea,el rămăsese în mașină.Nu putuse să-i ofere Zarei nici o

consolare în privința lui Rafael.În schimb,ea se simțise,în mod ciudat,relaxată numai pentru simplul fapt că fusese împreună cu această femeie-care o iubea ca pe copilul ei.

-Pot să-ți mai aduc ceva de mâncare sau de băut? întrebă Stephen.

Ea se întoarse spre el zâmbind.

-Nu,dar îți mulțumesc.Nu sunt obișnuită sa fiu servită.

-Dar e plăcerea mea.Îi dădu pletele pe spate.Nu sunt sigur cui trebuie să-i mulțumesc pentru grătar,dar voi descoperi.Încep să mă pricep să fac grătar bun.

-Vrei să spui că seara trecută-a fost prima dată când ai făcut carne friptă pe grătar?

-Exact,dar asta nu are nici o importanță.De fapt,totul e foarte simplu.Pregătești jeraticul,pui carnea deasupra,ai grijă să nu se ardă și o iei de pe grătar când e gata.

-Totul e atât de ușor pentru tine? îl întrebă ea iscoditoare.

-Nu chiar totul,zise el privind-o.Dar de cele mai multe ori,da.

-Atunci ești un om foarte norocos.

-În multe privințe da,dar a trebuit să fac și eu ceva eforturi,recunosc el.

Ea clătină din cap în semn de dezacord.

-Sunt sigură că sari peste obstacole dintr-o singură încercare.

-Folosesc mai mult metoda cățărătorilor pe munte,din aproape în aproape,ca să trec peste obstacole.Unele obstacole sunt ușor de învins,altele nu.

Ea îl privi gânditoare.

-Sunt conștientă că nu te-am întrebat o mulțime de lucruri despre tine,zise ea încet.Iar în situația de față,presupun că această atitudine a mea pare cam nefirească.Nu știi.Cred că a fost poate un act inconștient de autoprotecție.

-Nu e nevoie să te protejezi de mine,zise e! blând.Niciodată nu-ți voi face vreun rău!

-Deliberat,poate că nu.Degetele lui o masau ușor pe ceafă.

-Nu,în nici un caz,Lea.În afară de aceasta,mă cunoști destul de puțin,dar cred că instinctiv mă intuiești în mare măsură.Și înțelegi că cea mai mare ambiție a mea este ca și tu să mă iubești așa cum te iubesc eu.

În ochii ei au apărut lacrimi.Clipi repede ca să le facă să dispară.Cuvintele lui o impresionau profund și o făceau să se simtă minunat.De ce atunci să-și înăbușe sentimentele? se întreba ea cu disperare.De ce oare o parte din ea era mereu înfricoșată și ezita să se apropie de fericire?

-Înțeleg că până acum două zile,cea mai mare ambiția a ta era să obții profit.

Dar „muntele” afacerilor s-a lăsat cucerit.Când m-ai văzut pe mine,m-ai

considerat o nouă provocare!În ochii lui stălucea admirația.

-Când vrei,știi să vorbești ca să-i meargă omului drept la inimă!

Ședea atât de aproape de el! Iar rochia de plajă o proteja prea puțin de căldura ce emana din trupul lui.Nu putea explica de ce,dar îl simțea atât de bine,încât trupul ei parcă devenise un aparat de măsură care înregistra cu promptitudine dorința care creștea în el.Duse mâna la perle.

-Am dreptate,nu-i așa?

-Da,Lea,ai perfectă dreptate.Dar până la un punct.În seara în care ne-am întâlnit nu aveam liniște.Am descoperit că a încerca să mă relaxez,când de fapt voiam să muncesc optsprezece ore pe zi,era foarte enervant.Conduceam barca cu toată viteza ca să încerc să-mi alung neliniștea,când mi-a atras atenția bălciul cu luminile lui.Atunci te-am văzut pe tine și tot ce ești tu,calm,lumini multicolore, teamă și veselie,frumusețe și tristețe! Nu prea avea logică.Eram complet năucit, dar dintr-o dată m-am simțit absolut fericit să mă aflu acolo unde eram.M-am îndrăgostit imediat.A fost dragoste la prima vedere!Speriată și simțindu-se vulnerabilă,ea se îndepărtă de el și se duse la celălalt capăt al terasei,dorind să pună o distanță sigură între ei.

-Nu-i adevărat!El încrucișa brațele,rămânând nemișcat.

-De ce?

-Pentru că...

-Aha,pentru că!

-Pentru că,pur și simplu,nu poate să fie adevărat.O studie un moment.

-Vrei să știi motivul real? Tu nu vrei să crezi,Lea,ceea ce eu găsesc că e ciudat. Tu crezi că șiragul tău de perle e fermecat când,de fapt,este doar o bijuterie, foarte frumoasă și,probabil,foarte valoroasă,dar totuși nu-i decât o bijuterie! Crezi că prietenul tău,Rafael,e nevinovat deși toate dovezile demonstrează contrariul.Dar tu nu mă crezi că te iubesc.De ce?

-Pentru că nu deranjează pe nimeni dacă eu cred că perlele astea ar putea avea puteri magice.Iar dacă eu cred că Rafael e nevinovat,asta nu-i poate fi folositor. Dar dacă așa crede că tu mă iubești,ar trebui să-mi schimb total modul meu de a gândi,zise ea.Vorbise cu ciudă și cu îndârjire.El zâmbi.

-Lea,dar ai început deja să-ți schimbi modul de gândire.Pur și simplu,nu ești gata să accepți pe Gary Mercer spunând „eram atât de aproape de fericire...atât de aproape!”Îl privi adânc în ochi și rezistența ei începu să slăbească.

-Un singur lucru pot să fac,zise ea.Pot să accept că eu te iubesc.Tresări de parcă fusese electrocutat.

-Mă iubești? Ea încuviință cu solemnitate.

Își va aduce aminte până la moarte de acest moment, se gândi el. Dar pentru el momentele următoare erau la fel de importante. Atingerea mâinilor lui pe umerii ei era ușoară, dar îl simțea că are tot trupul încordat.

-Și ce să fac ca să-ți dovedesc că și eu te iubesc și că niciodată nu te voi părăsi.

-Contează atât de mult faptul că eu nu cred?

-Doamne Dumnezeule, sigur că contează. Ridică sprâncenele, mirată.

-Nu poți pur și simplu să primești ceea ce eu pot să-ți ofer? E mult!

-Lea, faptul că mi-ai spus că mă iubești în-seamnă foarte mult pentru mine. Dar vreau ca între noi totul să fie perfect și asta presupune ca și tu să crezi că eu te iubesc. Până nu vei crede, nu putem să ne pregătim viitorul.

Sentimentul puternic de frustrare o făcu să scrâșnească din dinți.

-Stephen, ascultă și încearcă să înțelegi. Tu ești poate obișnuit ca totul în viața ta să fie perfect, dar eu nu sunt. În viața mea există prea multe care nu sunt perfecte, prea mulți oameni depind de mine ca să trăiască. Dar am descoperit și am recunoscut că te iubesc, și această iubire este colțul luminos al vieții mele! Acum ești aici, cu mine. Ai fost lângă mine când am discutat cu diverși oameni. Fără tine n-aș fi putut avea toate aceste discuții. Ai rămas alături de mine, indiferent ce ai crezut tu despre vinovăția sau nevinovăția lui Rafael. Ai avut grijă de mine și m-ai făcut să simt că reprezint pentru tine o ființă prețioasă. M-ai mângâiat și mângâierile tale m-au făcut să mă simt cea mai frumoasă și cea mai dorită femeie de pe pământ. M-ai făcut să te iubesc și să te doresc. Primește acum ceea ce pot să-ți ofer. Cât despre viitor, este prea imprevizibil. Hai să nu ratăm seara asta!

-La dracu', Lea, nu-mi ușurezi deloc situația. Și, în același timp, simplifici lucrurile prea mult zise el. Lea simți cum mâinile i se crispează.

-Încerc să ușurez lucrurile. L-ai auzit pe Gary Mercer ce spunea? El și Sheila erau atât de aproape de fericire, dar o singură clipă îngrozitoare a fost de-ajuns ca să le-o spulbere. Nouă ni se oferă seara aceasta. Trebuie să primim, pentru că s-ar putea să nu ni se mai ofere altă șansă. Sărută-mă, Stephen! Te rog, sărută-mă!

Tremura din tot trupul când se apropie de gura ei. Simți că toată stăpânirea de sine i se evaporă în aerul parfumat al pădurii de pini care îi înconjura, parcă protectoare.

-Dacă voi începe să te sărut, de data asta nu voi mai putea să mă opresc, murmură el. Ești sigură că asta vrei?

-Te vreau pe tine.

-Cât de mult te iubesc, Lea! Curând îți vei da și tu seama. Dar până atunci...

Îi strivi buzele de gura lui nesățioasă, dar îmbrățișarea lui era plină de

tandrețe.Pentru el,sărutul era expresia a tot ce simțeau unul pentru celălalt,dar și pregătirea pentru ceea ce avea să urmeze.

Dorința de a o poseda era extraordinară,aproape insuportabilă.O urmă de bun-simț îi spunea însă că i-ar fi imposibil s-o posede pe Lea.N-ar face decât s-o țină în brațele lui și s-o facă să fie a lui pentru o vreme.Ar fi ca și cum i-ar sorbi toată lumina ființei ei.Dar după ce totul,s-ar termina,ar avea grijă de ea și ar face totul,ca să nu sufere.Apoi ar face din nou dragoste cu ea.

Ea îl cuprinse cu brațele pe după gât,adăpostindu-se de dorința care se năpusti asupra ei ca o ploaie de foc.Forța ei năvalnică o făcu să se clatine.Se agăță de el, aspirându-l parcă cu toată ființa ei,trăind o gamă de senzații până atunci nebănuite.După ce momentul înflăcăării dintâi trecu,își descoperi trupul pârjolit,nesatisfăcut și tânjind după ceea ce simțea că trebuie să urmeze.Se smulse din sărutarea lui pătimașă și începu,la rândul ei,să-l sărute pe obraji, apropiindu-și buzele de urechea lui.

-Nu știu cât mai pot rezista! El tresări.

-Hai să intrăm în casă.

-Nu.Vreau ca prima dată să ne iubim afară,sub cerul liber.

-Dar...

-N-ai o pătură sau altceva?

-Lea...

-Te vreau pe tine și cerul plin de stele!

-Mă întorc imediat.Se smulse de lângă ea și dispăru prin ușa bucătăriei.

Ea voi să facă câțiva pași,dar fără suportul lui fizic era ca o floare fragilă bătută de vânt.Rochia roșie parcă o ardea și o șuviță de păr i se lipise de buze.Era excitată la maximum,dincolo de orice închipuire.,Nu trecuse nici un minut și el apăruse din casă cu plapuma de pe patul din dormitor.

-Asta nu se asortează cu nimic,zise el.Luând-o de mână,coborârea treptele și ajunseră pe pajiște.La marginea pădurii,el întinse învelitoarea.Se lungiră unul lângă celălalt.Curând,veșmintele se îngrămădiră alături.Colierul de perle fu așezat cu grijă deasupra hainelor.Pajiștea și plapuma le-a fost așternut.Luna și stelele le-au dat-lumina lor.Sudoarea trupurilor înfierbântate și acele de pin i-au îmbătat cu parfumul lor.O privi și-i spuse:

-Va fi prima dată când voi face dragoste cu adevărat.

Pătrunse în ea cu infinită gingășie și o făcu să fie a lui.Sub înaltul cerului,Lea și Stephen se înfruptară cu nesaț din dulceața și voluptatea amețitoare a primei lor nopți de dragoste.

O lumină palidă pătrundea prin ferestrele înalte, fără perdele, când Lea se trezi a doua zi dimineață în brațele lui Stephen, în patul mare din dormitor. O cuprinse o senzație de mulțumire și de fericire, cu care nu era obișnuită. Întoarse capul spre el și studie șuvițele fine și mătăsoase ale părului lui șaten, ce-i cădeau în neorânduială pe chipul colțuros. Ce om plin de contraste, se gândi ea. Putea să fie atât de duios și de răbdător cu ea și, în același timp, plănui să vândă un post de radio, fără măcar să-l viziteze, lăsând fără slujbă niște oameni pe care nici măcar nu-i văzuse la față. Și probabil că încă mai intenționa să facă acest lucru!

De ce oare apăruse în viața ei? se întreba. Era oare posibil ca întâlnirea lor să fie doar o simplă coincidență? Sau iubirea lor era opera șiragului de perle vrăjite? Aveau oare aceste perle într-adevăr puteri speciale? Sau puterea lor consta în faptul că ea credea în această putere? Oftă. Presupuse că trebuia să considere toată tărășenia ca și când ar fi vorba de o superstiție. Genele lui se ridicară și niște ochi, de un verde întunecat, o priviră galeș.

-Ai ochi frumoși! îi spuse ea, mângâind un obraz care peste noapte devenise țepos. El zâmbi.

-Tu ești frumoasă din cap până în picioare. Simți că roșește.

-Mă simt minunat. Sunt odihnită, bine dispusă. Și totul pare ciudat.

El râse și o strânse puternic în brațe.

-Toate astea la un loc?

-Da, toate și chiar mai mult! E rușinos. Trebuie să mă dau jos din pat, dar nu vreau!

-Atunci nu te da jos din pat! El se ridică într-un cot, îi cuprinse sânul cu mâna și-i acoperi gura cu un sărut. Lea simți imediat dorința reaprinzându-se în ea, pe măsură ce sărutările lui deveneau tot mai precise, iar mâinile lui îi alergau pe tot corpul, căutând și întârziind în acele locuri sensibile, descoperite cu atâta încântare noaptea trecută. Se lipi de el și începu să tremure din tot trupul, iar el răspunse imediat cu o forță ce îi tăie aproape respirația. Stephen prelungi mângâierile preludiului până când ea începu să se zvârcolească, pradă unei excitații puternice. Apoi, incredibil, el se opri și o privi.

-Miroși a dimineață și a flori! îmi place să-ți simt trupul în brațele mele și îmi place cât de bine mă simt cu tine. Ochii ei îl fixară cu intensitate când înțelese sensul cuvintelor lui.

-Nu-i așa că ne potrivim?

-Ne potrivim atât de bine, că atunci când sunt cu tine, nu aș mai vrea să plec. Iar când nu sunt cu tine, aș vrea să fiu. Dorința o sufoca, dar, treptat, strălucirea ochilor ei se stinse.

-Este absolut imposibil!

-Convinge-mă,Lea!În oftatul ei,pasiunea se amesteca cu neliniștea.Îl îmbrățișa cu brațele și cu picioarele și-lăsă s-o pătrundă.

-Nu acum.

Purtând rochia roșie din ajun și colierul de perle la gât,Lea se plimba în jurul lacului,cu capul plecat și cu mintea răvășită.Când se treziseră,după ce făcuseră din nou dragoste dimineța,Stephen îi spuse că trebuia să dea câteva telefoane.

Câteva zile la rând fusese în întregime al ei.Acum era geloasă,simțindu-se amenințată de faptul că el intră în legătură cu ceea ce numea cealaltă parte a vieții lui, chiar dacă îi spusese de nenumărate ori că relația lor era mult prea complicată ca să dureze.Îi fusese foarte ușor să accepte prezența lui,aproape permanentă,lângă ea.Acum însă își dădea seama cu toată limpezimea că el era un personaj important,cu afaceri care aveau nevoie de prezența lui și cu o viață complet diferită acolo,la Dallas,cu mulți prieteni și multe relații.

Nu fusese în stare să rămână în casă,în timp ce el telefona și,în ciuda protestelor lui Stephen,insistase să iasă la plimbare.Jucându-se cu perlele de la gât,Lea încercă să se autoconvingă că totul va fi în ordine,dar nu reușea.

-Lea,draga mea,dar ce colier extraordinar ai!

Îi trebui puțin timp pentru ca să-și dea seama a cui era vocea și să înțeleagă sensul celor spuse.Se uită și o zări pe Jane Scoggins,o femeie care tocmai ieșise la pensie după o carieră de treizeci de ani la liceul din Sunnyvale.

-Bună dimineța,domnișoară Scoggins.Ce faceți aici,lângă lac,de dimineță?

-Puțină mișcare,draga mea.Cu fiecare an ce trece,îmi vine tot mai greu să mă forțez să fac puțină mișcare.Colierul acesta este pur și simplu frumos!

-Mulțumesc.Femeia înaltă și robustă luă perlele în mână și se uită cu atenție la ele prin ochelari.

-Nu oricine poate purta perle,știi? Unele femei au o transpirație prea acidă,așa că le pierd luciul.Dar perlele acestea au un luciu minunat.Ți se potrivesc de minune.Ea lăsă colierul din mână și continuă: Altfel,ce-ai mai făcut,draga mea? Faci o treabă bună la postul acela de radio.Îl ascult tot timpul.Sigur,nu prea ai ce face când ești la pensie.Vorbea cu același ton profesoral,puțin afectat.Făcu o pauză ca să-și regleze respirația.Lea profită și spuse:

-Mulțumesc.

-Tu ai fost una dintre cele mai bune eleve ale mele.Aș fi vrut să mai pot preda,dar consiliul didactic are regulile acestea stupide privind pensionarea.Bătrânețea e infernală.Tineretea e totul! Bucură-te de ea cât poți,zise

domnișoara Scoggind cu regret. Apoi adăugă: Cred că ar fi mai bine să mă întorc și s-o iau spre casă. Nu pot să merg mai departe. Îl invidiez pe Gary Mercer! Numele acesta o făcu pe Lea să devină nu atentă.

-Gary Mercer?

-El face jogging. Cu o precizie de ceasornic. Trece pe lângă casa mea pe la ora zece în fiecare seară, apoi cotește pe după colțul blocului și e îndreaptă spre capătul străzii. Nu pot să mă culc înainte de ora unu noaptea, așa că stau în camera mea din față și cos, deci pot să-l văd în fiecare seară pe la zece. Dar o dată, serile trecute, a făcut jogging la miezul nopții. Clătină din cap uimită. De unde are atâta energie? În noaptea aceea a luat-o însă drept spre lac.

-A venit aici, la lac? Vă amintiți precis când anume a fost asta?

-Sunt bătrână, draga mea. Nu mai pot să dorm cum dormeam altădată, dar nu mi-am pierdut memoria! În afară de aceasta, era în noaptea aceea când a fost omorâtă sărăcuța de Sheila Donaldson. Groaznică tragedie! Poate că am greșit că nu am făcut jogging în tinerețe. Desigur, pe atunci tinerele doamne nu alergau. La revedere, draga mea! Mă bucur că te-am văzut. Să faci în continuare treabă bună la radio.

-La revedere, domnișoară Scoggins.

Pneurile mașinii lui Stephen scârțâiră pe prundiș, oprindu-se în fața casei lui Gary Mercer. Acesta se afla pe terasa din față cu o bere în mână.

-E cam devreme pentru el să bea bere la ora asta, zise Stephen, oprind motorul. Și nu pare bucuros de venirea noastră.

-N-am ce să-i fac! La vizita noastră anterioară, am lăsat ca simpatia mea pentru el să-mi întunece judecata. Nu mă interesa decât dacă el o omorâse sau nu pe Sheila. Când am ajuns la concluzia că nu, am uitat să-i pun o întrebare importantă. Lea deschise portiera dar, înainte să se dea jos, se uită la Stephen și-l întrebă: Crezi că am greșit în ceea ce-l privește pe Gary? Crezi că se poate s-o fi omorât-o pe Sheila?

-Tot ce știu este că cineva a omorât-o. Dacă nu Rafael a omorât-o și nici Robert nu a fost ucigașul, atunci cel ce stă acum pe terasă trebuie să fie unul dintre suspecți. Ar fi putut avea o mulțime de motive. Poate că el și Sheila s-au certat în legătură cu Rafael. Poate că în ultima clipă ea nu a mai vrut să plece cu el din oraș. Ea dădu din cap și coborî din mașină.

-Bună dimineața, Gary!

-Ce vrei? Judecând după tonul răstit cu care îi vorbise, băuse mai mult decât o singură bere, se gândi ea în timp ce străbătea curtea îndreptându-se spre treptele

terasei.Observă prezența în spatele ei și-i fu recunoscătoare.Nu ezitase absolut deloc când năvălise în biroul lui și-l târâse după ea.

-Trebuie să-ți pun o întrebare,Gary.

-Nu vreau să mai vorbesc despre Sheila,dacă de asta te afli aici.E mult prea dureros!

-Dar vrei ca ucigașul ei să fie prins,nu-i așa? Ochii și vocea lui erau tulburi.

-A fost prins deja,Lea.Știe toată lumea din oraș,numai tu nu știi.

Mâinile calde ale lui Stephen o strângeau de braț,ceea ce avu un efect liniștitor.

Se sprijini de el,aproape în mod inconștient.

-Gary,trebuie să știu dacă ai fost la cabană în noaptea în care Sheila a fost omorâtă.El făcu o strâmbătură și sorbi o gură bună de bere.

-Da,am fost,răspunse el încet.Am ajuns acolo,l-am văzut pe țiganul acela plecând,am intrat și am găsit-o zăcând pe jos.Nici nu a fost nevoie s-o ating ca să știu că era moartă.N-am putut să suport.Adică,o văzusem la bălci în urmă cu câteva ore.Era atât de fericită,de vie! Și apoi o vedeam zăcând acolo...Privi în lături,cu dinții în cleștați.Pur și simplu nu am putut să suport!Am fugit.

Se îndepărtă de Stephen și urcă treptele terasei.Punând o mână pe umărul lui,îngenunche lângă scaunul pe care ședea.

-De ce te-ai dus acolo,întâi? Te rugase să te întâlnești cu ea acolo?

-Nu,nu chiar.Din cauza bălciului,mi-am făcut jogging-ul mai târziu ca de obicei și m-am decis să alerg până la casa ei ca să văd dacă se întorsese de la întâlnirea pe care o avea la cabana de pescuit.Ușa garajului era deschisă și garajul era gol,așa că primul impuls a fost să alerg până acolo ca s-o văd.

-Ai spus șerifului ceva din toate astea? El sorbi încă o gură de bere.

-Am considerat că nu aveam nici un motiv ca să mă implic și toate motivele să stau deoparte Era moartă și,o dată cu ea,planurile noastre nimeni nu cunoștea secretul nostru.Am presupus că trebuia să continui să trăiesc și să muncesc în acest oraș.Glasul i se stinse.Eram prea distrus în acea seară ca să mai fac altceva decât să mă întorc acasă.Dar în dimineața următoare am dat un telefon anonim la biroul șerifului și le-am spus că Rafael fusese acolo.O privi,cu o expresie de mânie pe chip.I-am spus de asemenea șerifului despre legătura Sheilei cu Rafael.Părerea mea este că el s-a înfuriat pe ea și a omorât-o după ce ea îi spusese despre noi.Este singura explicație logică.*Dar nu era așa,se gândi Lea.*

CAPITOLUL 6

Șezând cu picioarele încrucișate pe podea în dormitorul ei, Lea privea perlele pe care le ținea în mâini. Trecuse pe acasă ca să facă un duș și să se schimbe. Purta acum o rochie decoltată, de bumbac, de culoare turcoaz.

-Lea, întrebă Stephen, ce faci? Ridică privirile. El ședea liniștit în fotoliul maro din hol, tapisat cu catifea plușată, roz-aprins. Îi stătea bine acolo, reflectă ea. Apoi răspunse:

-Mă frământ!

-Te frământă?

-E vorba de perle. De când Zara mi le-a dat, parcă am simțit că mă îndrumează!

-Totul e în închipuirea ta.

-Nu. Stai și ascultă! Aruncă perlele pe pat și se dădu mai aproape de el. Voi lăsa la o parte acum partea care ne privește pe noi doi, zise ea, deoarece... în fine! Mă refer doar la felul în care perlele mă fac să deosebesc minciuna de adevăr și să-l descopăr pe asasin. El clătină din cap.

-Lea...

-Dar gândește-te, Stephen! M-am dus să-l vizitez pe Robert, pentru că el părea cel mai probabil suspect și am dat de o pistă falsă. În dimineața următoare nu aveam nici o idee ce voi face. Dar apoi am descoperit că încuietorea colierului era pe punctul să se rupă și a trebuit să-l duc la bijutier. Acolo am aflat că Sheila se interesase de inele bărbătești și acest fapt ne-a condus în cele din urmă, prin Dorian, la Gary. Și el a părut a fi o pistă falsă, dar până azi-dimineață, când domnișoara Scoggins m-a oprit ca să-mi admire colierul, scăpând o remarcă ce ne-a trimis iar la Gary.

-Dar nu am aflat nimic. Sau, se corectă el, am aflat că Gary a dat cel de-al doilea telefon șerifului. Aceasta ar fi putut să fie o încercare din partea lui ca să arunce vina asupra lui Rafael, dar pe noi nu ne ajută cu nimic. Ea își mușcă buza.

-Nu știu. Mi se pare că perlele mă îndrumează în continuare spre el. Simt că în cele spuse de el e ceva semnificativ, dar eu nu reușesc să descopăr ce anume.

-Draga mea, îți dai seama ce ciudat suna toate astea?

Ochii ei negri îl priveau grav.

-Sunt sigură că pentru tine așa par, dar chiar și cu logica ta și cu nevoia asta a ta ca toate să aibă un sens, trebuie să recunoști că viața ascunde o mulțime de mistere.

-Recunosc, dar...

-În seara în care ne-am întâlnit prima dată, Zara mi-a amintit că eu venisem în contact ani de zile cu mentalitatea mistică a țiganilor.

Cred că de aceea pot să cred în magie.El se întinse,o apucă și o trase spre el, astfel încât să stea acum în genunchi în fața lui.

-Dacă ai crede în noi doi!Ea zâmbi ușor.

-A,ceea ce este între noi doi,acum pare ceva real,nu?

-Așa e,răspunse el cu însuflețire.Și ceea ce simțim noi unul pentru altul nu poate fi contestat.Zâmbetul ei pieri treptat.

-Îți aduci aminte de roata aceea în care ne-am dat la bâlci?

-Sigur că da.

-Mă simt de parcă nu m-am dat jos încă din ea.Sunt când sus,când jos,totul e neclar,dar uneori lucrurile sunt totuși atât de clare că sar în ochi.El gemu.

-Lea,ești o creatură fabuloasă! Nu știu dacă aș putea înțelege vreodată pe deplin ce e în mintea ta!Neștiind ce să spună,ea îl îmbrățișă cu dragoste.Când,în sfârșit, se desprinse din îmbrățișare,el o mângâie pe păr și pe obraz.

-Încă nu ți-am spus ceva ce voiam să-ți spun de mult.Dintr-o dată ea se crispă.

-Nu-i nimic rău,nu te teme,o tachină el cu duioșie.Doar că azi trebuie să mă întorc la Dallas.De fapt,trebuia să fi plecat acum o oră.O năpădiră iar vechiile senzații de teamă și neliniște.Se ridică în picioare,se îndreptă spre centrul camerei și se uită buimăcită în jurul ei.El se ridică și veni îndată lângă ea.

-Încă nu e nici ora doisprezece.Îmi vor trebui două ore ca să ajung.Voi sta câteva ore la birou și diseară voi fi înapoi.

-E-n regulă.Nu-i nimic! Ea își încrucișă brațele,încercând să lupte împotriva senzației de frig interior.Știu că ai responsabilități.Am știut tot timpul.Era doar o chestiune de timp.O luă în brațe și o legănă.

-Am spus că mă voi întoarce diseară și așa va fi.Nu te părăsesc.Mă duc,pur și simplu,la Dallas,pentru că am puțină treabă.Îi vorbea blând,zâmbindu-i tandru și mângâind-o liniștitor pe spate.Continuă: Nu mi-ai spus tu prea multe,dar am putut să-mi închipui și singur.Un lucru e clar pentru mine,ai avut parte în viață de atâta respingere,încât ți-e teamă să recunoști cât de mult te iubesc.Dar e adevărat că te iubesc,Lea! Și întotdeauna mă voi întoarce la tine!

Ea asculta cu atenție și descoperi că dorea din toată inima să-l creadă.Poate a dori să crezi e primul pas spre a crede cu adevărat,se gândi ea.Puțin mai încrezătoare,se dădu un pas înapoi și-l privi.

-Îmi va fi dor de tine.

-Vino și tu cu mine!Ea refuză,clătinând din cap.

-Nu pot.Trebuie să stau de vorbă cu Zara.El ezită.

-Te vei descurca,nu?

-De ce nu?

-Nu-mi place ideea că vei continua singură ancheta asta.Ar putea să devină periculos.

-Dacă crezi că este periculos,înseamnă că,după părerea ta,criminalul circulă liber,în timp ce Rafael stă în închisoare pentru ceva ce n-a făcut!El zâmbi.

-Știi să fii foarte convingătoare! Ea nu era satisfăcută.

-Dar și tu crezi că Rafael e nevinovat? El oftă.

-Nu am nici o dovadă clară,fermă în sprijinul nevinovăției lui,dar,într-adevăr, cred că nu el a omorât-o pe Sheila.O expresie de fericire se așternu pe fața ei.

-Ei bine.Îmi va fi dor de tine!

-Ar fi bine să-ți fie,zise el,sărutând-o.

Ca întotdeauna,simplul fapt de a merge împreună cu Zara în cortul ei o făcea pe Lea să se simtă mai bine.Astăzi,încă nu fuseseră aprinse lumânările,iar razele soarelui se filtrau prin pânza colorată a cortului,învăluind totul într-o lumină aurie,inclusiv pe cele două femei,care ședeau alături pe pat,și rochia pe care Lea o ținea în mâini.Lea se uita cu încântare și admirație la această adevărată creație.Corsajul era presărat cu stelute de paiete roșii,iar fusta era croită din clini de mătase roșie,roz și mov.

-Niciodată nu mi-ai făcut o rochie atât de frumoasă!

-Am vrut să ai o rochie deosebită.

-E mai mult decât deosebită,mult mai mult.Îmi place.Nu-mi pot imagina ceva mai fastuos!

-Ai aici și pantofi asortați cu toc înalt.Din tonul Zarei se deslușea că era foarte mulțumită de faptul că rochia îi plăcuse fetei.Lea chicoti.

-Când mă gândesc că tu ești cea care mi-a dezvăluit plăcerea de a merge desculță!Zara dădu din umeri.

-Sunt unele ocazii în care...

-Nu știu ce ocazie aș putea avea.Nu mă duc niciodată nicăieri unde aș putea purta așa ceva.

-Acest aspect nu trebuie să te preocupe.Ocazia se va ivi de la sine,sunt sigură.

-Zara,dar nu trebuie să-ți cheltuiești astfel banii pentru mine!

-Ei,tu ești copila mea.Dacă e nevoie,îți fac haine.Hai să vorbim acum despre motivul care te-a adus aici.Zara zâmbi.Ai venit să mă întrebi despre perle,nu-i așa? Faptul că Zara ghicise de ce venise,nu o mai mira pe Lea.

-Cred că nu mi-ai spus tot ce știi despre acest colier.

-Ai dreptate.

-Dar de ce,Zara? De ce mi-ai ascuns unele lucruri?

-Pentru că noi am așteptat ca perlele să-și împlinescă menirea.

-Noi?

-Noi,țigani,descindem dintr-un trib de nomazi.Cine poate spune când și unde am apărut? Sau cine suntem noi în realitate? Nu e important să știm!

-Dar ce e important?

-Perlele.Le avem de peste două mii cinci sute de ani,dar nu fără întrerupere! Dispar pentru perioade lungi de timp,dar când poporul nostru e în pericol,perlele își fac întotdeauna apariția.De data asta,când și-au făcut apariția,am știut că trebuia să ne pregătim,pentru că vom avea ne-cazuri.Lea știa că nu poate să pună sub semnul îndoielii ce auzea,dar cu toate astea...

-Vrei să spui că într-o zi vor dispărea din nou,pur și simplu.

-Da.Într-o zi vor dispărea din nou.

-Și ai știut că perlele au apărut ca să vă ajute?

-Asta e istoria noastră.

-E incredibil.Se uită la perlele-care zăceau deasupra rochiei cu paiete pe care o ținea în poală.Perlele și paietele păreau că se completeau,paietele împrumutând de la perle strălucirea irizată,iar perlele,o nuanță de roz mai accentuată.Brusc,o străfulgera un gând și zise: Dar de ce mi-ai dat mie colierul ăsta?

-Pentru că ai inimă curată,copila mea,și noi te considerăm de-a noastră.Știam că ne vei ajuta dacă vom avea nevoie.Când Rafael a fost arestat,am știut că avusesem dreptate: eram niște străini în acest oraș.Nimeni nu ne spunea nimic.În afară de asta,un țigan nu are nici o șansă în fața unui tribunal al albilor.Tu erai singura care-ne putea ajuta.

-Nu știu cât am putut să vă fiu de ajutor,Zara.Am descoperit unele lucruri,dar nu sunt sigură dacă astfel m-am apropiat cu ceva de găsirea aceluia care a omorât-o pe Sheila.Zara o mângâie pe mână.

-Nu trebuie să fii îngrijorată.Eu nu sunt și nici Rafael nu este.Perlele își vor îndeplini menirea lor.

-Sunt îngrijorată pentru el.Locul acela îi apasă.

-Dar el știe că va fi curând liber.

-Aș vrea să am credința ta.

-Ai tot ce-ți trebuie.Chiar dacă tu nu ești conștientă,sufletul tău vibrează în acord cu energia mistică a universului.Lea făcu o grimasă.

-Stephen ți-ar spune că sunt chiar prea în acord cu...Săracul,cred că l-am înnebunit cu chestiile astea!

-Cine e Stephen? A,bărbatul cu păr șaten de care mi-ai vorbit.

În ochii ei negri apăru incertitudinea.

-Zara,în legătură cu Stephen...Tu mi-ai făcut o prezicere când mi-ai dăruit perlele și se pare că ea s-a îndeplinit.În seara în care l-am cunoscut m-am simțit altfel,parcă schimbată.De atunci viața mea s-a transformat,în toate sensurile.Mai este și faptul concret și uluitor că m-am îndrăgostit de Stephen.Dar trebuie să știu în ce măsură perlele au un rol în toate astea.

-Tu trebuie să hotărăști.

-Zara!Bătrâna ridică mâna.

-Nu,am spus tot ce pot să spun.

-Tot ce poți sau tot ce vrei să spui?

-E bine,merge,afirmă Pat bucuroasă.Veniturile noastre au crescut.Acum,noua conducere administrativă va fi mulțumită.

-Ai făcut treabă foarte bună,asta e sigur,spuse Lea,analizând situația comenzilor pe care Pat le obținuse în ultimele zile.Mă bucur că m-am decis să trec pe la radio.

-Margaret mi-a povestit despre omul acela oribil,contabilul,adăugă Pat când Lea se uită la ea întrebătoare.Spunea că n-a stat prea mult aici și nu am știut dacă asta înseamnă că e bine sau rău.

-Nici eu nu știu,zise Lea indiferentă,apoi adăugă pe un ton mai serios: Nu știu ce să spun în legătură cu acest subiect.După cum știi,am fost foarte preocupată ca să încerc să găsesc ceva care să-l ajute pe Rafael să scape de învinuirea că a omorât-o pe Sheila.Dar de îndată ce Rafael va fi pus în libertate,intenționez să prezint această situație...conducerii.Sper că el,vreau să spun conducerea,va fi la fel de impresionată ca mine.Până atunci,mi s-a dat să înțeleg că TCIC nu va lua nici o măsură nefavorabilă.

-Asta înseamnă ceva,oricum.Știi,am fost plăcut impresionată de reacția pe care am constatat-o.În oraș s-a auzit că TCIC a cumpărat postul și oamenii nu vor nici ei,la fel ca noi,să-l piardă.

-E încurajator să afli că oamenilor le place ce facem noi aici.Pat se foi pe scaun și spuse:

-Nu mai rezist,trebuie să te întreb.Lea râse văzând expresia de mare curiozitate de pe fața tinerei femei.

-Pot să-ți spun încă de pe acum că nu-ți pot da nici un răspuns,

-Despre asta vei putea să mă lămurești,pentru că e în legătură cu colierul.Nu am putut să-mi iau ochii de la el și să nu-l ating,e splendid.De undo l-ai luat? L-ai cumpărat sau l-ai primit cadou? Dacă l-ai cumpărat,cât te-a costat? Vreau să

spun,mi-aș putea permite și eu așa ceva? Iar dacă ți i-a dăruit cineva,pestru numele lui Dumnezeu,spune-mi cine e? Brusc,Pat zâmbi și respiră adânc.Ia uită-te la mine,parcă am fi la un interogatoriu.Cred că poți să-ți dai seama că am un prieten ajutor de șerif...Lea o privi pe Pat.

-Asta e.Doamne,oare de ce nu m-am gândit până acum? Luă telefonul și-l împinse pe masă ca să poată fi la îndemâna tinerei femei.Fă-mi,te rog,o mare favoare!

Încheieturile balansoarului scârțâiau,în timp ce Lea,cu piciorul,îl făcea să se miște înainte și înapoi.Nu știa de cât timp ședea acolo,cu privirea ațintită spre drumul ce trecea prin fața casei ei,dar știa că se însera când ieșise pe terasă,iar acum era noapte.Stephen va veni,își spunea mereu în sinea ei.Spusesese că se va întoarce și se va ține de cuvânt! în depărtare apăru lumina unor faruri.Pulsul i se accelerează,dar farurile trecură mai departe și dispărură pe șosea.Va veni,repeta ea în gând,și nu-și putea explica de ce era atât de convinsă.

Absentă,apucă o perlă și o frecă între degete Dacă n-ar fi Rafael la închisoare! Dar se apropia de aflarea adevărului.Simțea acest lucru.Spera că dacă mâine totul va merge bine,va afla ce dorea să știe.

Apăru altă pereche de faruri.Colierul îi sclipi în mână și se aranja cuminte pe corsajul rochiei turcoaz.Forțându-se să rămână liniștită,urmări cum mașina își încetineea viteza și cotea spre casa ei.*Mercedes-ul* se opri în fața casei,motorul se opri și Stephen își făcu apariția.Lea făcu un salt și se repezi pe terasă în întâmpinarea lui.Râzând,el o luă în brațe.

-Ți-am spus că mă voi întoarce!

-Te-am așteptat.

-Da? O sărută pe gură.Aș fi sosit mai de vreme,dar a fost o gâtuire de circulație la ieșirea din Dallas.Pe drum spre Sunnyvale am hotărât ca trebuie să-mi cumpăr un elicopter.Ea se dădu înapoi îngrozită.

-O,nu...

-Va fi cu siguranță convenabil.Aș reduce mult timpul pierdut pe drum între...

-Dar ai zbura! El îi surâse.

-Nu-i o idee bună,nu? Bine,renunț deocamdată.Privi spre casă.N-ai aprins lumina? Uimită,ea îi urmări privirea.

-Ce-ai spus?

-N-ai aprins nici o lumină.

-Nici nu mi-a trecut prin minte.Îl luă de mână și-l conduse pe scări sus,pe terasă.Trăgându-l lângă ea pe balansoar,întrebă: Mâine trebuie să te întorci la Dallas?

-Nu,am aranjat să nu mă duc câteva zile.Făcu o pauză,de teamă că ceea ce urma să spună ar putea s-o deranjeze.La lumina palidă a lunii îi putea distinge trăsăturile,dar voia să-i poată vedea fiecare reacție.De ce să nu aprindem lumina?

-De ce? E așa de bine și liniște!

-În tine e liniște,Lea,dar nu și în jurul tău.Ea reflectă la cele spuse.

-Nu-i întotdeauna adevărat.El se ridică și aprinse lumina pe terasă și apoi se așeză.

-A trecut mult timp,fără să-ți pot vedea fața.Te superi? Ea surâse.

-Cum aş putea să mă supăr dacă pui problema așa?

O apucă ușor de obraz și-i întoarse fața spre el.Încercă să-și controleze dorința și puse în sărutul pe care i-l dădu toată puritatea de care era în stare.Stratagama îi reuși doar până la un punct,pentru că în momentul imediat următor dorința îl luă sub imperiul ei,făcându-i sângele să-i pulseze în vene și să-i amintească cât de mult o dorea,întrerupse sărutul și o mângâie duios pe obraz.

-Am vești bune.

-Ce vești? Ochii ei negri străluceau de dragoste și încredere.

-Am vorbit cu câțiva prieteni azi după-amiază și ei mi-au amintit că plănuisem să dau o petrecere pentru a-mi inaugura noua mea casă.O simți cum se crispează și,în mod deliberat,chicoti ușor.De fapt,m-au amenințat că vor fi aici vineri seară chiar și neinvitați.Cred deci că vom avea o petrecere poimâine seară.Va fi vesel,nu crezi? Lea nu putea răspunde.Teama și neliniștea,două senzații care-i erau atât de familiare,o paralizau.Punându-i mâna pe umărul gol,Stephen îi simți pielea umedă.

-Știu că ești îngrijorată de soarta lui Rafael și probabil nu prea ai chef de petrecere,dar tu nu va trebui să faci nimic altceva decât să vii și să încerci să te simți bine.Secretara mea va face invitațiile și voi comanda pregătirile necesare unei firme de servicii pentru acasă.Se strădui să adopte un ton cât mai vesel.Și firește,adăugă el,voi aranja cu o firmă din Sunnyvale.Am învățat lecția!

Lea se strădui să comande propriului ei trup să revină la starea normală.Oare Stephen nu a înțeles? Ea a crezut din toată inima că singurul motiv pentru care se îndrăgostise de el era faptul că n-o cunoștea și nu avea nici o idee preconcepută despre ea.Asta și perlele...

Dar acum vor veni prietenii lui și el dorea ca ea să-i cunoască.Trăise ani de zile ca o străină într-un orășel populat cu oameni care erau,probabil,la fel ca prietenii lui.Dar dacă oamenii aceștia,pe care el în mod evident îi admira și față de care avea afecțiune,vor vedea că ea e altfel decât toată lumea?

Dacă o vor trata ca pe o intrusă? Oare ce va crede atunci Stephen despre ea? N-o va disprețui?

Simțea o greutate în piept și respira anevoie. Apucă repede perlele în mână.

-Lea, stau lângă tine, te ating, dar tu nu ești aici, cu mine! Te-ai retras într-o cochilie din care refuzi să mai ieși. Spune-mi ce ai pe suflet?

Ea respiră greu, de câteva ori, până când plămâni reîncepură să funcționeze normal.

-Prietenii tăi sunt cu toții normali, reuși ea să articuleze într-un târziu. El o privi ciudat și ea continuă: în seara în care ne-am cunoscut, ai spus că nu cunoști decât oameni normali.

-Sunt oameni foarte drăguți.

-Sunt sigură că sunt drăguți, zise ea cu mare îndoială.

O luă în brațe și o făcu să se întoarcă cu tot corpul spre el.

-Nu te voi minți. Aș fi putut să le spun să nu vină. De fapt, așa am și făcut. Dar apoi mi-am dat seama că ar fi bine pentru tine să-mi cunoști prietenii, în mintea ta s-a întipărit ideea că între noi există o uriașă prăpastie, o mare deosebire de experiență și de stil de viață. Nu pot să neg că în relația asta a noastră venim, fiecare, cu elemente diferite. Dar tocmai din această cauză totul e mai interesant și ar fi o greșală să privești toate astea ca pe un obstacol greu de trecut. Datorită cunoștințelor noastre diferite, putem învăța unul de la celălalt și putem să ne facem viața mai frumoasă, mai plină.

-Tu chiar așa crezi, nu?

-Da, și nu voi înceta să cred altfel până când te voi face și pe tine să crezi la fel.

Ea se ridică, păși până la capătul terasei și se rezemă cu umărul de un stâlp. Inima îi bătea ne-regulat, dar cel puțin respira mai ușor.

-Cred că pot să încerc. El veni lângă ea și-i puse mâinile pe umeri.

-Ești minunată, zise el. O făcuse să fie de acord cu ceea ce dorea, așa că se hotărî că e mai bine să înceteze discuțiile despre petrecere. Mi-e foame, îi zise.

-Ție ți-e mereu foame, spuse ea sarcastic.

-Doar la ora mesei, pe care tu ai tendința s-o uiți. Ai vrea să mergem să mâncăm undeva? Sau să mergem la mine și să fac eu ceva la grătar?

-Aș rămâne mai bine aici.

-Bine, atunci mă duc la magazin și...

-Nu. Ea întoarse capul și-l privi peste umăr. Vreau să dorm singură în noaptea asta. El se încruntă.

-Mi se pare mie sau iar fugi de mine?

-Nu. Doar că am nevoie să fiu singură în seara asta.

-Lea...

-Te rog, Stephen. Încearcă să înțelegi. Nu are nici o legătură cu tine.

El vru s-o contrazică. Ar fi dorit să rămână la ea, s-o țină în brațe toată noaptea, să se asigure că nu fugea iar de el. Dar expresia categorică de pe fața ei îl convinsese că nu va fi în stare s-o facă să-și schimbe hotărârea. Renunță și plecă. Lea întinse o pătură sub cerul liber, își adună toate rezervele de tihnă pe care le mai găsi în ea și adormi.

CAPITOLUL 7

Tim McCafferty deschise ușa din spate a închisorii în care Lea bătea insistent și cercetă aleea ca să se asigure că nu-i vedea nimeni.

-Pentru Dumnezeu, Tim, lasă-mă să intru. El deschise doar ușa atât cât ea să se poată strecura înăuntru, apoi o închise cu un oftat de ușurare.

-Nimeni nu trebuie să știe că ești aici.

-Înțeleg și-ți sunt recunoscătoare pentru adest lucru.

-Singurul motiv pentru care vei putea să arunci o privire în raportul cu privire la crimă este faptul că m-a rugat Pat. Aș putea să-mi pierd slujba. Știi câte legi încalc, făcând asta?

-Nu prea, dar așa cum am spus, îți sunt recunoscătoare. Crezi că poți să-mi dai o ceașcă cu cafea? La ora șase după-amiază trupul meu are nevoie de cofeină.

-Pentru Dumnezeu, Lea, citește raportul și pleacă!

-Bine, bine. Unde e? Îi făcu semn să-l urmeze într-un birou mic, neocupat de nimeni, și-i arătă o masă pe care nu era altceva decât un dosar maro.

-Stai aici și ține ușa închisă. Voi veni eu să te scot de aici în zece minute.

Ea se așeză la masă, trase dosarul spre ea și începu să citească o descriere detaliată a ceea ce polițiștii descoperiseră când au ajuns la cabană. Erau notate poziția și starea cadavrului, ca și sta-rea încăperii în care fusese descoperit. Se pare că încăperea era în ordine. În raport erau, de ase menea, enumerate lucrurile din geanta Sheilei, ce fusese găsită deschisă lângă corpul ei neînsuflețit: o pudră compactă, un pieptăne, un ruj de buze, chei de mașină, o chitanță de la curățătorie, un carnet de cecuri și un mic pachetel cu șervețele. Deci nimic neobișnuit, conchise Lea. După ridicarea și analizarea amprentelor, fuseseră găsite patru seturi: ale Sheilei, ale lui Robert Donaldson, ale lui Rafael și unele neidentificate. Ale lui Gary S Mercer, se gândi Lea, și se întoarse la declarație, care arăta că, cercetându-se zona din jurul cabanei, nu se găsisese nimic. În sfârșit, mai erau raportul procurorului și un set de fotografii ale cadavrului, închise dosarul, impresionată de raportul medicului legist și de fotografii, exact când Tim intră în

cameră.

-Ți-am adus cafea,zise el,oferindu-i un păhărel de plastic plin cu cafea caldă. Sper că-ți place fără lapte.Ai găsit ceva care să-ți folosească pentru a-l ajuta pe prietenul tău? Ea clătină din cap.

-Nu știu.Totul pare atât de laconic,de sec,dar nu pot să nu mă gândesc că există poate ceva ce eu nu reușesc să observ.

-Mie mi se pare că e un caz clar,Lea.Poate că ar trebui să te scutești de alte necazuri și să admiți că Rafael a omorât-o.Ea se ridică de la masă.

-Mulțumesc pentru cafea,Tim.Și încă o dată,pentru că te-ai abătut de la reguli.

-M-am abătut? Lea,dar le-am făcut praf! Deodată,fața lui se luminează de un zâmbet și continuă: Dar aș face orice pentru Pat! E grozavă,nu crezi?

Lea zâmbi.

-Da,desigur.Odată ajunsă afară,pe alee,Lea se îndreptă automat spre colțul clădirii.Sorbind din cafea,se gândea din nou la ceea ce tocmai citise,încercând să le lege de ceea ce aflase anterior.Ajunsă în fața clădirii,dădu colțul și se îndreptă spre lac.Oare ce anume nu-i dădea pace? se întrebă ea.Era ceva confuz,de care nu era conștientă,ceva ce,dacă și-ar fi putut da seama,ar fi...își pierdu complet șirul gândurilor când se ciocni de Robert Donaldson.

-Fii atentă! La dracu',uite ce mi-ai făcut! zise el.Ea privi îngrozită cămașa albă și costumul gri stropite acum de cafea.Își pipăi cu o mișcare protectoare colierul de la gât,dar nici perlele,nici rochia albastră pe care o purta nu fuseseră stropite

-Îmi pare grozav de rău.Nu eram atentă.

-Asta e evident.Acum trebuie să mă duc acasă să mă schimb.Ea își îndreptă spatele.

-Am spus că-mi pare rău.Și dacă îmi vei trimite nota de plată de la curățătorie,o voi achita cu plăcere.

-Fii sigură că ți-o voi trimite.Dar ce faci pe aici atât de devreme? îl vizitezi pe prietenul tău,țiganul? Ea îl privi cu răceală.

-Nu,am ieșit doar ca să fac o plimbare de dimineață.

-Eu am venit aici cu un scop.Vreau să fiu sigur că nu există nici un obstacol și că ticălosul va fi acuzat de omor.Șeriful târăgănează punerea sub acuzare și vreau să știu de ce.

-Îți doresc o zi bună,Robert.Ea îi întoarse spatele și se îndreptă spre tabăra țiganilor.Își petrecu dimineața,vizitând-o pe Zara și discutând cu ea despre informațiile pe care le strânsese,în timp ce Zara o trată cu ceai și îi dădu tot felul de asigurări.Dar Lea nu mai vedea nici o posibilitate de a obține date noi și,dincolo de încrederea afișată de Zara,deslușea o neliniște crescând în legătură

cu soarta lui Rafael.Cu inima grea,Lea se îndreptă spre radio.Când intră în clădire,o găsi pe Margaret radiind de bucurie.

-Drăguțul acela de domn Tanner e în biroul tău!

În minte îi sună imediat un clopoțel de alarmă.

-Dar ce face acolo?

-A cerut să vadă registrele și după ce a explicat cine este,i le-am dat.Când observă paloarea de pe fața ei,adăugă: Sper că totul e în ordine! Mă refer la faptul că el e proprietarul postului și că pare foarte amabil.Mult mai amabil decât cealaltă persoană venită de la Dallas.

-Nu fi îngrijorată,Margaret.Ai procedat bine.Mă duc să văd dacă mai are nevoie de ceva.Se îndreptă spre biroul ei,cu o senzație neplăcută în stomac.Când deschise ușa,el ridica privirea de pe registrele răspândite pe masa ei de lucru și zâmbi.

-A,ai venit! Te așteptam..

-Văd.Închise ușa după ea.El se ridică,ocoli masa și se opri în fața ei,în mijlocul camerei.

-Unde ai fost azi-dimineață? Am trecut pe la tine pe acasă și,când am constatat că ai plecat,m-am decis să vin aici.

-Tocmai vin de la Zara.Înainte,am trecut pe la închisoare.

-L-ai vizitat pe Rafael?

-Nu,am citit raportul crimei.

-Da? își îngustă privirea și adăugă: Aș putea să știu cum ai reușit să pui mâna pe el?

-Nu poți.

-Bine,dacă nu se poate.Ai găsit ceva în raport care să-i poată fi de ajutor lui Rafael?

-Din păcate,nu.

-Îmi pare rău.

-Și mie.Îl ocoli și se uită pe masă.Stephen,aș fi vrut să-mi spui și mie că vii ca să te uiți în acte.Aveam impresia că între noi intervenise un acord tacit.Se întoarse ca să-l privească.Adică,continuă ea,credeam că vom lăsa deoparte,deocamdată, toate astea până când îl voi putea scoate pe Rafael din închisoare.

-E-n regulă,Lea.

-Nu,nu e.Registrele astea nu sunt complete,nu sunt aduse la zi.Și mai avem de trecut și alte comenzi.

-Nu mai vând postul de radio.

-Ce-ai spus?

-Nu mai vând postul de radio. Această posibilitate a dispărut complet când am văzut cât de mult înseamnă KSUN pentru tine. Ea tăcea, fără să-și poată exprima uluirea. El continuă: Pentru câ am avut timp....m-am gândit să arunc o privire peste ultima mea achiziție. Cred că era firesc să mă intereseze, tu nu crezi? Ca să-ți spun drept, nu mă interesa ce aveam să descopăr. Dacă ar fi existat un deficit, TCIC ar fi înscris pur și simplu KSUN la capitolul „posesiuni inutilizabile” și ai fi putut să-ți vezi de treabă în continuare ca și până acum. Dar am descoperit că ai făcut treabă foarte bună! Am vorbit și cu Margaret și cu omul din cabină, Harry Morrison.

-Harry a vorbit cu tine? Stephen dădu din cap afirmativ.

-Mi-a spus ce mult înseamnă pentru el slujba asta și cât de recunoscător îți este pentru că i-ai dat-o lui.

-Într-adevăr? Mie nu mi-a spus așa ceva niciodată.

-Ai făcut lucruri cu adevărat remarcabile aici, Lea. Ai angajat oameni care, din diverse motive, nu-și puteau găsi locul nicăieri în altă parte și le-ai dat totodată sentimentul propriei valori și utilități. Ai toată admirația mea!

Undeva, în subconștientul ei, dorise foarte mult să facă exact ce spunea el, dar nu și-a putut da seama cu precizie ce reușise să facă până nu auzise ce-i spunea el. Vorbele lui însemnau totul pentru ea. Simți că are lacrimi în ochi.

-Trebuie să te întreb ceva.

-Poți să mă întrebi orice, știi asta.

-Te-ai decis să păstrezi postul de radio doar din cauza relației dintre noi?

El nu se grăbi cu răspunsul.

-Da. Ea își strânse mâinile cu toată putere și le privea insistent. El o luă de bărbie și-i ridică fața în sus.

-Vrei să fii cinstit cu tine, nu? Ei bine, dacă nu aș fi ținut atât de mult la tine, nici nu aș fi ajuns să văd vreodată locul acesta și cu atât mai puțin să stau de vorbă cu Harry și cu Margaret. Astea sunt aspecte ce țin strict de afacerile mele.

-Atunci vreau să-ți pun o altă întrebare.

-Pune-mi-o.

-Când...dacă legătura noastră se va termina, ce vei face cu postul de radio?

-Te aștepti întotdeauna la ce e mai rău? Întrebă el încet. Atunci, dă-mi voie să te liniștesc. Am văzut postul de radio, l-am ascultat și am stat de vorbă cu Harry și cu Margaret. Nu-l voi vinde niciodată, atât timp cât va funcționa ca acum!

Sentimentul ei de ușurare era vizibil.

-Îți mulțumesc, Stephen. Ești un băiat bun. Ochii îi râdeau, dar pe fața lui se citi indignarea.

-Abia acum ți-ai dat seama? înclină capul și-l privi gânditoare.

-Recunosc că ai fost foarte generos,că te-ai purtat elegant cu mine.Bănuiesc că ai văzut ca așa și trebuie să te porți.Dar recunosc totodată că în tine mai există și o altă latură.Ai uneori un zâmbet ce-mi amintește de...un rechin! E adevărat,nu l-am mai văzut pe fața ta din acea prima seară,dar sunt sigură că-l poți afișa oricând!

-Lea,tu continui să mă uimești,fie într-un fel,fie într-altul.Mi-ai făcut o adevărată caracterizare,și încă una foarte corectă.În privința postului de radio,trebuie să mai știi un lucru.Uneori,deciziile mele de afaceri sunt foarte greu de luat,dar aici așa a fost să fie.A fost parcă ceva cât se poate de firesc.Iar în ceea ce te privește pe tine,te iubesc foarte mult și,deși nu mi-e ușor să fiu generos și răbdător,cu tine nu trebuie să fac nici un efort.Un zâmbet frumos îi luminează trăsăturile încordate ale feței.

-Și tu trebuie să știi un lucru,răspunse ea.Că nu m-aș fi îndrăgostit de tine dacă nu aș fi văzut că în fond ești bun.Numai că,te rog,pe mine să mă scutești de zâmbetul tău de rechin,da?

-O.K.O trase spre el și o ținu în brațe o bucată de vreme.De ce nu mergem să mâncăm ceva?

-Iar ești cu gândul la mâncare.

-E timpul să mâncăm.Pariez că ai sărit peste micul dejun.

-Da,adică...E o cafenea mică,unde am putea merge și unde se poate mânca un sandviș bun cu friptură.Până ajungem,aș vrea să-ți relatez ce scria în raport și să aflu părerea ta.Poate că tu vei fi în stare să observi ceva ce mie îmi scapă.

-E o idee bună.Mașina mea e afară.

-De ce nu mergem pe jos? La sugestia de a merge pe jos,el avu un gest de nerăbdare.

-Mi-e foame.Hai să luăm mașina.În drum spre cafenea,Lea îi prezentă în detaliu lui Stephen conținutul raportului despre crimă,îi vorbi despre starea camerei, amprentele găsite și poziția cadavrului.Pomeni și de poșeta răsturnată a Sheilei.Îi relată chiar și despre raportul procurorului.El îi aruncă o privire în timp ce parca mașina lângă cafenea.

-Probabil că ți-a fost greu să citești toate astea.Aș fi dorit să-mi fi spus în dimineața aceea,ca să te însoțesc.

-Tim ar fi fost de două ori mai nervos,dacă am fi fost amândoi.Apoi,trebuie să-ți spun că,literalmente,m-am ciocnit cu Robert Donaldson și am vărsat cafeaua pe el,adăugă ea.

-A făcut urât?

-S-a enervat pentru că i-am pătat cămașa și costumul.Mai este încă supărat pe Rafael.A spus că vrea să se asigure că nu va fi nici un impediment și că nu va putea să scape din cauza unui viciu de procedură.Sunt sigură că intenționează să încerce să facă presiuni asupra șerifului ca să-l pună sub acuzare pe Rafael.

-Hai să intrăm și să discutăm în amănunt tot ce știm.Poate că ne va fi de ajutor.

-Sper.Simt că e ceva care sare în ochi,dar mie îmi scapă.Se întoarse astfel încât să poată apuca mânerul portierei și,nu se știe cum,colierul de perle i se agăță de el.Automat,ea încercă să le salveze,dar,în același timp,făcu o mișcare greșită, trăgând și mai mult de el.

-La dracu!

-Mi-am agățat colierul de mânerul portierei.El râse.

-Liniștește-te,mașina asta nu vrea perlele tale.Apleacă-te puțin.

-Mașina...

-Ce?

-Ți-am spus că perlele păreau să indice spre Gary și că simțeam că el spune ceva semnificativ,de care eu nu îmi dau seama.Eliberă cât putu de repede și atent colierul din strânsoare,iar apoi,cu ochii sclipind de emoție,se întoarse spre el, adăugând: De mașină era vorba!

-Ce mașină!

-Gary ne-a spus că a alergat spre casa Sheilei,că nu a văzut mașina și că așa s-a hotărât să se ducă la lac.Deși nu a spus-o direct,mi se pare că din acțiunile lui reiese că credea că ea se dusesese cu mașina la cabană.Dacă o găseau,ar fi menționat lucrul acesta cu siguranță.Dar cheile mașinii erau în poșeta ei.Îți dai seama? El dădu din cap gânditor.

-Dacă mașina ei nu era în garaj și nici la cabană,atunci unde era?

-Exact.

-Poate că Robert s-a dus cu ea la birou.

-Ei au două mașini.Gary a spus că garajul era gol.Înseamnă că ambele mașini lipseau.

-Bine,deci să presupunem că ea s-a dus la cabană cu mașina.

-Atunci înseamnă că cineva a trebuit să duca mașina de la cabană la garaj,după ce ea a fost omorâtă.

-De ce după?

-Nu-mi pot imagina să fure cineva o mașina în Sunnyvale,dar chiar dacă ar fi așa,Sheila ar fi auzit că cineva i-a pornit mașina și ar fi ieșit afară ca să vadă ce se întâmpla.Deci,ar fi fost omorâtă afară.

-Ești sigură? Pentru o clipă,ea păru deconcertată.

-N-am auzit ca Robert să fi reclamat dispariția unei mașini.

-Ai fi putut auzi,dacă ar fi făcut-o?

-În condiții normale,da,aș fi auzit.KSUN are o emisiune de știri locale.Dar trebuie să recunosc că am pierdut legătura cu postul de radio.

-Deci,poate că a făcut reclamație.

-Hai să-l întrebăm.

-Acum?

-Acum.Este probabil în biroul lui.Îți arăt eu pe unde s-o iei.

-Mașina Sheilei e acasă,în garaj,sună răspunsul implacabil al lui Robert Donaldson.De unde ideea că ar fi fost furată?

-Pentru că nu se știe,se pare,unde se afla în momentul când Sheila a fost omorâtă,zise Lea.

-Te înșeli.Mașina a fost în garaj toată noaptea.Stephen interveni.

-Cum puteți ști acest lucru.Doar ați fost aici,la birou.

Privirea lui Robert era rece și tăioasă.

-Sheila se ducea adesea pe jos la lac.În afară de aceasta,când m-am întors, mașina era în garaj.Dacă credeți că era în altă parte în timpul omorului,vă sugerez să vorbiți cu ticălosul care se află acum arestat.Lea se mișcă pe scaun și puse mâna pe masă.

-Robert,soția ta a fost ucisă.Ai trecut prin clipe groaznice.Dar dacă există cea mai mică îndoială că Rafael ar fi ucis-o,înseamnă că adevăratul ucigaș se plimbă în libertate.Nu cred că tu vrei să fie liber,nu? Oare nu vrei să fii sigur că cel ce va fi judecat și condamnat este adevăratul asasin?

-Dar sunt deja sigur că așa va fi.Pumnul lui bătu cu putere în masă,Lea,zise el,pe numele lui Dumnezeu,dacă nu ai fi fost crescută ca una dintre țigăncile astea împutite,ai crede și tu că Rafael a omorât-o pe Sheila.El a fost văzut la locul crimei și bijuteriile pe care le purta ea au fost găsite în rulota lui.Ce dracu' mai vrei? Palidă și nemișcată,ea repetă:

-Vreau să-l găsesc pe cel ce a omorât-o pe soția ta.Și exact asta voi face,cu ajutorul sau fără ajutorul tău!Robert își împinse scaunul în spate și sări în picioare,roșu de furie.

-Atunci fă-o fără ajutorul meu,pe pentru că vreau să-ți spun ceva: am cooperat-cu șeriful,am vorbit cu tine de două ori până acum,răspunzând la toate întrebările tale tâmpite,dar acum s-a terminat!Sunt absolut conștient că lumea de pe aici credea că eu și Sheila nu aveam o căsnicie reușită,dar eu nu am considerat deloc așa.Acum ea nu mai este și eu trebuie să mă obișnuiesc cu acest fapt,ca și cu

modul brutal în care a fost omorâtă.Cu cât voi reuși să-mi reiau viața normală mai repede,cu atât mai bine.

-Înțeleg.

-Nici măcar nu poți începe să înțelegi.Și dacă mă vei mai deranja,te voi reclama șerifului pentru hărțuială.Acum scutește-mă de prezența ta.

Sertarul se închise cu un zgomot metalic și șeriful Johnson se întoarse spre Lea și Stephen.

-Ai avut ceva treabă,Lea.Ea îi relatase șerifului despre legătura lui Gary cu Sheila,după ce hotărâse că era important ca el să știe.

-Nimeni altcineva din oraș nu crede că Rafael e nevinovat.A trebuit să mă agit.Ezită,dar nu primi nici un răspuns.Gary a spus că garajul era gol,continuă ea.Robert spune că mașina era în garaj.Cred că e important să știm precis unde era mașina.El o privi gânditor.

-Ce te-a determinat să te oprești la ideea asta cu mașina?

Nedorind să pună în pericol situația lui Tim și nici să-i spună șerifului că citise raportul,ea dădu un răspuns evaziv:

-Pur și simplu,mi s-a părut straniu.Pe tine nu te pune pe gânduri?

Stephen interveni.

-Unul dintre cei doi evident minte.Problema este că amândoi par realmente afectați de moartea Sheilei.Mai e și un alt motiv.Credeți că s-ar fi putut ca Robert să știe despre legătura soției lui cu Gary Mercer? Dacă știa,aceasta ar fi putut constitui pentru el un motiv ca să comită crima.Șeriful clătină din cap.

-Îl știu de multă vreme.A fost cel mai bun jucător de baseball din Sunnyvale.A jucat cărți cu mine și cu alți câțiva băieți în seara dinaintea celei în care a fost omorâtă Sheila.Credeți-mă că nu a avut nici un motiv.Nu știa despre Rafael până când a aflat de la mine în dimineața următoare și cu siguranță că nu știa nici despre Gary.La dracu'!Nici eu nu știam.Trupul lui greoi se foi pe fotoliul mare din spatele mesei,iar pe față avea o expresie de nemulțumire.Lea fierbea de nerăbdare.

-Dar îi vei chestiona pe Robert și pe Gary?

-Robert e foarte supărat pe Lea,explică Stephen,și a spus că nu vrea s-o mai vadă.

-Nu pot să spun că nu-i dau dreptate.În definitiv,soția lui a fost ucisă și,după toate cele întâmplate,mai află și că avusese o aventură cu un țigan.El dădu din cap cu regret.Acum va trebui să-i spun și despre legătura ei cu Gary.

-Domnule șerif,tuturor ne pare rău pentru Robert,zise Lea.

Ca și pentru biata Sheila. Iar mie îmi pare rău și pentru Rafael, dacă altora nu le pare, pentru că el e nevinovat! Nu ți-am cerut decât să-ți faci datoria. O vei face? Șeriful oftă.

-Bine, Lea. M-ai convins. Voi vedea ce e cu mașina asta care aici e, aici nu e. Dar îți spun un singur lucru: nu cred că vom afla prea multe. Când m-am dus să-i spun lui Robert despre Sheila, în dimineața aceea, ambele mașini erau în garaj. Și îți mai spun ceva: mașina ei nu era la cabană. Pariez că Gary a greșit.

-Dar el pare foarte sigur pe cele ce afirmă. De fapt, nu eu l-am întrebat despre mașină, ci el singur a lăsat să-i scape chestia asta absolut întâmplător.

-Nu spun că minte. În asemenea împrejurări, trebuie să te bizui pe memorie ca să reconstitui faptele. Era într-uneric, el alerga pe o stradă nu prea bine luminată. S-a uitat și i s-a părut că a văzut garajul gol. Poate că ușa era închisă și din locul unde se afla el pe stradă, pur și simplu a interpretat greșit ce a văzut. A făcut o greșeală involuntară, conchise șeriful. Speranțele pe care Lea și le făcuse în legătură cu faptul că a descoperit ceva ce va ajuta la salvarea lui Rafael se năruiau. Cu toate acestea, ea nu se dădu bătută.

-Ai promis că vei cerceta.

-Nu vrei să renunți, nu? Fii fără grijă, Lea. Voi vorbi cu ambii bărbați și-ți voi comunica dacă am descoperit ceva.

-Mulțumesc.

Ochii negri ai lui Rafael erau posomorâți și pielea lui neagră avea acum o culoare nesănătoasă. Lea îl mângâie pe obraz cu duioșie.

-Mă doare să te văd închis într-un loc ca ăsta.

-Trebuie să ies de aici, spuse el simplu. Era primul semn de slăbiciune pe care îl dădea în fața ei și simți că nu-l poate consola în nici un fel.

-Încercarea de a descoperi cine a omorât-o pe Sheila a fost cel mai greu lucru pe care l-am întreprins vreodată și nu sunt sigură că am reușit să fac vreun progres. Ori de câte ori cred că am descoperit ceva, se dovedește până la urmă a fi o pistă falsă.

-Poate că în curând una dintre aceste piste false se va dovedi cea bună și îți va arăta calea pe care trebuie să mergi.

-Rafael, ai mai putea să-mi spui ceva?

-Doar un lucru: că ai o mare forță în tine și ai perlele. Vei reuși. Am încredere în tine.

-În legătură cu perlele... începu ea. El o trase spre el și o îmbrățișa, legănând-o în brațele lui puternice, în ciuda stării de spirit.

-Zara ți-a spus tot ce trebuie să știi.Povestește-mi acum despre bărbatul cu păr șaten-deschis.

-E minunat,îl iubesc și el spune că mă iubește,dar...

-Fetiță frumoasă,murmură el cu blândețe,mângâindu-i părul,ai cunoscut atâta durere în viața ta,încât nu-ți vine să crezi că ai dat și peste o fericire durabilă!

-Rafael e un bărbat tare,îi zise Lea lui Stephen mai târziu,în acea noapte,pe când ședeau pe terasa casei lui.Dar a-l ține închis e o crimă împotriva ființei lui.El îmi spune să nu fiu îngrijorată,Zara îmi spune la fel,dar și ei și toți ceilalți țigani sunt îngrijorați.În ultimele zile,din tabăra lor s-a auzit numai muzică tristă.Și nu au mai dansat deloc.

-Lasă-mă să-i iau un avocat lui Rafael.Îl voi angaja pe cel mai bun.

-Rafael nu ar fi de acord.

-Atunci,lasă-mă să angajez o echipă de anchetatori.Vor răscoli tot orașul până vor găsi ceva.

-Nu vor găsi nimic,pentru că acest oraș ar deveni și mai de nepătruns decât un submarin nuclear!El zâmbi sarcastic.

-Și ce ar fi nou? Sunnyvale nu mi s-a părut deloc prea accesibil nici până acum!

-Dar am aflat o serie lucruri și cred că,atunci când vom afla cine a mutat mașina, vom ști și cine a omorât-o pe Sheila.

-Nu-mi place că trebuie să ți-o spun,Lea,dar cred că ce a spus șeriful e logic.

-Poate că din cauza asta mie nu-mi vine să-l cred.

-O.K.,hai să spunem că tu ai dreptate și că mașina a fost mutată.Hai să privim faptul acesta din alt unghi.În loc de cine a mutat mașina,să punem întrebarea cum a fost mutată mașina? Ea îl privi cu interes.

-E o întrebare foarte bună.

-Mulțumesc.

-Cheile Sheilei au fost găsite lângă cadavrul ei,deci cine a mutat mașina nu le-a folosit pe acelea,în consecință,el sau ea ar fi trebuit să folosească alt set de chei sau să facă contactul de la instalația electrică.

-Am discutat posibilitatea unui hoț și am exclus-o,zise el gânditor.Dar Robert are probabil un alt set de chei al mașinii ei.

-Așa e,zise ea.Îi trecu apoi prin gând ceva care o făcu să se descurajeze și adăugă:sau poate că Gary a făcut contactul de la instalația electrică!

-Așa cum am observat anterior,cei doi bărbați păreau foarte afectați de moartea Sheilei.Ea se juca cu colierul de perle.

-Nu știu.Pe atunci nu m-am gândit că unul din ei se preface.

-Am avut aceeași impresie,dar vinovăția este un bun stimulent care te poate face să fii un bun actor!

-Acum îmi dau seama de acest lucru.Unul din ei trebuie să fie ucigașul.

-Deci am mai progresat puțin.Am decis că ucigașul trebuie să fie unul dintre aceștia doi.Ea îl privi și vorbi foarte încet:

-Ți-am mai spus în ultima vreme că mi-a fost infinit mai ușor,pentru că te-am avut pe tine alături de mine!?Cu o mișcare foarte firească,se ridică de pe scaunul ei și veni la el ca să i se cuibărească în brațe.Îl îmbrățișă și-i zise:Mulțumesc, Stephen,că ai fost lângă mine și m-ai ajutat în toată povestea asta.

-Aici am dorit să fii,răspunse el.Tot ce am avut de făcut a fost să te determin să mă lași să stau cu tine.Ea zâmbi.

-Ai fost foarte convingător.

-Te-ai convins că te iubesc? Își rezemă fruntea de a lui.Tăcerea dură cam mult. Stephen începu să devină îngrijorat,dar rămase liniștit și așteptă.

-Mi se pare că acum cred că mă iubești,zise ea în cele din urmă.Dar nu sunt sigură de ce.

-Are vreo importanță? întrebă el cu glas răgușit și puțin nesigur,încercând să-și înăbușe bucuria,de teamă să n-o sperie.

Își plecă capul și privi colierul pe care-l purta,în vremurile vechi,perlele erauenerate ca simboluri ale lunii și ca semn ce anunța fie o călătorie pe mare fără primejdie,fie pescuit bogat.Aceste perle aveau însă o neasemuită frumusețe și puteri magice.Dar erau oare vrăjite? Și dacă da,ce se va întâmpla dacă vor dispărea din viața ei,din viața lor? Nu avea răspuns la nici una dintre aces te întrebări.

-Rămâi la mine în noaptea asta? întrebă Stephen plin de speranță.

Ea dădu din cap afirmativ.

-Dar aici,afară,spuse Lea.Stephen așternu niște pături peste covorul de ace de pin.În acest pat improvizat sub cerul liber au făcut dragoste,vegheați de bolta înstelată și mângâiați de adierea înmiresmată a pădurii.

CAPITOLUL 8

-Nu-mi place să port aceleași haine îmbrăcate cu o zi înainte,observă Lea, strâmbând din nas la rochia pe care a trebuit s-o îmbrace.Ea și Stephen luau micul dejun în camera mare,scăldată de soarele dimineții,ale cărei ferestre dădeau spre lac.Apa strălucea de-ți lua ochii sub razele astrului zilei.

-Există un remediu simplu,zise el cu un zâmbet.Mută-ți toate lucrurile aici!

Ea rămase cu furculița în aer.El se încruntă.

-Îmi pare rău,n-am fost prea inspirat,dar cred că n-ar fi o surpriză pentru tine dacă ți-aș spune că vreau foarte mult să ne căsătorim!Ea puse încet furculița pe farfurie.

-Hai să nu vorbim acum despre asta.,El făcu un gest de enervare.

-Uite ce e.Nu vreau să provoc vreo neînțelegere,deci vreau să fiu sigur că m-ai înțeles.Când ți-am sugerat să-ți muți lucrurile la mine,nu m-am gândit că am putea doar să trăim împreună.Ar fi doar o soluție temporară,până când am hotărî ce fel de nuntă vrem.Sau,mai degrabă,ce fel de nuntă vrei tu! Mie nu-mi pasă: eu te vreau pe tine pentru tot restul vieții-mele!

-Stephen,nu sunt încă pregătită!

-Nu înțeleg,zise el,peutru o clipă descumpănit,îmi scapă oare ceva? Aseară mi-ai spus că,în sfârșit,mă crezi că te iubesc.Ea își duse mâna la frunte.

-Da,te cred.

-Și ai mai spus că și tu mă iubești.Ce te împiedică deci să te hotărăști?

-Ți-am spus: nu sunt pregătită!El se rezemă de speteaza scaunului și trânti șervetul pe masă.

-Nu are nici un sens ce spui.

-Știu.Tristețea din vocea ei îl făcu și mai nefericit.Dar ajunsese s-o cunoască mai bine decât credea ea și înțelese că în acel moment n-ar fi bine să mai insiste.Trebuia să fie lăsată să decidă din proprie inițiativă.Sorbi aproape jumătate din ceașca de cafea înainte să reia discuția.

-Ai dreptate.Nu e timpul acum să vorbim despre toate astea.Rafael e încă la închisoare.Apoi,mai e și petrecerea de astă-seară.Trebuie să rămân aici cel puțin o parte din zi.Am ceva treabă.Doamna Beacon și oamenii ei își vor face apariția curând.Lea făcu ochii mari.

-Ai vorbit cu Loretta Beacon să-ți organizeze petrecerea?

-Da.M-am interesat și mi s-a spus că e cea mai bună.De ce?

Ea râse,simțindu-se mai bine acum,când renunțară să mai discute subiectul viitorului lor.

-E singura firmă de servicii din oraș.

-Trebuie să fiu atent? Mi s-a părut foarte entuziasmată când am vorbit cu ea ieri și m-a asigurat că va pregăti ceva special pentru această petrecere,dar,dacă stau și mă gândesc,trebuie să recunosc că e ceva la ea care m-a deranjat.

-E cam exagerată.

-Bine,și acum îmi spui,Lea?

-Nu-mi amintesc să mă fi întrebat.Dar nu fi îngrijorat.Va veni la tine până la urmă.Loretta este o bucătăreasă minunată.Doar că uneori are câte o inspirație

cam ciudată și asta o face să aibă câteodată inițiative neașteptate!

-Cred că e o idee foarte bună să stai aici și să veghezi ca lucrurile să meargă bine.Pentru ultima nuntă pe care a organizat-o,Loretta a făcut șase torturi diferite,cu trei etaje.Toate erau foarte frumoase,dar invitații au văzut și au mâncat doar unul.

-Ce s-a întâmplat cu celelalte cinci?

-Au îngrășat toată iarna păsărelele din oraș!

-A!Mireasa și familia ei au proiectat și o masă festivă.Când au ajuns acasă,după nuntă,au găsit doar un bufet cu antreuri.Când au întrebat-o de ce doar atât,ea a răspuns că langusta,ca fel principal de mâncare,nu-i spune nimic,dar i s-a potrivit ca antreu!

-Bine,voi sta aici.Ea râse și se ridică în picioare.

-De ce nu stai și tu cu mine? Deși tonul lui era cât se poate de degajat,nu i-a scăpat îngrijorarea pe care o ascundea.

-Nu-ți face griji.Deocamdată nu mai am nici o idee.Oricât nu mi-ar plăcea,trebuie să aștept și să văd ce rezultat va avea ancheta șerifului.Îi voi face deci o vizită Zarei și apoi îmi voi petrece restul zilei la radio.El se ridică și o luă în brațe.

-Bine.La ce oră să vin să te iau diseară? Ea lăsă să-i scape un gest de spaimă și își îngropa fața la pieptul lui.

-Ai să fii surprinsă ce ușor îți va fi la petrecerea asta.

-Mie-mi spui!

-O să te distrezi,ai să vezi,pentru că voi face totul ca să te simți bine.

Cu un zâmbet,ea își dădu capul pe spate și se uită la el.

-Iar tu niciodată nu te-dai bătut!

-Nu atunci când țin foarte mult la ceva.Acum,să stabilim ora...Oaspeții vor începe să sosească pe la ora șapte,șapte și jumătate sau cam așa ceva

-Și tu-va trebui să fii aici.De ce nu mă lași sa vin singură?

-O,nu.Niciodată.

-Să fie oare la mijloc lipsă de încredere?

-La mijloc e doar dragoste.Ea oftă.În fața unei asemenea sincerități nu mai avea nici un argument.

-Atunci vino când vrei!

Lea își petrecuse ziua exact cum îi spusese lui Stephen.Numai că nu se putuse concentra de loc.Pe la ora patru renunță la orice efort și pleca acasă.Dar nici după ce sosi acasă nu se putu relaxa.Groaznica perspectivă a petrecerii îi stătea

pe inimă ca o piatră de moară! Făcu o baie caldă și îndelungată și apoi își făcu manechiura.În cele din urmă,când văzu că nu mai avea altceva de făcut,scoase minunata rochie pe care i-o făcuse Zara și se îmbracă.

Privindu-se în oglindă,își spuse din nou că nu mai văzuse niciodată o rochie atât de frumoasă.Corsajul complet decoltat,acoperit cu paiete roșii,în formă de stea, strălucea de-ți lua ochii.Fusta din mătase croită în clini,din trei culori,roșu,roz și mov,cădea unduind pe șolduri,ajungând până la genunchi.

Își perie părul până îl transformă într-o cască unduitoare și moale ce îi cădea pe umeri și pe spate.Își înfășură apoi o dată colierul de perle în jurul gâtului,lăsând ca restul să atârne până dincolo de talie.Când îndrăzni să se privească în oglindă, văzu că perlele își aruncau din nou farmecul lor special asupra ei și a rochiei.

”*Sunt frumoasă*” se gândi ea,încercând să-și atingă propria imagine.

O invadea o teribilă senzație de ușurare.Este pentru prima dată când va fi bine îmbrăcată!Când Stephen bătu la ușa din față,se trezi din reverie.Expresia de surprindere de pe fața lui îi confirmă așteptările.Încântată de reacția lui,izbucni în râs și începu să facă piruete prin cameră.Rochia ușoară,de mătase,și perlele formau în jurul ei un fel de nimb.Când se opri,rochia și perlele se opriră și ele din vârtejul lor multicolor.

-Zara mi-a făcut rochia.Nu-i așa că e minunată?

-Tu ești minunată.Arăți ca un înger coborât pe pământ și învăluit într-un nimb colorat.Vino!Alergă imediat în brațele lui.Sângele începu să-i alerge nebunește prin tot corpul când răsuflarea i se contopi cu răsuflarea lui.Dorința devenise chinuitoare,imperativă,mistuitoare.Își aruncă brațele pe după gâtul lui și-l strânse cu toată puterea pe care i-o insufla marea ei dragoste.

Fără să spună un cuvânt,el îi deschise fermoarul rochiei și se dădu un pas înapoi ca s-o lase să lunece și să cadă.

-Ce facem cu petrecerea? întrebă ea în șoaptă,sărutându-l pierdută.

-Avem destul timp.Și dacă nu,ne vom face timp! O strânse și mai tare în brațe, până când simți că-i strivește pieptul.Brusc,ea se crispă.

-Stai,așteaptă puțin,nu vreau să li se întâmpile ceva perlelor!

-Dă-le dracului de perle!Ea reuși să-și scoată perlele și să le pună pe ,scaunul pe lângă care treceau,exact în momentul când intrau în dormitor.Scăpând de grija colierului,ea îi cuprinse din nou gâtul cu brațele.Când el o întinse pe pat,ea nu voi să-i dea drumul.

-Trebuie să mă dezbrac,îi murmură el.Gândul că va trebui să stea departe de ea câteva secunde era pentru el o adevărată tortură.

-Nu,șopti ea,chinuită parcă de același gând.Nu mă părăsi.

Îi sărută pierdută fața,simțind nevoia să-l atingă,să-l simtă al ei.

-Lea...Buzele lor se căutară,se găsiră și el cedă.Se întinse pe pat lângă ea și începu s-o acopere cu sărutări înfocate,sălbatic.Focul pe care îl simțea că-i pârjolește întreg trupul era insuportabil.Dorea mai mult ca orice s-o facă să ajungă la plăcerea supremă,dar nu era sigur că va fi în stare.O dorea imediat și deplin,dar în același timp știa că trebuie să fie delicat.Își smulse gura dintre buzele ei fierbinți și începu să-i sărute sânii.

-Ești dulce,ești fierbinte! șopti el răgușit,sorbindu-i cu nesaț parfumul trupului splendid.Simțea ca și cum limbi de foc începeau să-i cuprindă tot trupul.Ea începu să-i scoată sacoul.Fără să-și dezlipească gura de a ei,el se ridică cu greu din pat și reuși să se dezbrace de haină.Aproape că îi smulse cămașa,trăgând cu furie de ea ca să i-o scoată din pantaloni.Gemând,îi mângâie apăsător spatele.

Când îi simți mâinile alergându-i febrile pe piele,el nu mai putu îndura.Mâna lui îi căută sexul.Când pătrunse în intimitatea lui umedă și caldă,respirația i se opri.Ea se cambra sub povara trupului bărbătesc,în timp ce el o mângâia apăsător,precis,până când spasmele ei deveniră sacadate.Când simți că orgasmul începuse,gura lui îi acoperi buzele întredeschise.Curând,ea atinse extazul.

Intensitatea lui aproape că îl scoase din minți.Mișcarea ei spasmodică nu-i oferea însă nici o satis-facție,își dădu seama că îndurase prea mult.Își deschise fermoarul pantalonilor și pătrunse în ea.

Țipătul de plăcere izbucni cu o violență care o lăsă fără vlagă.Îi simțea puterea răspândindu-se în ea.Curând,începu să se miște ritmic sub povara dulce a bărbatului.Apoi,amândoi pierdură noțiunea timpului.

Când se mișcă,simți brațele lui cuprinzând-o din nou.Se priveau unul pe altul cu nesaț.

-Te iubesc,murmură el,mângâind-o cu duioșie pe obraz.

-Te iubesc,șopti ea,sărutându-i degetele.

-Lea,chiar dacă există ceva ce te deranjează,voi aștepta până când se va lămurii totul.Între noi nu există deosebiri care să nu poată fi rezolvate.Mă crezi,nu-i așa?

-Vreau să te cred,numai că...Simultan,amândoi se priviră speriați.

-Petrecerea!Se rostogoliră fiecare pe câte o parte a patului și căzură pe podea.Se ridicară imediat,luând-o la fugă.

-Probabil că au sosit toți invitații,zise el,grăbindu-se să-și vâre cămașa în pantaloni și să-și tragă fermoarul.Piaptână-te și îți aduc rochia ca să te îmbraci.

Lea se repezi la baie ca să se spele.Apoi,întorcându-se în cameră,apucă peria și începu să-și descurce părul.Stephen se întoarse în dormitor,aducându-i rochia.

Privind-o stând în fața mesei de toaletă, goală, doar în chiloți, el spuse:

-Trebuie să-ți pui repede rochia, chiar acum, pentru că altfel nu mai ajungem la petrecere! Îi luă rochia din mână și și-o trase pe ea. Simțea din nou emoția aceea ca o gheară în stomac

-După cum mă simt acum, n-ar fi o idee prea rea!

-Știi că ești nervoasă, zise el, ajutând-o să tragă fermoarul rochiei, dar eu voi fi lângă tine. Ei abia așteaptă să te cunoască.

-Le-ai vorbit despre mine?

-Te iubesc, Lea. Firește că le-am spus prietenilor mei.

-Firește, repetă ea. Îi pierise glasul și în tonul ei se simțea disperarea. Se întoarse spre masa de toaletă și își împrespăta machiajul. În spatele ei, Stephen își aranja ținuta.

-Unde îți sunt pantofii? Ea arătă spre dulap.

-Acolo, înăuntru, cei roșii cu toc înalt. El luă pantofii într-o mână, cu cealaltă o luă po ea de mână și o împinse blând, dar ferm afară din cameră.

-Să mergem!

Nu le-a trebuit mult timp ca să ajungă la lac. Lea ședea aparent liniștită lângă Stephen, simțindu-se încă amețită și dezorientată după incredibila pasiune cu care făcuseră dragoste. Petrecerea era în toi când mașina lor ajunse în fața casei. Câțiva dintre prietenii lui Stephen stăteau de vorbă pe terasa din față și-l salutară imediat, făcându-i semn cu mâna. El deschise portiera și Lea nici nu-și dădu seama când coborî și se află alături de el. Înainte de a porni spre casă, el se aplecă și-i dădu un sărut liniștitor. Buzele ei erau ușor umflate.

-Ești frumoasă, Lea. Nu cred că am mai văzut vreodată o ființă cu atâta farmec!

-Farmec? Simți că o cuprind fiori reci și își duse mâna la gât. Gâtul ei era gol! O, nu, Stephen! zise ea. Trebuie să mă întorc acasă, pentru că am uitat colierul de perle! El avu o ezitare.

-Știi că acel colier înseamnă mult pentru tine, dar nu mai ai nevoie de el! Ești frumoasă și fără el. Ți-am spus... Ea îl strângea de braț, fiind pe punctul de a face o criză de isterie.

-Te rog, dă-mi cheile mașinii! Mă duc singur să le iau.

-Stephen! strigă unul dintre invitați. Hai, vino sus! Așteptăm cu toții să o cunoaștem pe Lea ta! Privind-o atent, Stephen îi cuprinse umerii cu brațul și o strânse cu putere. Totul va fi bine, îți promit! O teamă irațională și atotcuprinzătoare puse stăpânire pe ea. O simțea ca pe o gheară în piept care n-o lăsa să respire. Bătăile inimii devenisem dureroase, spasmodice. Încerca din toate puterile dar nu putea

să-și regăsească stăpânirea de sine?Era total neputincioasă în fața dezastrului care o aștepta.Pe terasă îi înconjurau oameni ale căror chipuri nu le putea distinge.Stephen făcea prezentările,dar ea nu putea reține nici un nume.Oamenii vorbeau,râdeau,dar ea nu-i putea auzi.Apoi intrară în casă.Clipi din cauza luminilor orbitoare,dar nu se putea acomoda și nu putea vedea realmente pe nimeni și nimic.Avea nevoie de perle! Fără perle nu avea nici încredere,nici frumusețe! Fără ele farmecul dispărea!

-Lea,îți prezint pe Jed și Sarah Kosta,doiffoarte buni prieteni.

Urmă o strângere de mână fermă.

-Este o plăcere pentru mine s-o cunosc pe doamna care a reușit să facă ce toate femeile din Dallas încearcă de ani de zile în zadar: să-l facă pe Stephen Tanner să se îndrăgostească,auzi ea spunând o voce profundă,bărbătească.Îl seconda o altă voce,feminină,melodiosă.

-Ești într-adevăr frumoasă,așa cum ni te-a descris Stephen!Ne bucurăm foarte mult pentru voi doi!Lea își îndreptă încet privirile spre o femeie blondă,micută,care îi zâmbea.Stephen vorbi din nou.

-Ei sunt Mary și Carl Harris.El trișează la cărți,dar altminteri îl apreciez foarte mult!Carl Harris,un bărbat înalt,cu păr șaten,își dădu capul pe spate și râse din toată inima.

-Nu-i adevărat,Lea,nu trișez,dar uneori aș vrea să iau un scaun și să-l sparg în capul lui Stephen.Joacă mult prea bine!

Mary Harris,o femeie atrăgătoare,cam ce patruzeci de ani,surâdea.

-Carl și Stephen au amândoi un teribil simț competitiv,dar sunt sigur că,în ceea ce-l privește pe Stephen,știi deja acest lucru.Sper că nu te deranjează că am venit așa,nechemați,dar imediat ce am auzit de tine,nu am putut rezista! Spune-ne,vei veni curând la Dallas? Mi-ar plăcea să-ți arăt orașul!

-Pentru Dumnezeu,Mary,nu mai vorbi atât,pentru că vreau s-o întreb de unde și-a luat rochia asta formidabilă! Lea își mută privirea spre o femeie veselă,cu părul roșu,de aproximativ treizeci și cinci de ani,care îi vorbea.Bună,îi zise ea,sunt Jessica Balkemore și dacă îmi vei spune că la Sunnyvale se pot cumpăra asemenea toalete,mă mut imediat aici.

-I-a făcut-o o prietenă,răspunse Stephen pentru ea,și nici unul dintre voi nu poate să se mute aici! E refugiul meu și-l voi apăra cu prețul vieții!

-E foarte egoist din partea ta,Stephen,spuse Sarah Kosta.Se pare că Sunnyvale are și o firmă de servicii de clasa întâi.Mâncarea și băuturile sunt minunate.

-Loretta și cu mine ne-am decis să alegem un meniu de mâncăruri din sud-vest,spuse Stephen.*Nachos,fajitas* și alte asemenea,și eu am ajutat-o să respecte

meniul!

-Bună mâncare,zise și Carl Harris cu glasul lui răsunător,dar trebuie să te întreb ce e aranjamentul de acolo: pare un crevete stând pe coadă și purtând un sombrero!Lea îl auzi pe Stephen râzând.

-Chiar așa e! Loretta abia învață să facă glazuri.M-am gândit că dacă va fi preocupată ca să se concentreze asupra glazurii acesteia,geniul ei creator nu va avea timp să se ocupe de mâncare!

-Ai spus „geniul ei creator”? întrebă Sarah Kosta.

-Lea,spune-mi și mie cine e prietena care creează rochii atât de minunate? întrebă Jessica Blakemore.Lea nu putea rosti nici un cuvânt.Gâtul îi era extrem de uscat.Urmărea cu coada ochiului pe chelnerul cu tava de băuturi.Cu o mișcare bruscă ajunsese la el,dar mâna,prea crispată,atinse tava,care începu să se clatine.Chelnerul făcu un pas înapoi,încercând să echilibreze tava,dar fără nici un folos.Paharele cu băuturi alunecară și căzură de pe tavă jos,făcându-se țândări,iar lichidul amestecat se împrăștie peste tot.

-Lea,te simți bine? întrebă Stephen îngrijorat.

-Scuzați-mă,reuși ea să îngâne.

-Nu fi caraghioasă! N-ai de ce să te scuzi.Totul e în regulă.Hai să ne mutăm de aici pentru ca personalul să poată face curat.În timp ce se mutau în altă parte a living-ului,urmați de alți șase invitați,Lea își dădu seama că brațul lui Stephen o ținuse de umeri încă de când intraseră în casă.Îi spusese că va sta tot timpul lângă ea și exact asta făcea.Dar oare nu înțelegea că avea nevoie de perle? Seara aceasta va fi un dezastru,dacă nu se va duce acasă ca să le ia.Reușise deja să distrugă o tavă cu pahare pline cu băuturi.

-Dă-mi voie să-ți aduc ceva de băut,Lea,se oferi Jed Kosta.Ce ai dori să bei?

-...apă cu gheață,te rog.

-Ești sigură? Băieții de la bar știu să prepare un cocktail Margarita grozav!

-Apă cu gheață.Lea tresări speriată când femeia aceea,mică și blondă,îi strânse brațul cu simpatie vădită.

-Nu fi nervoasă,îi spuse ea cu blândețe.Stephen te adoră.Ceea ce înseamnă că și nouă ne ești deja simpatică!Lea își umezi buzele.

-Îți mulțumesc.Nu-mi amintesc numele...

-Sarah Kosta.Și să nu-ți faci probleme,pentru că nu ne-ai reținut numele tuturor.Vei cunoaște mulți oameni noi astă-seară,pe când noi cunoaștem doar pe una singură.

-Ești foarte amabilă.

Se întoarce să ia paharul cu apă de la Jed Kosta,dar făcu din nou o mișcare

neîndemânatică: îl lovi peste mână și apa din pahar îi stropi costumul.

-Oh!El râse degajat.

-O,nu-i nimic.E doar apă și se usucă fără să lase urme.Aș fi dorit s-o inventez eu! Uite,a mai rămas destulă apă în pahar.Bea!Ea luă paharul oferit și sorbi câteva înghițituri.Se simți imediat mai bine.Aruncă o privire timidă în jurul ei și simți mâna lui Stephen strângându-i umerii.

-Cred că v-am spus tuturor că Lea este directoarea postului de radio local,zise el mândru.Răsună un cor de „da-uri”.

-Te invidiez,Lea,spuse Jessica Blakemoro.Pare a fi o muncă realmente interesantă.O,el o soțul meu! Unde ai fost,dragă?

-M-am uitat puțin prin jur,pe aici.Îi întinse mâna unui bărbat zvelt,blond,care zâmbea.Mi-ar plăcea să te pictez,îi zise el.Ai o figură remarcabilă!

Toți izbucniră în râs.Soția lui îl certă în glumă:

-Kirby,trebuie să înveți să aștepți măcar cinci minute după ce cunoști pe cineva și abia apoi să-i faci o asemenea propunere.Jessica se întoarse apoi spre Lea și o lămuri: Cred că ai ghicit deja că soțul meu e pictor!

-Desigur,murmură Lea,e Kirby Blakemoro N-am avut norocul până acum să văd vreuna dintre lucrările tale decât în fotografii,dar cred ca sunt minunate!

Ochii lui sclipiră de plăcere.

-Deci,îmi vei da voie să te pictez? Soția lui îi atrase atenția din nou:

-Încă nu au trecut cinci minute! Stephen,să știi că-mi place mult camera asta așa,fără draperii.Ne-am dat seama când ne-am apropiat că aici ai o priveliște superbă.Stephen îi răspunse Jessicai,iar Lea începu să se mai destindă.E adevărat că făcuse câteva gafe îngrozitoare,dar oamenii aceștia păreau totuși că o simpatizează.Nu i-a surprins nici măcar o dată uitându-se la ea ca la o străină.

De fapt,își dădeau toată silința ca s-o facă să se simtă bine.Își duse automat mâna la gât.Poate că...Atenția ei fu deodată atrasă de un bărbat ce stătea lângă masă cu mâna de gât și încercând cu greu să respire.Se desprinse iute de Stephen și se îndreptă spre el.Fără să rostească un cuvânt,se plasă în spatele lui,îi cuprinse cu brațele toracele,își încleșta mâinile și începu să-l strângă cu toată puterea de mai multe ori.Bărbatul începu să tușească și scuipă o bucată de tortilla.

-Te simți mai bine? întrebă ea cu neliniște,privindu-l în față.

-O,Doamne,cum să-ți mulțumesc? răspunse el,frecându-și gâtul.Eram speriat de moarte.Am crezut că sucomb și nu puteam să fac nimic ca să atrag atenția celorlalți.

-Îmi pare bine că te-am observat.Cum te simți acum? Bărbatul dădu din cap.

-Cred că acum mă simt bine.Mă voi așeza puțin.Stephen venise și el lângă ei și făcuse semn unui chelner.

-Aduce-ți ceva de băut pentru domnul Dowell Roy,se adresă el oaspetelui,crezi că e nevoie să te duc la spital?

-Nu,și datorită frumoasei tale doamne,nu va trebui încă să mă scoți de la morgă! A fost minunată!

-Așa e,zise Stephen cu duioșie și o sărută pe obraz.Câțiva bărbați veniră lângă Roy și se așezară lângă el.Femeile se strânseseră lângă Lea.

-Cum de ai știut ce trebuie făcut? întrebă una dintre ele.Ea ridică din umeri nedumerită,dar mulțumită de ea însăși.

-Am citit despre procedura aceasta,dar nu am crezut că voi fi în stare s-o aplic, până când l-am zărit pe domnul Dowell în starea aceea disperată.

Petrecerea continua.Stephen angajase câțiva elevi de liceu care formau o orchestră ce acum cânta muzică specifică mariachi; curând însă trecură la rock, care plăcea tuturor.Prezența constantă a lui Stephen,plus cordialitatea reală și atitudinea prietenoasă a invitațiilor lui o făcură pe Lea să se simtă treptat tot mai bine.Așa că pe la sfârșitul serii se liniștise atât de bine,încât a putut chiar să-l părăsească pe Stephen și să iasă pe terasă ca să respire aer curat.

-Mă întorc într-un minut,îi șopti ea la ureche și se desprinse de brațul lui protector.

CAPITOLUL 9

Ieșind pe terasă,Lea văzu că pe cerul complet senin se ridicase luna plină.Era singură acum.Începu să tragă în piept cu nesaț aerul cu miros de pin,zâmbind la vederea micilor becuri colorate ce fuseseră atârinate în jurul terasei,special pentru această festivitate.Se rezemă de balustradă și își îndreptă privirile spre casă.

Orchestra era în pauză.Prin ferestrele fără perdele îl putea vedea pe Stephen discutând cu prietenii lui și râzând.Formau un grup omogen de oameni ce păreau că se simpatizează între ei și că o simpatizau și pe ea.Fără perle!

E adevărat,făcuse câteva gafe,dar oricine în starea ei de nervi ar fi făcut aceleași prostii.

-Lea!Se încruntă ușor și se întoarse ca să scruteze întunericul dincolo de terasă,spre pădure.Parcă o strigase cineva.

-Lea!Desluși cu greu,la lumina lunii,silueta înaltă a unui bărbat ce stătea la marginea pădurii.

-Robert,tu ești? El îi făcu semn să se apropie.

-Am câteva informații care i-ar putea fi de folos prietenului tău,zise el.

Ea aruncă o privire ezitantă spre locul unde se afla Stephen.Vino singură,îi ceru Robert.Nu cunosc pe nimeni dintre oamenii aceștia și nici nu doresc.La dracu',vii o dată sau plec? Ea se opri o clipă pe prima treaptă a scării ce cobora de pe terasă.

-Ce fel de informații ai?

-Știu cine a omorât-o pe soția mea.Era conștientă că situația este periculoasă. Exista o șansă din două ca Robert să fie asasinul,dar de dragul lui Rafael trebuia să se ducă la el și să afle ce voia să-i spună.Doar că va trebui să fie foarte atentă. Îi dădea curaj și faptul că îl știa pe Stephen aproape și,la nevoie,putea să fugă destul de repede.Robert stătea în fața unui pin înalt,iar ea se opri la jumătatea distanței dintre locul unde se afla ei și terasă,astfel că putea fi văzută din casă.

-Vino mai aproape,Lea!

-Sunt destul de aproape.Pot să te aud foarte bine.Îl văzu că-și schimbă poziția ca și când s-ar fi gândit să plece.Încercă să-i distragă atenția.

-Cum ai aflat că sunt aici?

-Glumești? Loretta a început să trâmbițeze știrea despre această petrecere imediat ce a fost angajată s-o pregătească.

-A,da! Bine,spune-mi cine a omorât-o pe Sheila,pentru că eu știu că nu Rafael a fost ucigașul.

-Ai dreptate,zise el,cu un glas atât de scăzut,încât fu nevoită să mai facă câțiva pași înainte ca să-l audă clar.

-Robert,tu nu știai despre Sheila și Rafael,nu-i așa?

-Ți-am mai spus,eu consideram căsătoria noastră reușită.Când am zărit-o în noaptea aceea trecând cu mașina pe lângă biroul meu,n-aveam habar unde se ducea.

-Ai văzut-o trecând cu mașina? Încercă o senzație fizică de satisfacție.Avusese deci dreptate în legătură cu mașina.

-Îmi luasem o mică pauză de lucru și ieșisem afară ca să fac câțiva pași.Am strigat-o,dar ea nu m-a auzit.Am devenit curios și am alergat după ea.O expresie de scârbă îi apărui pe față.Îmi spusese că va sta acasă și va tricota,i-am dat tot ce și-a dorit.Tot!În afară de dragoste și respect,se gândi Lea,dar nu spuse nimic.

-Când mi-am dat seama unde se ducea,am devenit și mai curios.Am ajuns la cabană la scurt timp după ea,am intrat și am început să discutăm.

El lăsă să-i scape un râs scurt și sardonice, care o făcu pe Lea să se înfioare și să arunce o privire neliniștită în direcția casei.Zărindu-l pe Stephen,prinse curaj.

-Sheila s-a supărat când m-a văzut,iar apoi a devenit sfidătoare.A spus că e bine să dăm lucrurile pe față și mi-a mărturisit despre ea și Gary Mercer.

Nu mi-a venit să cred. Adică, n-am putut să cred că aveau o legătură și că eu nu îmi dădusem seama de nimic. Doamne, cât am fost de furios! I-am spus că n-o voi lăsa să-și bată joc de mine.

-Tu ai fost deci, șopti ea, fără ca el s-o audă.

-Am apucat cele două capete ale eșarfei aceleia și am început să trag. Am vrut doar s-o fac să promită că-l va uita pe Mercer, dar în clipa următoare mi-am dat seama că era deja moartă. Făcu o grimasă. Ai fost atât de aproape de a descoperi totul, încât am știtut că va fi doar o chestiune de timp până când vei afla adevărul. Oare îți poți închipui, Lea, ce șocat am fost? Soția mea murise, iar eu o omorâsem! Nici până în ziua de azi nu reușesc să realizez acest lucru.

Nu se prefăcea, admise Lea, simțind că intuiția ei nu dăduse greș. El fusese totalmente luat prin surprindere de modul în care murise Sheila. Și nu știuse nimic despre Gary înainte de seara aceea. Dar acum doar două lucruri erau importante. Trebuia să afle și restul poveștii și să-l facă să iasă din pădure. Nu era nici o îndoială că evenimentele acelei nopți erau ca un coșmar permanent pentru el. Dorința de a-i povesti cum se întâmplase părea să-l obsedeze. Poate că...

-Dacă Sheila s-a dus cu mașina la cabană, cum a ajuns mașina înapoi acasă? Ea se dădu un pas înapoi.

-De ce oare a trebuit să-ți pui întrebări în legătură cu mașina? întrebă el rânjind amenințător și făcând un pas spre ea. Multora nici nu le-a trecut prin cap să se gândească la mașină. O vreme nici eu nu m-am gândit. Vezi, imediat ce mi-am dat seama că Sheila murise, am știut că trebuie să plec repede. Mi s-a părut firesc să iau mașina ei.

-Dar nu ai venit direct acasă, nu-i așa? întrebă ea, dându-se încet înapoi.

Zâmbetul lui părea ușor deconcertant în lumina palidă a lunii, în timp ce, fără să-și dea seama, se apropia de ea.

-Ești foarte deșteaptă. Dar pe urmă și eu am fost deștept. Am hotărât să ascund bijuteriile pe care le purta într-una din rulotele țiganilor. Toată lumea știe că sunt niște hoți mizerabili și mincinoși. Și erau pe punctul de a pleca din oraș. Oricine ar fi putut crede că unul dintre ei o omorâse pe Sheila ca să-i fure bijuteriile.

Orchestra începuse din nou să cânte, ceea ce o făcu să-și dea seama că muzica reducea șansele de a se putea face auzită dacă ar fi strigat. A fost de asemenea obligată să ridice vocea pentru ca Robert s-o poată auzi.

-Cum ai știut care era rulota lui Rafael? Îl văzu că râde, dar nu-i putea auzi râsul.

-N-am știut. Nu-i așa că e o ironie a sorții? Dar așa a fost drept, pentru că el merita să sufere. Mai avea doar câțiva pași până la terasă, se gândi Lea, făcând alți câțiva pași înapoi. El o urmă.

-Deci apoi te-ai dus acasă? El dădu afirmativ din cap.

-Și apoi mi-am amintit că mașina mea era la birou.Așa că am dat fuga într-acolo, am intrat în clădire fără să mă vadă cineva.El era acum destul de aproape de ea, așa încât de data asta îl putu auzi râzând și se îngrozi.El continuă: Și imediat ce am intrat acolo,m-am asigurat că paznicul mă văzuse ieșind din birou ca să-mi iau o cafea.

-Robert,trebuie să te predai.

-De ce? Crezi că mărturisirea face bine pentru suflet?

-Mi-ai mărturisit mie.

-Asta pentru că tu nu vei spune niciodată nimic nimănui! Nu înțelegi? De asta sunt aici,ca să te omor!Ea o luă repede spre terasă,dar uitase că era încălțată cu sandale cu tocuri înalte.Unul din tocuri se împiedică de prima treaptă a scării.

Pierzându-și echilibrul,căzu.Robert o apucă imediat de păr și o ridică cu brutalitate.Simți o durere ascuțită în cap și lacrimi în ochi.În câteva secunde își reveni,apucă una dintre sandale și-l lovi cu toată puterea în gleznă.Robert scoase un urlat și slăbi strânsoarea.Dar când ea încercă s-o ia la fugă,el o smuci înapoi,îi încleștă brațul în jurul gâtului și începu s-o târască spre pădure.

Stephen le arăta Jessicai și lui Sarah partea de sus a casei și absolut din întâmplare își aruncă ochii pe fereastră.Când îl văzu pe Robert Donaldson târând-o pe Lea spre pădure,îngheță.Doamne Dumnezeule,va putea oare să ajungă la ea la timp?

-Telefonați imediat șerifului,le strigă el celor două femei și apoi se năpusti pe scări.În acest timp,străduindu-se să-și domine panica și teroarea.Lea lupta din răputeri ca să-și salveze viața.Făcuse o mare greșală crezând că dacă rămâne lângă casă va fi în siguranță.Dar nu voia să moară! Nu va muri! Nu acum,când dragostea și fericirea,după care tânjise toată viața,erau atât de aproape de ea!

-Încetează să te mai zbați,zise Robert.Ajunsese aproape de pădure.O ținu la distanță în fața lui și o lovi cu toată puterea peste față.Luată prin surprindere,ea căzu la pământ.

-Trebuie să mori,zise Robert,apucând-o și trăgând-o după el.Totul va fi în regulă.Șeriful va uita despre moartea Sheilei,fiindcă îl are pe țigan.Nu va face niciodată vreo legătură între mine și tine.Disperarea îi dădea putere tinerei femei.Folosind toată forța pe care o mai avea,Lea îi dădu un pumn în nas.El duse ambele mâini la față.Din nas îi țâșni sângele.Căzu în genunchi și începu să strige de durere.Între timp,Stephen apăruse în goană pe ușa din spate a casei, coborî fulgerător treptele și străbătu,alergând curtea,ajungând lângă ea.

-Doamne Dumnezeule,te-a lovit? Ce s-a întâmplat?

Ea se rezemă de el,încându-și suspinele.

-Robert a omorât-o pe Sheila.Mi-a spus chiar acum totul.

O trase la pieptul lui și o strânse protector în brațe.Toți musafirii ieșiseră afară.

-Luați-L voi și țineți-l bine până vine șeriful,spuse Stephen câtorva bărbați.Și spuneți-i că Lea va veni mâine ca să facă o declarație.

-Mă duc chiar în seara asta,zise ea încet.Nu vreau ca Rafael să mai stea nici un minut în plus în locul acela groaznic.Stephen îi luă fața în mâini,având grijă să nu-i atingă vânătaia care i se vedea deja pe obraz.

-Ești sigură că ești în stare?

-Sunt sigură.

Lea făcu declarația.Într-o altă cameră,Robert mărturisi că făcuse crima.Când Rafael păși afară din celulă,Lea îl aștepta.

-Salut,fetiță frumoasă!Ea alergă spre el și se îmbrățișară.Statură astfel o vreme,fericiți.Apoi,ea se desprinse de la pieptul lui și-l privi.

-Nu sunt chiar atât de frumoasă.Ai văzut ce vânătaie am pe față?

Rafael strânse din dinți.

-Lea,tu ai fost și vei fi întotdeauna frumoasă,îmi pare nespus de rău că a trebuit să înduri tratamentul acesta brutal din cauza mea,pentru că ai vrut să mă ajuți!

-Aș fi îndurat orice ca să te ajut!El îi mângâie cu delicatețe obrazul tumefiat.

-Ai făcut ceva remarcabil.Ți-ai dat seama în sfârșit de forța pe care o ai în tine! Trebuie să merg acum să-i povestesc Zarei tot ce s-a întâmplat.Lea se uită peste umăr la Stephen.

-Tu du-te! Eu și Stephen vom veni curând.Rafael îl privi pe Stephen și zâmbi.

-E o idee bună.

În fața casei ei,Stephen întoarse cheia în contact.Puse mâna automat pe mânerul portierei,dar ea îl opri,apucându-l de braț.

-Hai să mai stăm câteva minute.Am nevoie să-mi recapăt suflul.

-Bine.O studie cu atenție.În afară de faptul că-și pipăia fața din când în când,nu părea că se simte rău.Ar fi vrut să-l lase s-o ducă la medic,dar până la urmă hotărâse să nu mai insiste.

-Mă bucur că ai vrut să fim puțin singuri.

-S-au întâmplat atâtea de când am fost singuri ultima oară! Găsesc că tot ce s-a petrecut e uluitor!

-Eu cred că tu ești uluitoare,zise el,întinzând mâna și cuprinzând-o de umeri.

Ai fost minunată în seara asta. Dar, dă-mi voie să-ți spun ceva: Dacă îți vei mai pune vreodată viața în pericol astfel, voi... Cuvintele i se opriră pe buze...

Ea zâmbi.

-Dar totul s-a terminat cu bine, nu-i așa?

-Da, mulțumesc lui Dumnezeu!

-Rafael este în sfârșit liber, așa cum trebuia să fie.

-Datorită ție și perseverenței tale!

-Și tu mi-ai fost de ajutor!

-Nu prea mult.

-Mai mult decât crezi, murmură ea. M-am dus să culeg informații de la niște oameni pe care, în împrejurări normale, n-aș fi avut curajul să-i întreb ceva. Am fost în stare să lupt contra crizelor mele de teamă și de neliniște, crize care, în urmă cu câteva săptămâni, m-ar fi paralizat.

-Ai fi reușit același lucru și singură. Uite ce ai reușit să faci în seara asta! Erai în mod clar speriată de moarte, dar ai venit la o petrecere printre oameni străini și le-ai câștigat simpatia.

-Erau niște oameni foarte drăguți!

-Așa e, dar, deși ei erau drăguți și eu eram de față, tu ai fost cea care i-ai salvat viața lui Roy Dowell! Ea ridică din umeri, deși se simțea mândră.

-A fost ceva pe care l-am făcut fără să mă gândesc!

-Exact! Și apoi te-ai dus afară și l-ai înfruntat pe criminal. Era să te omoare, dar tu l-ai anihilat.

-Nu l-am anihilat.

-L-ai făcut incapabil de acțiune. În afară de faptul că i-ai provocat o mare durere, el nu mai putea vedea și nici nu mai putea respira pe nas. Tu ai făcut toate astea și fără ajutorul perlelor! Ea îl privi.

-Ai înțeles, nu-i așa? El încuviință din cap.

-Am știut că nu erai lămurită în legătură cu perlele și cu prezicerea Zarei, ca și cu modul în care toate acestea ne afectează pe noi doi. Vai, n-ai să știi niciodată prin ce am trecut când mi-ai cerut să te duc înapoi acasă! Inima îmi spunea să te duc, dar rațiunea îmi poruncea să te las să afli cât de minunată ești tu însăși, fără perle! Dar am avut încredere în tine! Nu am vrut decât să aștept ca și tu să înveți să ai încredere în tine.

-Ai riscat mult.

-Nu prea mult. Ți-am spus mereu că magia e în tine!

-În noi, Stephen, zise ea încet. O sărută îndelung și, deși sărutul lui fu nespus de delicat, simți cum în ea se aprindea focul pasiunii. Senzația o încânta. Da, vor fi

întotdeauna amanți pasionați! Dar acum se și iubeau,și puterea sentimentelor lor făcea ca pasiunea să crească.Lea ar fi vrut ca pasiunea lor să nu se stingă niciodată!

-Țiganiii vor pleca și vreau să-mi iau rămas-bun de la ei.Ea îi zâmbi tandru.

-E perfect.Avem tot restul vieții în față ca să ne sărutăm și să gustăm magia dragostei.Ea se aplecă și-i dădu un ultim sărut fugar,simțind că e pe deplin de acord cu cele spuse de el.

-Hai să intrăm pentru un minut.Vreau să văd dacă pot să maschez vânătaia asta cu puțin fard.Nu vreau ca Zara să mă vadă așa.El dădu din cap.Ajunși înăuntru, ea străbătu living-ul și se îndreptă spre dormitor.În ușa holului,se opri și se uită la fotoliu.

-Pe fotoliul ăsta am aruncat perlele înainte să mă duci în pat!El zâmbi.

-Da? N-am observat.

-Dar văd că nu mai sunt aici.Ea se aplecă spre fotoliu și își trecu mâna peste perne.Apoi ridică o pernă și se uită sub ea.Unde sunt perlele,Stephen?

-Poate că au căzut dedesubt.Stephen mișcă fotoliul.din loc.

Ea își dădu seama ce se întâmplase.

-Stephen,perlele au dispărut!

-Să telefonez șerifului!

-Nu,așteaptă! Uitându-se spre fotoliu,ea își mușca buzele.E-n regulă.Zara m-a avertizat că într-o zi vor dispărea din nou!

-Vor dispărea? E clar că au fost furate,Lea!

-Oare?

-Ce altceva s-ar fi putut întâmpla? Ea se apropie de el și-l luă de gât.

-Stephen,nu mai încerca să înțelegi rațional lucrurile astea.Acceptă,pur și simplu,că perlele au dispărut!

-Dar...

-Sigur că le voi simți lipsa.Ce femeie nu ar vrea să le poarte? Erau incredibil de frumoase! Dar nu mai am nevoie de ele.Și nici țiganiii.Și să sperăm că va trece mult timp până când vor apărea din nou.El clătină încet din cap.

-Ești la fel de plină de farmec și de misterioasă ca perlele,Lea,și te iubesc din tot sufletul.

Mărită-te cu mine! Să nu mă părăsești niciodată și să mă iubești mereu!

-O,da,dragul meu Stephen!

Țigani au dansat și au cântat în jurul unui foc de tabără, iar veselia lor a ținut toată noaptea. În zori, Lea și Stephen și-au luat rămas-bun de la țigani.

-Îmi va fi dor de ei, murmură ea, dar se vor întoarce.

-Și noi îi vom aștepta aici.

-Da, îi vom aștepta.

SFARSIT